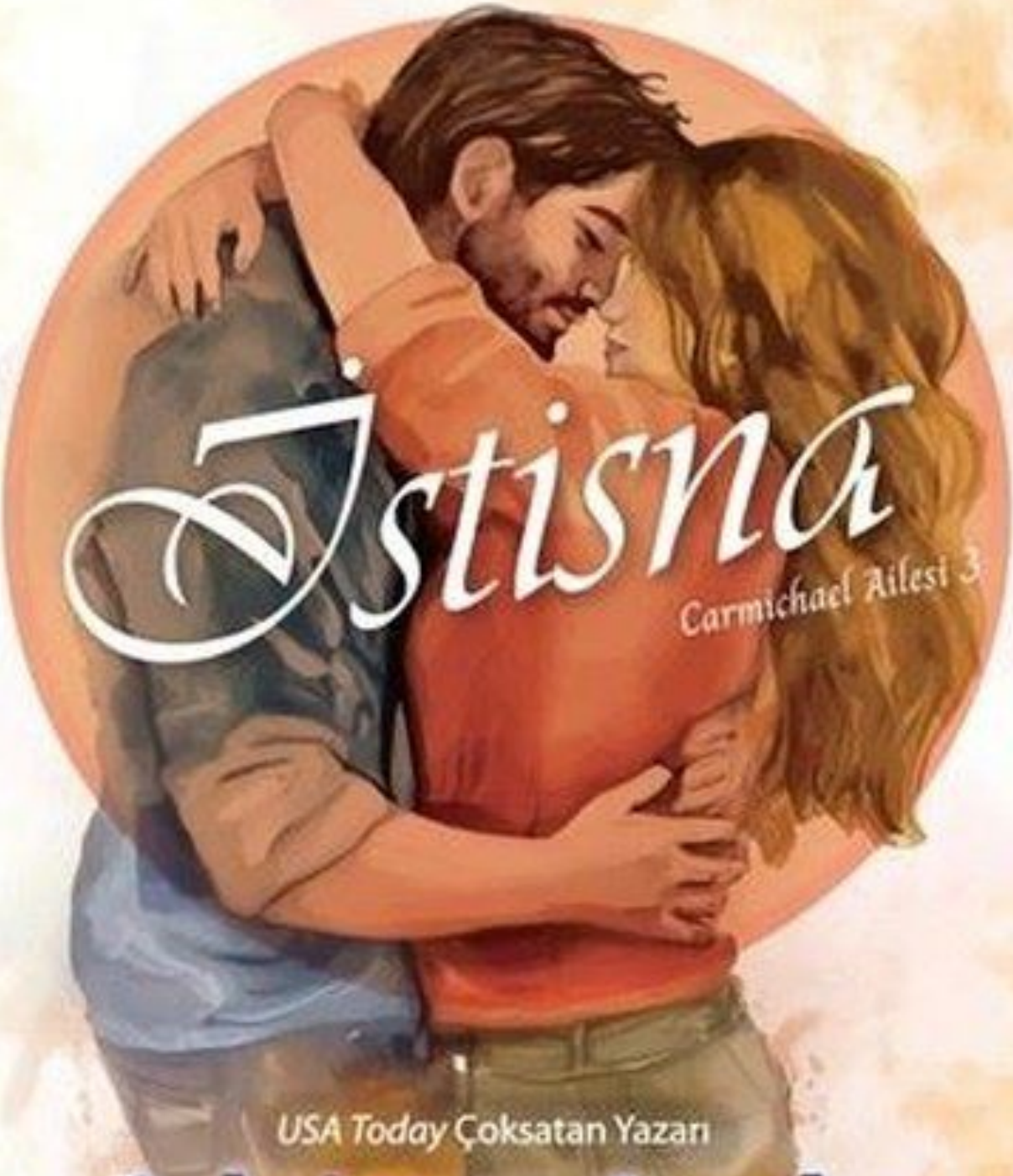
Hayatının aşkını bulmak için tek ihtiyacın biraz CESARET



İstisna

Carmichael Ailesi 3

USA Today Çoksatan Yazarı

Adriana Locke

NOX

Çevirmen: Onat Özyılmaz

KONU:
ESKİ KOCA ARANIYOR

Bu noktaya nasıl geldiğimi açıklayayım...
İş arkadaşlarıma evlenip boşandığımı söyleme gafletine düşünce, geçmiş ilişkimin detaylarını öğrenmeye kafayı taktılar. Çünkü eski kocam gözalıcı ve yatakta olağanüstü yetenekli bir adam. Üstelik beni geri kazanmayı kafasına koymuş.

Fakat ortada küçük bir sorun var. *Öyle biri yok.*

İki hafta boyunca benimle rol yapabilecek birini arıyorum. Her an eyalet içinde seyahate çıkabilir, aynı yatağı paylaşmak zorunda kalabiliriz. Bir de, yakayı ele vermemek için öpüşmemiz gerekebilir.

Sevgiler,
Müstakbel Eski Karın

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

İstisna

Carmichael Ailesi 3

Adriana Locke



Bir

PIPPA

"Sahte eski koca aranıyor."

Dudaklarımdan dökülen sözcükler kulağıma tahmin ettiğim kadar saçma geldi. İç geçirdim ve kaşımı kaldırıp masanın diğer ucunda oturan en yakın arkadaşım –ve olağanüstü baş belası– Kerissa'ya baktım. Gözlerindeki hınzır parıltıyla yüzündeki kibirli sırıtışın birbirlerini nasıl da iyi tamamladığını görünce bu kriz yönetimi girişimini tekrar düşünmem gerektiğinden adım gibi emin oldum.

Not defterimi kapatıp, "Olmaz," dedim.

"Neden olmazmış?"

Gözlerine baktım. "Hayatın boyunca türlü türlü tuhaflıklar yaptın ama bu resmen kendi kendine gelin güvey olmak."

"Düğün pastasının siparişini veriyorum o zaman?"

İçinde bulunduğumuz şartlar altında hiç de komik bulmadığım şakasına güldü.

Kendimi bu duruma nasıl düşürüyorum?

Kajunlu patates kızartmalarından –indirim saatinde Shade House'a sırf bunlar için geliyorduk– birkaç tane alıp ağzıma attım. Etrafımızdaki masalar içki ve atıştırmalık bir şeyler sipariş eden müşterilerle dolup taşmaya başlamıştı. Göz ucuyla kök birama bakıp pes ederek bir amaretto sour sipariş etmeyi düşündüm. Tek sorun içtiğim her kadehin sorun çözme yeteneklerimi yavaş yavaş alıp götürmesiydi. Şu noktada alabileceğim her yardıma ihtiyacım vardı.

"Bu bahaneyle bir boşanma partisi yapabiliriz," dedi Kerissa.

"Kerissa..."

"Bir düşünsen ölür müsün? Kulaklarını dört aç." Gözleri parıldadı. "Savannah'ya gidip Picante'de bir oda tutacağız."

Mutlu mutlu iç geçirdim. "O otele bayılıyorum."

"*Değil mi ama?* Georgia Hornets'in maçına gider, masaj yaptırır ve alışverişe çıkarız. Hafta sonu geldiğinde de gerginliğimizi alacak birkaç masum erkek buluruz."

"Lincoln Landry'nin Hornets'in başına geçtiğini duydum." Kaşlarımı hızlıca indirip kaldırdım. "Arkasında Landry yazan bir forma almayı düşünüyorum."

Kerissa güldü. "Üzerinde antrenörlerin adı yazılı formalar satmıyorlar."

"Sen öyle san, gayet de *satıyorlar.*" Parmağımı ona doğrulttum. "İnternetten sipariş ediyorsun. Araştırmamı çoktan yaptım."

"Tüm bunları nereden biliyorsun, Bayan Her Türlü Spordan Nefret Ederim?"

"Çünkü Lincoln Landry beyzbolun ötesine geçti. Geçen sezon sadece sırıtıp dudaklarını yalayarak viral oldu." Omuzlarımı silktim. "Ben kim oluyorum da her sabah titizlikle Landry'nin enfes videolarını paylaşan bir hayran sayfasını takip etmiyorum? LandryLover0808 kendini işine adamış, azimli biri ve içerik üreticilerini sonuna kadar destekliyorum. *Rica ederim.*"

Kahkahası daha da şiddetlendi. "Bazen seni hiç tanımıyormuşum gibi geliyor."

Ben de güldüm.

"Picante'nin ilerisinde Judy adında ufak bir restoran var," dedi Kerissa. "Kahvaltımızı orada edebiliriz."

"Evet, belki bir de..." Gerçek, yüzüme çarptığında durakladım. "Bir dakika. *Ciddi ciddi boşanmıyorum,* unuttun mu?"

Kerissa kaşlarını çattı.

Sandalyemin ayaklarını fayans zemine sürterek arkama yaslandım ve ofladım.

Daha on dakika öncesine kadar sahte bir dul olduğum için sinirliydim, şimdiyse gerçek bir dul olmadığıma sinirleniyorum.

Neden böyleyim?

Kerissa öne doğru eğilerek ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Sorunlu bir evliliğin olmadığına üzülüyorum desem tuhaf kaçar mı?"

Kıkırdamadan edemedim.

"Dalga geçiyorum," dese de pek emin olamıyordum. Gerçi sorun değildi, sonuçta benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu.

Savannah'ya küçük bir yolcuğa çıkmak, işyerimde başıma açtığım karmaşaya mükemmel bir çözüm olurmuş gibi geliyordu. Fakat sorunlarımdan kaçmak için eyalet değiştirmenin Chuck "Yavşak" Collins'le birlikte çalışmak kadar sağlıksız olduğunun da farkındaydım.

Adını aklımdan geçirmek bile dişlerimi sıkmama neden oldu.

Canımı sıkmasına izin vermemeliydim. Kazık kadar kadındım ve çenemi tutup dangalak heriflerin dangalaklık etmesine göz yummalıydım. Fakat ne yazık ki beni karşıma çıkan pisliklere hadlerini bildirmekten alıkoyacak iradeden yoksundum.

Bu en gurur duyduğum özelliklerimden biri sayılmazdı ve bana hiçbir faydası olmadığı da ortadaydı. Suçu birine atacak olsam bu durumdan kibir kelimesinin vücut bulmuş hâli olan, son derece başarılı ve zeki ebeveynlerimi sorumlu tutardım. İnsan iki cerrahın kızı olarak büyümesine rağmen kendini bildi bileli tıp alanına zerre kadar ilgi duymayınca, anne babasının dilinden kurtulmanın çaresini lafını sakınmamakta buluyordu. Bunu öğrenmem uzun zaman almıştı.

Aradan geçen on yılda bu işte ustalaşmış, belki de ipin ucunu biraz kaçırmıştım.

"Biraz daha sakinleştiğine göre," dedi Kerissa, "ne olduğunu anlatır mısın artık?"

Off. Derin bir nefes aldım. "Patronum Bridgit, Bloom Match'i yine büyütmek istiyor. Başlarda küçük bir çöpçatanlık hizmeti veriyorduk. Sonra büyüyerek bölge çapında hizmet verme kararı aldılar. Belli bir alan içinde birbirini tanımayan insanları eşleştirecek, randevular ayarlayacak, etkinlikler falan düzenleyecektik."

"Hı-hı."

"İşler tıkırındaydı, hatta muhteşemdi. Bridgit birkaç ay önce herkesten beyin fırtınası yapıp şirketi bir adım ileri taşıyacak fikirler bulmasını istedi. Hepimiz kendi fikirlerimizi sunduk ve sona benle Yavşak Chuck kaldık."

"Ondan nefret ediyoruz."

"Hem de nasıl," dedim. Sinirden tansiyonumun çıktığını hissedebiliyordum. "İyi günümdeyken bile ondan hazzetmiyorum. Yataktan tam zamanında kalksam, ofise giderken aldığım latte tam kıvamında çıksa, üstüne üstlük saçlarım o gün harika görünse bile Chuck'tan nefret ederdim. Açlık Oyunları'na birini aday gösterecek olsam bir an bile düşünmeden oyumu ondan yana kullanırdım."

Genzinden alaycı bir ses döküldü.

"Bu sabah alarmımı üç kez erteledim, Mugger kahvemi leş gibi hazırladı ve saçlarım böyle görünüyordu." Başımı gösterdim. "Duygusal uyandım ve bu sinirlerimi bozuyor çünkü duygular rahatsız edici ve bana kendimi güçsüz hissettiriyor."

Kerissa alnını ovuşturdu. "Chuck'ın vay hâline."

O pisliğin bana attığı zevzek bakışı hatırlayınca dişlerimi sıktım.

"Önerilerimizi tartışmaya başladık. Bütün ofis toplantı odasına toplanmış, fikirlerimizin artılarını ve eksilerini sıralamamızı dinliyordu. Doğaçlama yapmama rağmen *döktürdüğüm*

sunumumu tamamladım. Gözü korkmuş olmalıydı ki arkasına yaslandı ve kollarını koltuk altlarındaki ter lekelerini gururla sergilercesine başının arkasında kavuşturarak" -Chuck sesimi takınmak için duraksadım- "*İlişki konusunda elle tutulur hiçbir deneyimi olmayan bir kadının fikirlerini dinlediğimizi herkese hatırlatmak isterim*, dedi."

Sinirden kafam patlayacak gibiydi.

"*Şaka yapıyorsun*," dedi Kerissa fal taşı gibi açılmış gözleriyle.

"Bütün ofis bana baktı. Lisedeyken herkes annemin avize fiyaskosunu öğrendiğinde yaşadıklarım gözümün önünden geçti. Ağzımı açıp bir şeyler zırvaladım... Ne dediğimin farkında bile değildim, Kerissa. *Öyle gözüm döndü*. Özel hayatımı bu kadar önemsemesinin beni çok duygulandırdığını ama başımdan bir evlilik geçtiğini söyleyiverdim." Bir an için duraksayıp hızlı bir nefes aldım. "Sonra da ofiste karısıyla arasının bozuk olduğuna dair dedikodular döndüğünü hatırlayıp bütün fevriliğimle sevgisiz, acınası bir hayat sürmeye devam eden bazılarının aksine ne zaman arkamı dönüp gitmem gerektiğini bildiğimi ekledim."

Arkadaşımın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Yerimde huzursuzca kıpırdanarak, "En gurur duyduğum anlarımdan biri değildi," dedim.

"Eh, bardağın dolu tarafından bakalım. Hiç değilse boşandım demeyi akıl edebilmişsin. *Hâlâ* evli olduğunu da söyleyebilirdin. Sonra al başına belayı."

Bakışlarımı ona diktim.

"Ne? Yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi.

"Madem yardımcı olmak istiyorsun, benimle işe gelip elinle ağzımı kapasaydın. Artık bütün şirket bundan nasıl haberleri olmadığını konuşuyor. Oracıkta kıpkırmızı olmuş yanaklarımla kalakaldım ve kendime birbirimiz için doğru kişiler olmadığımızı anlamamızla birkaç yıl içinde sona eren sahte bir evlilik hikâyesi yazdım. *Ah!* Ama sahte kocam bana hâlâ sırılsıklam

âşık çünkü neden olmasın, değil mi? Madem sahte bir eski koca yaratıyorsun hiç değilse sahte evliliğine değecek biri olsun!"

Ben inlerken Kerissa kıkırdadı.

Sorun değil. Her şey yoluna girecek.

Garsonumuz Hannah masamıza geldi. Ağzındaki pembe sakızını caklata caklata çiğniyordu.

Arkama yaslanıp uzun, derin bir nefes aldım. Bugün işten sonra sahilde yürüyüşe çıkmak ve yeni komşum için tarhun kremalı soğuk domates çorbası yapmak gibi büyük planlarım vardı. Kerissa dışında biri için yemek pişirmeyeli uzun zaman olmuştu ve biricik dostumun damak tadı huysuz bir çocuğunkini aratmazdı. Tatlı yeni arkadaşıma bir kâse çorba götürüp geçmişine dair hikâyeler dinlemek için nasıl da heyecanlıydım.

"Son derece ciddi bir konuşmanın ortasındaymış gibi görünüyorsunuz, hanımlar ama bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormam gerekiyor," dedi Hannah.

Kerissa çenesini eline dayayıp garsonumuza gülümsedi. "Hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Pippa iş arkadaşlarına evlenip boşandığını söylemiş, onu anlatıyordu. Bilgin olsun diye söylüyorum, bir gelinlikle aynı ortamda bile bulunmadı."

"Hâlâ buradayım."

"Farkındayım," dedi Kerissa. "Seni ona her şeyi açıklama zahmetinden kurtardım. Biraz minnettar ol."

Hannah sırıttı. "Başın çok ağrıyacakmış gibi görünüyor."

Pipetimle oynayarak, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Lakely'de bir çöpçatanlık şirketinde çalışmıyor muydun?"

Başımla onayladım.

"Ya birileri eski kocanın kim olduğunu sorarsa?" dedi. "O zaman ne yapacaksın? Şehir dışından biri mi diyeceksin? Lakely buradan kırk beş dakikalık mesafede ve iki şehrin birbiriyle pek alakası olmasa da birileri tanıdığı biri olup olmadığını öğrenmek için kim olduğunu sorabilir."

Biliyorum. Kahretsin.

Kerissa doğrulup güldü. "Hayır, öylesi çok kolay olurdu. Çünkü onlara ayda bir buluşup yemek yediklerini söylemiş."

Ona sert bir bakış attım. "*Bazen* buluşuyoruz dedim, ayda bir değil." Omuzlarımı silktim. "Bana hâlâ çok âşık. Ne yapabilirim? Sevilesi bir insanım."

Kerissa gözlerini devirdi.

"Eminim öylesindir," dedi Hannah kıkırdayarak. "Ama bence yarın ofise dönmeden hikâyenin geri kalanını da güzelce kurduğundan emin ol. Suçüstü yakalanmak istemezsin... yoksa eski kocanla yakalanmak mı istersin? Belki yatakta çok iyidir?"

"Öyle. Ondan da bahsetmiş olabilirim."

Kerissa ve Hannah aynı anda gülmeye başlayınca yanaklarımın kızardığını hissettim.

"İkinizden de nefret ediyorum," dedim gülerek.

"Bu konuda seninle hemfikirim," dedi Kerissa, Hannah'ya. "Ona her ihtimale karşı elinin altında bulunacak sahte bir koca bulması gerektiğini söyledim. Böyle şeylere kalkışan birkaç kişi tanıyorum ve hepsinin sonu çok, *çok* iyi bitti."

"Eh, ne mutlu onlara," dedim başımı ellerime yaslayarak. "Beyaz atlı prenslerini bulabilmelerine çok sevindim ama ben ne hayatımın geri kalanı boyunca uğraşacağım bir adam arıyorum ne de sahte bir eski koca bulmak için sabırsızlanıyorum."

Hannah parmaklarını masaya vurdu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin. İlgilenmem gereken birkaç yeni müşteri geldi."

Hannah yanımızdan uzaklaşırken Kerissa not defterimi alıp önüne çekti.

İşimi ve Bridgit'i seviyordum. Daha önceki hiçbir işimi bu kadar sevmemiştim. Bir yanım bu yalana neden kalkıştığımı anlayacağını -hele ki onun da Chuck'tan hazzetmediğinden şüphelenirken- bilse de gözündeki imajımı mahvetmek istemiyordum.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Pekâlâ, bence bu gayet iyi bir başlangıç," dedi Kerissa. "Bir göz atsana. Belki kafanda iyi kötü bir plan olursa bu kadar gerilmezsin."

Haklı. Planlardan zarar gelmez.

Defteri bana doğru çevirdi ve yazdıklarını okumaya başladık.

ESKİ KOCA ARANIYOR

Sahte bir eski kocaya ihtiyacım var.

Bu noktaya nasıl geldiğimi açıklayayım...

Yeni iş arkadaşlarıma evlenip boşandığımı söyleme gafletine düşmüş olabilirim. Şimdi de hepsi kendilerini eski ilişkimle, özellikle de eski kocamla ilgili detayları öğrenmeye adadılar.

Gerçi onları suçlamıyorum. Kim olsa aynı şeyi yapardı. Eski kocam gözalıcı, yatakta olağanüstü yetenekli bir adam. Üstelik beni geri kazanmayı kafasına koymuş.

Fakat ortada küçük bir sorun var. *Öyle biri yok.*

Ortada bir de daha büyük bir sorun var. İşimden olmamak için onu var etmek zorundayım.

İşte burada devreye siz giriyorsunuz.

İki hafta boyunca bana deli divane âşık eski kocam rolünü oynayacak birini arıyorum. Aşk hikâyemizi detaylıca ezberlemeniz gerekecek. Konu romantizm olunca her şey detaylarda saklıdır! Her an eyalet içinde seyahat etmeye müsait olmanız gerek. Yakın fiziksel temaslara girebilir, aynı yatağı paylaşmak zorunda kalabiliriz.

Bir şey daha var. Gerekirse yakayı ele vermemek için öpüşmek zorunda kalabiliriz.

Teklifimle ilgileniyorsanız ya da hiç değilse böyle bir dalavereyi eğlenceli bulduysanız bana ulaşın.

Sevgilerimle,

Müstakbel Eski Karınız

"Bak işte!" Not defterini alıp çantama tıktım. "Bu... *Hayır.* Eğlenceli ama olmaz."

"Nasıl istersen."

Çantamı sandalyemin arkasına asmak için döndüm. "Bunu yapacağıma gidip kendime gerçek bir koca bulurum. Bu..."

Arkamı dönmemle bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en yeşil gözlere kenetlendi.

Siktir.

Ayışığı Kitaplığı

İki

PIPPA

Aman. Tanrım.

Arkamda oturan adamla göz göze gelmemle feromonlar havada süzülmeye başladı. Dudaklarının kenarları kıvrılarak bir sırıtışa döndüğü anda içim ürperdi.

Jess Carmichael rüyalardan fırlamış bir adamdı.

Gür, asker tıraşlı küllü sarı saçlarıyla tam bir komşu çocuğu havası yayıyordu. Bir gülümsemeyle kıvrılmış dolgun dudakları onu öpmem için bana yalvarıyordu.

Ya da bana öyle geliyor.

Bakışlarımı keskin hatlı çenesinden ve bütün gün ağır şeyler kaldırdığını bas bas bağıran omuzlarından alamıyordum. Yanaklarına gölge düşüren –ve kasıklarımı çizmek için yanıp tutuşan– kirli sakalı, koca bir ömrün sırlarını saklıyormuş gibi parıldayan yeşil gözlerini daha da öne çıkarıyordu.

Belki cidden bana öyle geliyor.

Tanrı'nın Jess'le işini bitirdikten sonra başka insanlar yaratmaya devam etmesi ne tuhaftı. En mükemmel eserini zaten yaratmıştı.

Parmağını altdudağında gezdirerek, "Koca arıyorum mu dedin sen?" diye sordu.

"Ağzımı bile açmadım."

"Emin misin? Çünkü bir koca bulman gerektiğini söylediğini duyduğuma adım gibi eminim."

Sırıttım. "Başını kaçırmışsın, Kerissa'nın saçmalıklarına katlanmaktansa gidip kendime bir koca bulacağımı söyledim."

Gülümsediğinde içimde bir şeyler alevlendi. "Fikrini değiştirecek olursan ben o işe gönüllüyüm."

Kolunu ittim ve ona dokunur dokunmaz buna pişman oldum.

Sanki temiz bir çift çorap giydiğim ayaklarımı halıya sürtüp hemen ardından bir metale dokunmuştum. Vücudumdan geçip giden enerjiye rağmen elim güçlü pazusunda gereğinden fazla oyalandı.

Elimi geri çekerken Jess'in kahkahası aramızdaki boşluğu doldurdu.

Jess ve kardeşlerini, abim Greg sağ olsun, uzun zamandır tanıyordum. Babam tek oğluna pek fazla seçenek sunmamıştı. Aile mirasımızı sürdürerek bir güreşçi olacaktı. Görünüşe göre güreşçilerin dünyası çok, *çok* küçüktü ve Carmichaellar bu dünyanın ayrılmaz bir parçasıydı.

Gençliğimi neredeyse her hafta sonu turnuvadan turnuvaya koşturup Greg'in minderde debelenmesini izleyerek geçirmiştim. Zamanla abim ve Jess yakın arkadaş olmuştu. Lise mezuniyetimizin ardından Greg tıp fakültesine gitmiş, ben de bir yıl sonra peşinden gitmiştim. Jess ise burada kalmıştı.

O zamandan bu yana Carmichaellarla aramdaki ilişki sosyal medya etkileşimlerinden ve ara sıra bir yerlerde karşılaştığımızda onlara selam vermekten ibaretti. Tabii geçen hafta buraya geri taşmana kadar ailemden kaçmak için bu bölgeye adım atmamak uğruna elimden geleni yaptığım için uzun zamandır hiçbiriyle uzun uzun sohbet etme şansım olmamıştı.

"Sen nereden çıktın?" diye sordum. İçten içe yanaklarımın normal renklerine dönmeleri için dua ediyordum.

"Nereden mi çıktım? Aşağı yukarı... on dakikadır buradayız?" Önüne döndü. "Değil mi, Banks?"

Jess'in daha kısa boylu ve daha koyu saçlı bir versiyonu olan Banks omuzlarını silkti. "Herhalde. Selam Pippa."

"Selam Banks."

"Kerissa," dedi başını temkinli bir tavırla eğip ona selam vererek.

"*Banks.*" Arkadaşım kaşını kaldırdı ve ona sırtını döndü.

Yıllardır süregelen kinlerinin hâlâ capcanlı olduğunu görünce Jess'le aynı anda güldük. Kerissa bıraksa Banks'in de aynısını yapacağından neredeyse emindim. Banks inatçı biriydi ama sürekli didişmektense onunla iki normal insan gibi konuşabilmenin getireceği ilgiye muhtemelen hayır demezdi.

Banks Carmichael'a dair hatırladığım bir şey varsa o da ilginin üzerinde olmasına bayıldığıydı.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi görmezden gelerek, "Neler yapıyorsun?" diye sordum. "Ne zamandır görüşmedik."

"Bildiğin gibi işte. Çalışıp duruyorum."

"Hâlâ babanla mı çalışıyorsun?"

Başıyla onayladı. "Ekiplerden birinin başındayım, diğeriyle de kardeşim Moss ilgileniyor. İhtiyar bizi hiç boş bırakmıyor."

"Ya sen, Banks?" dedim. "Senden ne haber?"

"Kendime yeni bir en yakın arkadaş arıyorum. İlgilenir misin?"

Kerissa başını hışımla ona çevirdi. "*Hayır.* Kesinlikle ilgilenmez."

"Sana mı sordum?" dedi Banks gözlerini kısarak.

Kerissa da bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi.

Banks her şeyi daha da beter edecek tek şeyi yaparak sırıttı ve arkadaşımın kafasından çıkan alevleri daha da coşturdu.

Kerissa, Banks'e son bir pis bakış atarak, "Ben lavaboya gidiyorum," dedi. "Hemen dönerim, Pip."

Hışımla mekânın arka tarafına doğru yürüdü.

"Ne tesadüf," dedi Jess birasını kardeşine doğru eğerek. "Banks de tam cüzdanını almak için kamyonetine gidiyordu."

Banks yüzünü buruşturdu. "Öyle mi yapıyordum?"

"*Evet.*" Jess kaşını kaldırdı. "*Git de cüzdanını al.*"

"Peki madem," dedi Banks. Ayağa kalkarken dramatik bir tavırla iç geçirdi. "Hesabı ödemeye hiç niyetim olmasa da gidip cüzdanımı alayım."

Bizi baş başa bırakarak Shade House'un ön tarafına doğru ilerlemeye başladığında gülmekten kendimi alamadım.

İçeriyi dolduran hava aniden değişti ve dört bir yanım yirmi metre mesafedeki her kadının hormonlarını harekete geçirecek hafif bir ter ve toz karışımı *erkek* kokusuyla sarmalandı. Yanımızdaki masada oturan kızlar saklamaya yeltenmedikleri aç gözlerle onu izlese de Jess'in dikkati benim üzerimdeydi.

Bir erkeğin odak noktası olmak baş döndürücü bir histi. Restoran seçebileceği bir sürü kadınla doluydu ve hiçbirinin bundan şikâyetçi olmayacağından emindim. Jess kalabalık bir odaya girip sadece birkaç dakika içinde herkesin bakışlarını üzerine çeken türden bir adamdı.

Herkes onunla konuşmak isterdi ve nedeni sadece yakışıklı yüzü değildi. Jess karşısındakine kendini değerli hissettirir, sürekli gözünün içine bakar ve anlattıklarını sanki can kulağıyla dinliyormuş gibi yorumlarla karşılık verirdi.

İnsanlar artık bunu pek yapmıyordu.

"Masana gelebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii, olur."

Ayağa kalktı ve bir sekseni aşan boyuyla tepeme dikildi. Altındaki kot pantolonu lekeli ve yırtıktı, üzerine geçirdiği siyah tişörtününse etek kısımları eprimişti. Salyalarımı toplamak için büyük çaba sarf ediyordum.

"Yüzünü gören cennetlik," dedi karşıma otururken. "Nasılsın?"

"İyiyim. İşe gidip geliyorum, evime yerleşmekle uğraşıyorum. Sıkıcı şeyler işte."

"Evine mi yerleşiyorsun?"

Sırıttım. "Evet. Kısa süre önce Kismet Beach'e geri taşındım."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Öyle mi?"

"Öyle."

Tebessümü beni de gülümsetti.

"*Tek başına* mı taşındın?" diye sordu merakla.

Güldüm. "Bekâr olup olmadığımı mı soruyorsun, Carmichael?"

"Evet, Plum. Aynen *onu* soruyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım. *O ne mi yaptı?* Kıkırdadı.

Jess geçtiğimiz on beş sene boyunca her yıl en az bir kez bana çıkma teklifi etmişti. Onu yılda sadece bir kez –ortak bir arkadaşımızın doğum gününde– görmeme rağmen her seferinde teklifini birlikte geçirdiğimiz hepi topu dört saatin bir noktasına sıkıştırmayı başarıyordu.

Bazen şimdiye dek hiç böyle bir şeye kalkışmadığımıza şaşıyordum. Çok iyi anlaşırdık. O her kadının isteyeceği türden bir adamdı. Aramızdaki çekimi inkâr etmek mümkün değildi. Ama gençliğimizde eve adının önünde şaşaalı bir sıfatı olmayan bir erkek getirirsem ailemin beni geberteceğini biliyordum.

Öte yandan artık yetişkin iki insan olmuşken –annemle babam neredeyse beni aileden aforoz etmişken ve hayatımın dizginlerini *kendi* ellerime almışken– Jess'le düşüp kalkmak söz konusu bile olamazdı.

İmkânım olsa böyle bir fırsata balıklama atlardım gerçi.

Dudaklarını yaladığında ürperdim.

Biraz hayal kurmaktan zarar gelmez ama.

Arkama yaslanarak, "Beni bilirsin," dedim. "Kimseye bağlanmam."

Sanki aramızdaki mesafenin artmasına dayanamıyormuş gibi öne doğru eğildi. Ellerini masanın üzerinde, çeşit çeşit sosların yanında kavuşturdu.

"Derdin ne senin? Hem neden sürekli bekârsın?" diye sordu başını yana eğerek.

"Çünkü oğlanlar baş belasıdır."

"İyi ki bir oğlan değilim o zaman. Seni temin ederim ki *yetişkin bir erkeğim.*"

Sanki bu üç sözcüğü idrak etmek için zamana ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi ağır ağır arkasma yaslandı. Tişörtünün kumaşı düz karnında hafifçe yukarı sıyrıldı. Belinde toplanan tişörtünün eteği teninin minik bir kısmını gözler önüne seriyordu.

Ona bakmak tam da diyete başlamaya karar vermişken bir donut dükkânına girmek gibiydi.

Acımasız bir işkence.

"Peki ya sen?" dedim mevzuyu özel hayatımdan uzaklaştırarak. "Sen bugünlerde kiminle birliktesin?"

Uzun bacaklarını masanın altından önüne uzattı. Ayağının benimkine sürtündüğünün bal gibi de farkındaydı. Diliyle yanağını şişirdi.

"Birileriyle görüşecek vaktim yok," dedi. "Günde on on iki saat çalışıyorum. Kalan vaktimde de bir şeyler yemekle, uyumakla ya da Banks'i evimden uzak tutmaya çalışmakla meşgulüm."

Alaycı bir ses çıkardım. "Banks sana mı sardı?"

"Maddox geçen hafta evlenince Banks aklını kaçırdı."

"Banks, Maddox'un eşini sevmiyor mu?"

"Ah, seviyor tabii. Hepimiz Ashley'yi seviyoruz. Ama Banks'in en yakın arkadaşını elinden şak diye aldı. Maddox onun artık ne kanepede uyumasına ne de yedi yirmi dört evinde takılmasına izin veriyor. Banksy insana sülük gibi yapışıp bütün kanını emmeye bayılır."

Güldüm. "Banksy evsiz mi kaldı yani?"

"Alakası bile yok. Nerede yaşadığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Sanırım biliyorum. Hepiniz şehrin hemen dışında, Sunnydale'e giden yolun oradaydınız, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Annemle babam Honeysuckle Yolu'ndaki tüm evleri aldı ve hepsini bize verdi. Altı çocuğunun hepsine

birer ev. Annemin kafayı evlatlarıyla bozduğunu söylememe gerek yok sanırım."

İkimiz de gülümsedik.

Damaris Carmichael'ı Greg'in güreş zamanlarından hatırlıyordum. Hep çok tatlı, sevecen bir kadın olmuştu. Spor salonunda kimin karnı acıksa yüzünde bir gülümseme ve elinde bir sandviçle beliriverirdi. *Annemin tam zıddı bir kadın.*

"Seni şehre ne getirdi?" diye sordu Jess.

"Geceleri baş ucumda bir balyozla yatmamı gerektirecek bir bölgede, böceklerin istila ettiği bir apartman dairesinde kalmaya ölüp bitmiyordum ve burada yaşayıp her gün Kismet Beach'ten Lakely'ye gidip gelmek bana çok daha ucuza mal olacaktı. Kiralar uçmuş."

"Tadilat yapacak olursan bana haber ver. İşinde harika bir adam tanıyorum."

"Öyle mi?"

Güldü. "Öyle. Hem sana uygun bir fiyat da çeker. Tanıdıkları var."

"*Tabii,*" dedim. Öyle bir sırıtıyordum ki yanaklarım sızlamaya başlamıştı.

"Bir güzellik yapıp onunla birkaç akşam yemeğine çıkarsan birkaç bin dolarlık indirim bile kaparsın."

Kendime daha fazla hâkim olamayıp bir kahkaha patlatıverdim. "Birkaç bin dolar etmem, Bay Carmichael."

"Sen öyle san."

Başımı iki yana sallayarak kendime Jess'in herkese böyle flörtöz davrandığını söyledim ama öyle olmadığını biliyordum. Yıllar içinde onu pek çok farklı ortamda görmüştüm ve hiçbirinde peşimden ayrılmamıştı. Özgüvenimi artırıyor, bana kendimi değerli hissettiriyordu. Evet, sohbet ettiği her kadına saygı gösterirdi. Buna defalarca tanık olmuştum ama yine de hiçbirine bana davrandığı gibi davranmazdı.

Bir de sanki sırmış gibi dile getirmediğimiz, özel hissettiren o samimiyet vardı tabii.

Belki gerçekten de bir sırrımız vardı. Belki ikimiz de birbirimizi istiyorduk. Ama ben onun benden daha iyisini bulacağını biliyordum.

Acı da olsa gerçek buydu.

"Egoma çok iyi geliyorsun, biliyor musun?" dedim sırıtarak.

"Sen de beni sürekli geri çevirerek benimkini paramparça ediyorsun."

"İnan bana, benimle birlikte olmak istemezsin."

Jess alaycı bir ses çıkardı. "Peki."

"*İstemezsin.* Kadınların evleneceği, çocuğunun babası olmasını isteyeceği türden bir adamsın. Ben öyle şeylerin peşinde değilim."

Öne doğru eğilip sesini alçalttı. "İnan bana, Pip, *denesen bayılırsın.*"

Gözleri yeşilin şimdiye dek görmediğim kopkoyu bir tonuna büründü. Tenim karıncalandı ve tüylerim diken diken oldu.

Söz konusu o olunca *her şeye* bayılacağımdan emindim. Nasıl bayılmazdım ki? Kimi kandırıyordum? Yatakta bir başıma yatarken biraz rahatlamaya ihtiyaç duyduğum onca gece onu hayal etmemiş miydim sanki?

Fakat Jess'le sadece arkadaşken bile böyle bir şeye kalkışmanın yaratacağı sorunları görebiliyordum ve bu, kendime hâkim olmam için yeterli bir sebepti. Zamanımızı boşa harcamanın ne âlemi vardı? Gerçi Jess Carmichael'm ellerinden –ya da başka yerlerinden– gelecek bir orgazmın nefis olacağından emindim.

Fakat ona istediği şeyleri vermem mümkün değildi.

Ve bunu sorun etmiyorum.

"Bana âşık olmaktan mı korkuyorsun yoksa?" diye sordu.

Kıkırdadım. "Hayır. Alakası bile yok."

Kerissa geri döndü ve yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Ardından omzunun üzerinden arkasına bir bakış atıp içeriye göz gezdirdi.

Jess'le birbirimize gülümsedik.

"Banks hâlâ dönmedi," dedi Jess.

Arkadaşımın omuzları gevşedi. "İyi bari."

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordum. "Aradan o kadar uzun zaman geçti ki ne olduğunu hatırlamıyorum bile."

Kerissa'nın yüzü şaşkınlıkla doldu. "Ablamla çıktı. Nasıl unutursun?"

Ah, doğru ya.

Kandace, Banks'le ayrıldıklarında yıkılmıştı. İlişkileri öyle uzun sürmese de Kandace hayatının aşkını kaybetmiş gibi davranmıştı. Her şey ona Banks'i hatırlatıyordu. Haftalarca ağlayıp sızlanmış, surat asmış ve saçma sapan şeyler yapmıştı. Kerissa ve ben o yazın büyük bir kısmını onunla geçirmiş, annelerinin talimatıyla kafasını dağıtmaya çalışmıştık. Çileli bir tatil olmuştu ama artık olanları doğru düzgün hatırlayamıyordum bile.

"Evet." Jess'e bir bakış attı. "Kardeşin ablamın kalbini öyle bir kırdı ki onu ölsem affetmem."

Jess omuzlarını silkti. "Sonuna kadar haklısın. Pislik herif sürekli affedilemez şeyler yapıyor."

"Ne gibi mesela?" dedim.

"Son iki haftadır evimdeki her şeyin üzerinde suratını bastırdığı çıkartmalar bulmam gibi mesela."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Dalga geçiyorsun?"

"Çok ciddiyim. Binlerce çıkartma sipariş etmiş ve evime girip hepsini önüne gelen her yüzeye yapıştırmış. Bardaklar, fayanslar, prezervatifler, diş fırçam. Ayakkabılarımın tabanında bile suratı var. Geçen gün banka kartımla alışveriş yapacaktım, bir baktım ki Banks'in suratı bana bakıyor."

"Onu öldürmelisin," dedi Kerissa. "Herkese bir iyilik yapmış olursun."

Jess telefonuna bir göz atıp güldü. "Banks demişken, artık kalkmam gerek. Beni şantiyeden aldı ve buraya onunla geldim. Beni bekliyor. Hesabımızı bile ödemiş ve elimi çabuk tutmazsam beni bırakıp gidecekmiş."

Bakışları bir kez daha benimkileri buldu. Öylece bana bakarken bile eşini nadiren gördüğüm, temasa gerek duymayan türden bir kucaklamayla beni sarıp sarmalıyor gibiydi.

Muhtemelen onu uzun zamandır tanıdığım için böyle hissediyordum.

"Seni görmek güzeldi, Jess," dedim.

Ayaklandı ve Kerissa'ya veda etti. Ardından vedalaşma sırası bana geldi.

Eğilip dudaklarını kulaklarıma yaklaştırdığında nabzım hızlandı. "Pip?"

Bakışlarımı doğruca önüme dikerek tenimi okşayan sıcak nefesini görmezden gelmeye çalıştım. "Hımm?"

"Bana babacık demene hayır demezdim," diye fısıldadı.

Dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir kahkaha döküldü ve arkamı dönüp ona bir tane patlattım. Jess gülerek geri çekilince elim omzunu ıskaladı.

"Hoşça kal," dedi geri geri yürüyerek.

"Güle güle."

Bana el salladı ve arkasını dönüp restorandan çıktı.

"Neyin nesiydi o?" dedi Kerissa.

Gözlerimi kapıdan ayırmadan sırıttım.

Dikkati elden bırakmazsam başıma açacağım belaydı.

Bir seksen boylarında çekici, edepsiz ve ağza alınmayacak günahlar vadeden bir bela.

Üç

JESS

"En kötü kâbusunun gerçek olduğunu hayal et."

En küçük kardeşim Banks gözlerini kapadı. Başını kanepemin minderine yasladı ve alnı sanki beynini –olmadığına emin olduğum beynini– zorluyormuş gibi kırıştı.

"Peki," dedi. "Hayal ediyorum."

"Buraya taşınmana izin vermek öyle bir şey işte."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı şaşkınlıkla aralandı. "Bu... kalbimi kırdı, Jess."

"*Hadi oradan.*"

Sehpanın üzerindeki kumandayı aldı ve televizyonun sesini kıstı.

Onu bu gece eve almamam gerekirdi. Başıma gelecekleri adım gibi biliyordum. Ama kamyonetten inerken kafam Pippa'ya takılmıştı ve mantıklı karar veremeyecek kadar savunmasızdım.

Banks de bu savunmasızlığımı hissetmişti. Dünyanın öbür ucunda bile olsa sömürebileceği bir fırsatın kokusunu alırdı. Bunu nasıl becerdiğine bir türlü akıl sır erdiremesem de içten içe bu yeteneğini kıskandığımı da inkâr edemezdim.

"Benden nefret ediyor gibisin," dedi oturma odasının öteki ucundan. Ay ışığı yanındaki pencereden içeri sızıyordu.

"Öyle mi?" dedim bira şişemi ağzıma götürerek. "Ne garip."

Hem kendini hem de beni buna ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "*Beni seviyorsun*," dedi. "Hatta görüyorum ve artırıyorum.

Son birkaç hafta içinde aramızda özel bir bağ oluştu. İki kişilik yalnız kurt sürümüzün temellerini..."

İçkim boğazıma takılınca biramı püskürttüm. Damlacıklar minik konfeti parçaları gibi havada süzüldü.

"Ne?" Banks bütün masumiyetiyle kollarını iki yana açtı. "Yine ne oldu?"

"Az önce *iki kişilik yalnız kurt sürüsü* mü dedin sen?" Boğazımı temizleyip yanan gözlerimi kırpıştırdım. "Doğru mu duydum?"

"Evet. Öyle değil miyiz? Moss'un kız arkadaşı var. Maddox desen geçen hafta evlendi," dedi gözlerini devirerek. "Kaldık ikimiz. Yani, bir de Foxx var tabii ama o böyle bir grubun parçası olacak biri değil. O daha çok... tek tabanca, kuduz kapmış bir kurt."

Suratına bön bön baktım. *Kafasının içi nasıl bir yer? Vursam ses gelir mi? Beynini biraz zorladığında çarkların döndüğünü duyabiliyor mu?*

Bacaklarımı televizyon koltuğuma uzattım, ayaklarım ucundan dışarı sarktı.

Alçıpan yıkmakla geçen uzun bir günün ardından her yanım ağrıyordu. Yetmiyormuş gibi Banks'la geçirdiğim öğlen yüzünden bir de başıma ağrı girmişti. En kötüsü de Pippa Plum'ı gördüğümden beri midem kasılıyordu.

O kadına on dört yaşımdan beri yanıktım. Bir gün Greg'in küçük kız kardeşiyken ertesi gün -bir cumartesi sabahı- erkenden spor salonuna girmesiyle her şey değişivermişti. Siyah taytı bacaklarını olduğundan daha uzun gösteriyordu. Üzerine geçirdiği sarı bluzu daha önce hiç fark etmediğim kıvrımlarını sımsıkı sarıyordu. Sırıtışının ardında saklı muziplik gözüme birden çocukça görünmemeye başlamıştı. Meraklıydı. Gizemliydi. *Çekiciydi.*

O zamandan beri de daha fena bir şey olup çıkmıştı.

"Kurt sürümüze dönelim," dedi Banks. "Ben..."

"Sürü falan *değiliz*."

"Çok istiyorsan adına kardeşlik diyelim."

Ona yan yan baktım ve neredeyse -*neredeyse*- hâline üzüldüm. Fakat bir şey söylemek yerine ona doğru eğildim. "Gel buraya."

"Neden?"

"Sanırım saçında sim var."

Kafasının yanına bir tane patlatma girişimimi savuşturdu ve bana ters bir bakış attı.

"Ne?" diye sordum kıs kıs gülerek. "Hâlâ atlatamadın mı?"

"*Hiçbir* zaman atlatamayacağım."

"Bir bok yediysen bedelini ödemeye alışacaksın."

Kaşını kaldırdı. "*Jess*. Evimi altı kova simle doldurdun."

"*Sen de* yüzünü bastırdığın binlerce çıkartmayı evimin dört bir yanına yapıştırdın."

Sırıttı. "Aklım hâlâ yapıştıramadığım yerlerde."

Koluna bir yumruk attığımda pislik herif tiz bir çığlık atıverdi.

Banks ailemizin en küçük çocuğu *olmamasına* rağmen en küçük evlat sendromunu iliklerine kadar yaşıyordu. Annemle babam tek kız kardeşimizi eve getirdiğinde Banks ortalığı ayağa kaldırmış, ailenin minik bebeği unvanından vazgeçmeyi reddetmişti. Sonuç olarak da şımarık, ilgiye aç, hayatı ve özgürlüğü için gereksiz riskler alan biri olup çıkmıştı.

Bir de yalnız kalmaktan nefret ederdi.

Bunca zamandır hep Maddox'a dadandığından ceremesini ben çekmemiştim. Fakat Maddox'un evlenmesiyle hoşuna gitse de gitmese de bir başına kalmıştı.

Yumruklayacağım yeri ovuştururken, "Konumuza dönebilir miyiz?" dedi.

"Hangi konuya?"

"Birlikte yaşamamız konusuna."

Buz gibi biramdan uzun bir yudum aldım. "Buraya sırf beni evime taşınmana izin vermem için ikna etmeye mi geldin?"

"Tam anlamıyla *taşınmak* istemiyorum."

"Güzel. Taşınmayacaksın zaten."

İç geçirdi. "Vakit öldürecek bir yere ihtiyacım var."

"Peki bundan *bana* ne?"

"İnsan hiç değilse bir düşünmüş gibi yapar."

"Düşünecek bir şey yok, Disko Topu." Bir an duraksayıp ona taktığım yeni lakabı duymasıyla öfke dolan yüzünün tadını çıkardım. *Bu zevk her şeye değer.* "Maddox artık kıçını yalamana izin vermiyor diye çeyrek yaş bunalımından geçtiğini biliyorum ama ortada beni alakadar eden bir şey yok."

Cevap vermek için ağzını açsa da dikkati ekrandaki bir spor haberine kaydı.

Şişemi parmaklarımın arasında döndürüp gözlerimi kapadım.

Banks'i her ne kadar en küçük çocuk sendromuyla itham etsem de ben de ondan aşağı kalır yanı olmayan ortanca çocuktum. Bağımsızlığımı her şeyin üzerinde tutardım. Etrafımda birilerinin olması fikri bile nefes alamıyormuşum gibi hissetmeme neden olurdu. Huzursuzluk çıkarmayı sevmesem de biri beni ezmeye ya da manipüle etmeye kalkarsa sesimi çıkarırdım. Diğer bir deyişle bana meydan okuyacak birine –yani kardeşlerime– haddini bildirirdim.

Nokta.

En küçük erkek kardeşimle aramdaki sorun da buydu ya. Bir irade savaşının ortasındaydık.

Banks iniltimi duymazdan gelerek, "Söyleyeceklerime bir kulak ver," dedi. "Birlikte ortalığı kasıp kavuruyoruz. Kendimizi kötü çocuklar olmaya adamışız. Garajda takılırız, pizza söyleriz, birkaç vida sıkarız."

"*Benim* garajımda takılırız, pizzayı *ben* söyler ve parasını *ben* öderim, uğraştığın proje her neyse onun için *benim* alet edevatımı kullanırsın mı demek istedin?"

Gözlerini yavaşça kırpıştırdı. "Yani... istersen pizzayı ben de söyleyebilirim."

"*Banks...*" Başını ellerine yaslamasını izledim. "Kendi evin var."

"Neden herkes önüme bu bahaneyi sunuyor? *Kendi evin var, Banks.* Hadi ya! Hiç bilmiyordum. Konumuz bu değil."

Gözlerimi devirdim.

"Herkesin, *Neden evimdesin, Banks?* deyip durmasından bıktım usandım. Biraz hoş karşılama, güler yüz görmek istiyorum."

"Hoş karşılanmıyorsun ki. Ne bekliyordun?"

Kapı çaldı.

"Kim o?" diye bağırdım.

"Foxx."

"Gelsene," dedim.

"Selam." En büyük abimiz Foxx içeri girdi. "Ne yapıyorsunuz?"

Foxx'a bıkkın bir bakış attığımda mevzuyu şıp diye anladı ve beni başıyla onayladı.

Banks bıkkınca iç geçirerek, "Pazarlık yapıyoruz," dedi.

"Hayır, *yapmıyoruz*, Disko Topu."

Banks bana ters ters baktı.

"Pazarlıkta iki taraf da bir şeyler verip bir şeyler kazanır," dedim. "İstediğin kadar kıçını yırt, kimse buna pazarlık demez."

"Öyle olsun." Foxx'a döndü. "Haklı. Ona bir şeyler veriyorum ama Jess *beni geri çevirip duruyor.*"

"Konuşmanın tamamını duymadım," dedi Foxx sırıtışını bastırmaya çalışarak. "Ama durumun hiç de söylediğin gibi olduğunu sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Banks.

Foxx bu konuşmadan fazlasıyla zevk alıyormuş gibiydi. "Annemlerden geliyorum. Ne yapıyordu biliyor musun?"

Banks başını ağır ağır iki yana salladı. Abimizin ince ince işlediği tuzağın farkındaydı ama iş işten geçmişti.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak gösterinin tadını çıkardım.

"Bu akşam evin dışını yıkamaya niyetlenmişti. Bir saat boyunca didik didik basınçlı su makinesini aradı," dedi Foxx.

"Niye öyle yaptı ki? Makineyi ben... *almıştım. Siktir.*" Foxx'la yüzümüzde beliren kibirli sırıtışlara bakıp parmağını havaya kaldırdı. "Sandığınız gibi bir şey değildi."

"Ah, Banks. Öyle olduğunu hepimiz *biliyoruz*," dedi Banks. "Senin insanlara verdiğin tek şey baş ağrısı."

Alaycı bir ses çıkardım.

"O zaman şöyle diyoruz," dedi Banks. "Ona bir teklif sunuyorum ama Jess beni doğru düzgün dinlemiyor bile."

"Banks, Foxx teklifini dinlemektense duyguları hakkında konuşmayı yeğler."

"Aynen öyle," dedi Foxx.

"İkiniz de çok kötüsünüz," dedi Banks.

Foxx kollarını göğsünde kavuşturdu ve kardeşimize baktı. "Şımartılmak istiyorsan annemizin kapısını çal. *Benden iş çıkmaz.*"

"*Senden* aksini bekleyen yok zaten," dedi Banks. "Sadece Pippa Plum'la karşılaşmamızın ardından Jess'in daha uzlaşmacı bir ruh hâlinde olacağını ummuştum."

Alkolün getirdiği rahatlık buhar olup uçtu ve yerini hareketsiz oturmamı zorlaştıran bir gerginlik aldı.

Geri döndüğünü -Kismet Beach'in neresinde olursa olsun aramızda on dakikadan az mesafe olduğunu- öğrenmek kafamı allak bullak etmişti. Sanki şehrin bir yerine beni kendine çeken bir mıknatıs saklanmıştı ve onu bulana kadar bana huzur yoktu.

Pippa'yla her karşılaşmamda kendimi aynı döngüde buluyordum. Gençliğimden beri böyleydi. Onu görüp sohbet ediyor, onunla birkaç dakika vakit geçiriyordum ve sonra günlerce

onu aklımdan çıkaramıyordum. O sırada başka birileriyle görüşüyorsam ilgimi kaybediveriyordum. Onlara büyük haksızlık ettiğimi bilsem de elimde olmadan içten içe Pippa'yı isteyen bir pislik olup çıkıyordum.

Hiç değilse onu düşünürken başka bir kadınla birlikte olacak kadar şerefsiz değildim.

Pippa'ya dair anılarım bile birkaç tek gecelik ilişkimi baltalamıştı.

"Onu hatırlıyor gibiyim," dedi Foxx. "Kısa boylu. Esmer. Son derece zeki."

Banks kıs kıs güldü. "Dünya üzerinde Pippa'yı sadece üç sıfatla tarif edecek tek insan sensin ve seçimlerinden biri *zeki* mi?"

"Disko Topu'nun ağzından ilk kez doğru bir laf çıktı," dedim.

Kısa boylu, esmer, zeki.

Komik, seksi... olağanüstü.

"İkiniz de edepsizin önde gidenisiniz," dedi Foxx. "Kadınlar göğüs ve kalça ölçülerinden ibaret değildir."

"Öyle. Ama hiçbirimiz o güzel ağzının marifetlerini bilmiyoruz," dedi Banks.

Çenem kasıldı.

"Ailemizin yüz karasısın," dedi Foxx.

Banks bir kahkaha koyuverdi. "Hayır, değilim. Sadece Jess'in tepesini attırmak istedim."

"Amacın ne olursa olsun kabalık ediyorsun. Biraz büyü artık," dedi Foxx. Bana döndü. "Shade House'a uğrayıp yiyecek bir şeyler alacağım. Ardından da birkaç günlüğüne şehirdışına çıkıyorum. Postalarımla ilgilenir misin?"

"Tabii."

Banks araya girdi. "Kamyonetinde yemek yemiyorsun, değil mi?"

Foxx bön bön suratına baktı.

"Kamyonetinde *benim* bir şeyler yememe izin vermiyorsun," diye devam etti Banks.

"Banks, elimde olsa seni arabama hiç bindirmem."

"Neden? Ne zararımı gördün?"

Foxx iç geçirdi. "Arabama son binişinde neler olduğunu bir hatırlayalım ister misin?"

Konunun nereye varacağını anlar anlamaz Banks'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sabahın üçünde sizi *nezarethaneden* topladım," dedi Foxx. "Herifin tekinin yüzünü dağıttığın için üstün başın kurumuş kan içindeydi. Kamyonetime bir daha asla binmeyeceksin derken gayet ciddiyim."

"Bana meydan okuyormuşsun gibi geldi," dedi Banks.

Bir yanım arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkarmak istiyordu. Konu birine haddini bildirmeye geldiğinde kimse Foxx'un eline su dökemezdi. Öte yandan diğer yanım –böyle hissettiği için nefret ettiğim yanım– Banks için *neredeyse* üzülüyordu.

Foxx'un dikkatini dağıtıp Banks'in kıçını kurtarma umuduyla, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Halletmem gereken birkaç işim var. Bilirsin."

"Bilmez miyim?" dedim. İşin aslı neyi *bildiğime* dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Ailemizde Foxx'la en yakın kişi muhtemelen ben olsam da abime dair elle tutulur hiçbir şey bilmiyordum.

Günlerimi babamın şirketi Laguna Homes'ta çalışarak geçiriyordum. Foxx'un da bir şeylerle meşgul olduğu kesindi. Durumu iyiydi ve sık sık seyahat ediyordu. Ama biri ne *işle uğraştığını* soracak olsa ona verecek bir cevabım olmazdı.

Yıllar içinde bunu bilmek istemediğime kanaat getirmiştim. Nedense böylesi daha güvenli gibi geliyordu.

"Eh, bir ara görüşürüz herhalde," dedim.

"Hafta başı dönüyorum," dedi Foxx.

"Kendine iyi bak," dedi Banks.

Foxx kapıya yöneldi. "Hoşça kalın."

"Güle güle," diye bağırdım arkasından.

Kapı usulca kapandı.

Tam onun da eve gitme vaktinin geldiğini söylemek için Banks'e dönmüştüm ki telefonumdan bildirim sesi yükseldi. Çıkarıp ekrana baktım.

Bilinmeyen Numara: 2009 yılında ahtapotlar tarafından inşa edilmiş Octopolis adında bir sualtı şehri bulundu.

"Bu ne şimdi?"

"Ne oldu?" diye sordu Banks.

"Bilinmeyen bir numaradan ahtapotlar tarafından inşa edilmiş bir sualtı şehri bulunduğuna dair bir mesaj aldım."

Banks sırıttı. "Bu bir tür şifre mi?"

"Ne? Hayır. Gayet ciddiyim. '2009 yılında ahtapotlar tarafından inşa edilmiş Octopolis adında bir sualtı şehri bulundu,' yazıyor. Ne bu böyle?"

"Bir dakika. Moss'la Maddox da böyle tuhaf mesajlar aldıklarını söylememiş miydi? Onlarınki ne hakkındaydı hatırlamıyorum ama ahtapotlarla ilgili olmadıklarından eminim."

Ben: Kimsiniz?

Bir cevap gelmesini bekledim ama tık yoktu. *Tuhaf.*

"Dışlanmış hissediyorum," dedi Banks. "Ben de tuhaf mesajlar almak istiyorum."

"Telefon numaranı iletmemi ister misin?"

İç geçirdi. "Hayır. Ahtapotlar umurumda değil. Arabalarla ilgili bir şeyler olsun."

"Görünüşe bakılırsa kendin seçemiyorsun."

Banks esnedi. "Bir duş alsam iyi olacak."

Bacaklarımı yere indirdim. "Hadi evine o zaman."

"Yukarıda hiç kullanmadığın koca bir ban–"

"Evine dedim."

"*Jess...*"

Ayağa kalkıp gerindim. "Şöyle yapalım o hâlde. Şimdi evine gidip geri dönmezsen cumartesi günü bir ihtimal seninle takılabilirim."

"Ciddi misin?" Ayaklandı. "Anlaştık." Kapıya doğru döndü. "Gidip babam ne yapıyormuş bir bakayım bari."

Başımı iki yana salladım ve onu geçirmek için kapıya ilerledim. Kardeşim çıkar çıkmaz da kapıyı kapatıp kilitledim.

Ev hatırladığımdan daha sessizdi. İçerisi televizyon açıkken bile bomboş geliyordu. Nedeni her günümün sayısız insanla bir arada geçmesi mi yoksa iki kardeşimin de kısa bir süre öncesine kadar burada olması mı bilmiyordum ama içime bir huzursuzluk çökmüştü.

Akşamdan kalan boş şişeleri toplayıp mutfağa götürdüm. Aklım bugün karşılaştığım güzel, *zeki* esmere kaydı.

"Aklını başına topla, Carmichael," dedim yüksek sesle. "Bütün gece oturup Pippa'yı düşünemezsin."

Onu kafamdan atmaya çalışmak yerine bir şeyler fısıldamak için kulağına doğru eğildiğimde gözlerinin nasıl parıldadığını düşündüm.

"Yok," dedim ve aletimi düzeltip yatak odama doğru ilerledim. "Oturup düşünmek yok, duşta dikilirken düşüneceğim."

Ayışığı Kitaplığı

Dört

PIPPA

Elimle sol tarafı işaret ederek, "Sola," dedim. "Hayır, *senin solun*, Kerissa. Öteki taraf."

Tabloyu göğüs hizasına indirip omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Bu yerleşme işi Beyoncé'nin şu şarkısına döndü."

Genzimden alaycı bir ses çıktı.

Kismet Beach'teki yeni evim tam da hayallerimdeki gibiydi.

Oturma odamdaki balkon okyanusun küçük bir kısmını görse de sahille aramdaki bina denizden gelen esintinin çoğunu engelliyordu. Duvarlar komşularımın gürültüsünü engelleyecek kadar kalındı. En güzeli de temiz ve ucuzdu.

Daha doğrusu Lakely'deki güvenli mahallelerdeki dairelerden ve Sunnydale'deki kiralık evlerden daha ucuzdu.

"Bunun daha kolay bir yolu olmalı," dedi Kerissa kanepeden inerken. Birkaç yıl evvel Seachella'dan aldığım sanat eserlerini sehpanın üzerine koydu. "Bugünlerde her şeyin daha kolay bir yolu var."

"Keşke kilo vermek için de kolay bir yol bulsalar."

"Aslında iş matematikte bit–"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Kalori ekleyip çıkarmaya dair hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Ama... öyle."

"Adı üstünde, kolay bir yol diyoruz. Sayılarla uğraşmak istemiyorum. Matematik kâbus gibi bir şey. Boş ver cebiri falan, pizzanın kalorisini azaltmanın kolay bir yolunu bul bana."

Güldü. "Bu temel aritmetik, cebirle hiçbir ilgisi yok, ahmak kadın."

Kendimi kanepeye bıraktım. "Matematikten anlamıyorsan içinde sayı olan her şey cebirdir."

"Eh, kalorileri azaltacağım diye hiç boşuna umutlanma. Bir sürü dolandırıcı şirket böyle saçmalıklar sayesinde milyonlar kazanıyor."

"Milyonlar kazanmak demişken, internette oyuncaklarla oynayarak yılda milyonlarca dolar kazanan şu çocuğu biliyor musun? Firmalar oyuncakları evlerine gönderiyor, ailesi onu oynarken videoya çekip yayınlıyor ve hepsi bu! Bok gibi para kazanıyorlar." Kaşlarımı çattım. "Bana da bir sponsor lazım."

Kerissa yanıma oturdu ve telefonunda gezinmeye başladı. "Kim sana sponsor olacak ki?"

Güzel soru. Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ve yumurta kabuğu renkli duvarlarla muhtemelen yirminci yüzyılın sonlarından kalma tavan vantilatörlerini inceledim. Etraftaki hiçbir şey ailemin evindeki mermer tezgâhlara ve kristal avizelere ya da Lakely'de oturduğum modern, ruhsuz daireye benzemiyordu. Açıkçası bu farklılık... hoşuma gitmişti.

Kismet Beach'teki elden geçirilmiş tüm kiralık daireler kapılmıştı ve boşaldıkları ânı kollayan koca bir bekleme listesi vardı. Karşılayabileceğim fiyata okyanus manzaralı bir ev tutmak istiyorsam tek çarem tercihimi tadilat isteyen bir evden yana kullanmaktı. Başlarda biraz gerilmiştim ama artık bazı insanların yaşanmışlığa duyduğu çekimi anlıyordum.

Kafamda yapmak istediğim o kadar çok değişiklik vardı ki. Tabii evin sahibi olmadığım için hiçbirini yapamayacaktım ama burası benim olsaydı önce duvarları daha sıcak, daha davetkâr bir renge boyardım. Sevdiklerimle daha geniş bir alanda vakit geçirmek için mutfakla oturma odası arasındaki duvarı

yıkardım. Kendime rahat ve konforlu bir yuva yaratırdım. Şimdiye kadar hiç tatmadığım bir huzurun peşine düşerdim.

"Hımm... Çat kapı gelip insanların evlerini hayallerindeki gibi yenileyen programlardan birine hayır demezdim. Bir araba markası da fena olmazdı. Her yıl bana gıcır gıcır bir araç gönderirlerdi, ben de etrafta dolanıp kendimi videoya çekerdim. Ya da daha gerçekçi düşüneceksek, bir sigorta şirketi. Poliçemi her yenileyişimde suratıma tokat yemiş gibi oluyorum."

Kerissa mırıldanarak bana katıldığını belirtti.

"Sen peki?" diye sordum. "Sen nasıl bir sponsor isterdin?"

"Bilmem. Hayatımın şu aşamasında bana para yedirecek olgun bir sevgiliye hayır demezdim."

Bir kahkaha patlattım.

Telefonunu kucağına bıraktı. "Ciddiyim. Otuzumuza merdiven dayadık, Pip. Her şeyi bir başıma yapmaktan bıktım artık. Faturalarımı ödemesi karşılığında beni koluna takıp bir yerlere götürecek olgun ve zengin bir adam bulma umuduyla standartlarımı düşürüp duruyorum."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Korkunç mu? *Nesi* korkunç?" Ellerini iki yana açtı. "Ruh eşimi bulmaktan ümidi kesmedim. Öyle bir şey varsa tabii. Bana kalırsa ruh eşi diye bir şeyin varlığından o kadar da emin değilim. Açıkçası bu kavramın, boşanma oranını düşürmek amacıyla, insanları gerçek eşleriyle birlikte olmaları gerektiğine inandırmak için tasarlanmış gizli bir proje olup olmadığını sorgulamaya başladım."

Başımı iki yana salladım.

"Çok ciddiyim." Tekrar telefonunu aldı. "Acaba dünyanın geri kalanındaki insanlar da ruh eşi olayına inanıyor mu yoksa bu sadece biz Amerikalılara özgü bir şey mi?"

"Kim bilir?"

"Sen peki? Sen ruh eşlerine inanıyor musun?"

Başımı yastıklara dayayıp gözlerimi kapadım.

Bu cevaplamaktan hoşlanmadığım türden bir soruydu. Arkadaşımın öyle bir amacı olmadığını bilsem de beni tuzağa çekmeye çalışan bir soruymuş gibi geliyordu.

En derinlerimde, dünya üzerindeki her insanın bir yerlere saklanmış mükemmel bir eşi olduğunu düşünüyordum. Fakat o kişiyle tesadüfen karşılaşma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Bloom Match'te çalışmayı sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Etrafımın aşka inanan -sırf müşterilerimiz öteki yarılarını bulabilsin diye canlarını dişine takan- insanlarla çevrili olması bana iyi geliyordu. Eğlenceli bir şeydi. İnsanın kalbini ısıtıyordu ve hepsini çok seviyordum.

Chuck dışında herkesi. Onun yüzünü şeytan görsün.

Ona dönerek, "Sanırım," dedim. "Dünyadaki insanların sayısına bakacak olursak, sekiz milyar kişiden biriyle mükemmel uyum yakalamak kulağa mantıklı geliyor."

Kerissa sırıttı. "*Bak sen.* Az önce matematiğini mi konuşturdun?"

"Hayır. Mantığımı kullandım. Her neyse," dedim bacaklarımı altıma toplayarak. "Ayrıca ruh eşlerine inanmam, herkesin ruh eşiyle eninde sonunda tanışacağına inandığım anlamına gelmiyor."

"Aramızdaki romantiğin sen olacağı aklımın ucundan geçmezdi."

İç geçirdim. "Aşkı fikren seviyorum. Güzel bir kavram. Dünya denen koca samanlıkta iğneyi bulacak kadar şanslı olan herkes adına mutluyum. Ama bir yandan da pek çok insanın *aşk* ya da *sevgi* sözcüklerin bunlarla alakası olmayan şeylere atfettiğini düşünüyorum."

Vücudumu aniden dolduran garip bir enerjiyle ayaklandım.

Bu konuda konuştuğumda kendimi sahtekârın teki gibi hissediyordum. Chuck'ın bugünkü toplantıda ortaya attığı saçma

yorumunun sinirimi bu kadar zıplatmasının en büyük nedenlerinden biri de buydu.

Aşka ve sevgiye inanan, bu kavrama dayalı bir sektörde çalışan biri olarak daha önce gerçekten sevildim mi, emin olamıyordum.

Herhangi biri tarafından.

Kerissa dostumdu ve beni sevdiğinden emindim. Abim bana tahammül ediyordu. Annem ve babamsa bana karşı ufak bir *sorumluluk* hissediyordu. Hatta belki onu bile hissetmiyorlardı.

Derin bir nefes verdim. Göğsümdeki ağırlık bir türlü yakamı bırakmıyordu.

"Bu da ne demek şimdi, Philippa? Tıp fakültesine gitmeyecek misin? Bu şimdiye kadar ağzından çıkmış en saçma şey."

"Bana göre değil, anne. Mutsuzum. Kendimi ne bir cerrah ne de bir doktor olarak görebiliyorum. Tıp fakültesine gitmek istemiyorum."

Babamın yüzü düştü. "Sen hayatımın en büyük hayal kırıklığısın. Umarım ne yaptığının farkındasındır." Anneme döndü. "Gidelim, Andrea."

Şimdi durup düşününce, bir yıllık erkek arkadaşım geleceğe yönelik hedeflerim yüzünden beni terk ederken de buna benzer şeyler söylemişti.

İç geçirdim. *Belki de gerçekten sahtekârın tekiyimdir. Belki de Chuck haklıdır ve aşka, sevgiye dair hiçbir şey bilmiyorumdur.*

Ah. Chuck ve haklı sözcükleri asla aynı cümlede yan yana gelmemeli.

"Jess Carmichael'la karşılaşmamız konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu Kerissa sırıtarak.

Jess'in adını duyar duymaz yanaklarım al al oldu.

Onu görmek eski bir dostla karşılaşmak gibiydi. *Gibisi* fazlaydı. Fakat onu düşündüğümde midemde uçuşan kelebekler daha çok eski dostlar *ve* olası ihtimaller hissi veriyordu.

Ki öyle bir şey de mümkün değildi.

Tekrar yanına oturarak, "Ben de konuyu ne zaman oraya getireceksin diye bekliyordum," dedim. "Biliyorsun, Banks de oradaydı."

Hırladığında bu kez gülen taraf ben oldum.

"Banks kötü biri değil," dedim. İtiraz etmek için ağzını açtığında kaşlarımı kaldırdım. "Onu sevmediğini ve Kandace'ın onun ardından ne kadar üzüldüğünü biliyorum."

"*Üzüldüğünü* mü? Bir ay boyunca evden çıkmadı."

"Ama Banks ondan ayrılmasaydı Kandace, Ryan'la tanışamazdı. Hepimiz Ryan ve Kandace'ın birbirleri için yaratıldığını düşünmüyor muyuz?"

Yüzündeki tiksinti dolu ifade gevşedi. "Öyle düşünüyoruz."

"Bak işte. İşe yaradı."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle olsun. Ama onunla arkadaş falan olmam. Muhtemelen konuşmam da. *Asla.* Ablamı satmam."

Omzuna hafifçe vurup kıkırdadım.

"Sana bir sorum var," dedi.

"Neymiş?"

"Jess'in yanında ona bir midilli gibi binmeden oturmayı nasıl başarıyorsun?"

Kıkırtım yerini bir kahkahaya bıraktı.

"Çok *ciddiyim*, Pip," dedi şaşkınlıkla gülerek. "Dört dörtlük bir adam. Gözalıcı. Kibirli sayılmayacak ama ona kötü çocuk havası katacak kadar özgüvenli. Ve o gözleri... Tanrım, o gözlere hiç dayanamıyorum."

Sen mi ben mi, dostum.

"Banks'e her ne kadar katlanamasam da abisinin her bir zerresini yalardım," dedi. "Tüm abilerinin. Son zamanlarda diğer Carmichael erkeklerini gördün mü?"

Başımı iki yana salladım.

"*Kızım...*" Hülyalı hülyalı iç geçirdi. "Geçen gün benzinlikte en büyükleri Foxx'la karşılaştım. Tanrım. Otuzlu yaşlarının ortalarına gelmiş olmalı ama piç kurusu yaşlandıkça daha da fena bir şey olup çıkıyor. Hiç adil değil."

"Tahmin edebiliyorum. Babaları hep çok çekici bir adamdı."

"Değil mi ama? Bir de Moss var. Geçenlerde Mugger'da karşılaştık ve bana kahve ısmarladı. Bunun bir ön sevişme olduğuna adım gibi emindim. Meğer sadece kibarlık ediyormuş."

Bir kahkaha daha patlattım.

"Emlakçılıkla uğraştığından şehrin dört bir yanında Maddox'un suratı asılı. Bana kalırsa Kismet Beach'ten ücret falan talep etmeli, sadece o yüzüyle bile kadın turistleri akın akın buraya çektiğine yemin edebilirim. Ben olsam ben de gelirdim."

Karnımı tutarak, "Dur artık," dedim. "Derdin ne senin?"

"Benim mi? *Asıl senin derdin ne?* İçlerinden en iyisi ona biraz ilgi gösteresin diye utanmasa yere çöküp ayaklarına kapanacak ama sen onu barda karşılaştığın herhangi bir adammış gibi geçiştiriyorsun."

Söylediklerini düşündükçe içimi bir sıcaklık kapladı. Jess'le bir şeye kalkışmaya niyetim olmasa da benden hoşlandığını bilmek özgüvenime iyi geliyordu.

"Jess biriyle evlenip yuva kurmak, bir ev dolusu çocuk sahibi olmak isteyecek türden bir adam," dedim.

"Ne olmuş yani?"

Burnumu kırıştırdım. "Benim iyi hayat anlayışımla örtüşmüyor."

"Hâlâ çocuk istemiyor musun? Hiç mi?"

Anne olmak konusundaki isteksizliğim, kahverengi saçlı olmam ve matematikten nefret etmem gibi değişmez bir gerçekti.

Hiç oyuncak bebeklerle oynayan ya da bakıcılık yapmaya heveslenen bir çocuk olmamıştım. Çocuklar midemi bulandırırdı... hâlâ bulandırıyorlardı.

Bunu sorun etmiyorum.

Seçimimi uzun zaman önce yapmıştım ve kimse için değişmeyecektim... *neredeyse* ciddiye binen iki ilişkimin bitmesi de bu yüzdendi. İkisi de kalp kırıcı konuşmalar ve kararlarla sonuçlanmıştı. Rahmim sahneden çekilince ikisi de sanki gözlerinde hiçbir değerim kalmamış gibi beni bir çırpıda başlarından savmıştı.

İnsan birini gerçekten seviyorsa hiç üzülmeden ona arkasını dönebilir mi?

Bundan sonra bir ilişki *ihtimalini* değerlendirmem için bile karşımdaki adamın benimle yüzde bir milyon aynı fikirde olması gerekiyordu. Çünkü anne olmaktan daha fazla istemediğim bir şey varsa, o da ruhumun bu yüzden bir kez daha paramparça edilmesiydi.

Jess tam da bu yüzden söz konusu bile olamaz.

Ne yazık ki.

"Hayır. *Hiç* istemiyorum," dedim.

Kerissa omuzlarını silkti. "Peki. Günün birinde benim çocuklarıma teyze olursun."

"Gelmiş geçmiş en iyi teyze olacağım. Onları şekerle, pijama partileriyle ve sahile yapacağımız gezilerle öyle bir şımartacağım ki. Beni çok sevecekler."

İç geçirdim. Konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmalıydım. Kerissa'ya kalsa bütün gece oturur Jess'i konuşurduk. Tamam, dünyanın en kötü konusu sayılmazdı ama daha verimli şeylerle meşgul olabilirdik.

Bakışlarımı sehpanın üzerindeki tabloya çevirip, "Tabloyu asıyor muyuz, asmıyor muyuz?" diye sordum.

"Eyvah. Kolay bir yol bulacaktım. Biraz araştırayım."

"Ben de bize içecek bir şeyler getireyim."

"Anlaştık."

Kafamda Jess Carmichael'a dair düşüncelerle mutfağa yöneldim. Gülümsemesindeki sadelik ve gözlerindeki nezaket, kasılan midemi sakinleştiriyordu.

Dolaptan iki bardak çıkardım.

"*Koca arıyorum mu dedin sen?*"

"Hayır, Jess, aramıyorum. İhtiyacım olan tek şey bir *eski* koca."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülдü. *Her nasılsa bu tam da benim yapacağım bir şeydi.*



Beş

PIPPA

"Pippa? Toplantı odasında seni bekliyoruz," dedi Shelly şirket hattımın öteki ucundan.

"Hemen geliyorum. Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Hat kesildi.

Olur da gerekirse diye hazırladığım, fikrimi destekleyecek evrakları toplarken midem kasıldı.

Dün gece pek iyi uyuyamamıştım ve sabahım zorlu geçiyordu. Aklım Jess'i görmemle Bridgit'in vermek üzere olduğu karar arasında gidip geliyordu. Düşüncelerimin saniyeler içinde aklımı başımdan alan bir adamdan kariyerimin öngörülebilir geleceğini etkileyecek, üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir konuya kayması lunaparklardaki hız trenlerine binmekten farksızdı.

"Hazırsın," diye fısıldadım. "Bu fikir için kıçını yırttın. Seçimini Chuck'tan yana kullanırsa yapabileceğin hiçbir şey yok. Sakin ol."

Chuck daha kapımın önünde belirmeden parfümünün kokusunu aldım.

"Ne istiyorsun, Chuck?" diye sordum başımı masamdan kaldırmadan.

Ağzı meşe palamutlarıyla dolu bir sincabı mideye indiren sırtlanları andıran o kahkahasını attı. "Büyük finale hazır mısın?"

"Hem de nasıl."

"Biliyor musun? Düne kadar kimsenin evlenip boşandığını bilmemesine çok şaşırdım."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve başımı kaldırıp ona baktım. Kapı pervazına yaslanmıştı. İki yıldır bir kez bile kravat takmamış adam bugün bir istisna yapmaya karar vermişti.

Sırıttı. Beni kışkırtmaya çalışıyordu.

Sakin ol. "Biliyor musun? Ben de bunu bu kadar umursamana çok şaşırdım."

"*Umursamıyorum*, Pippa. Rahat ol. Nitelikli olmadıkları işleri ve sırf *özel* olduklarını sandıkları için üzerlerine hiç vazife olmayan fırsatlara atlamayı kendilerine hak gören bir nesille çalışmaktan bıktım sadece. Umursadığım şey bu işte."

Kaşımı kaldırdım. "Madem birbirimize içimizi döküyoruz ben de göğsünü şişirip olduğundan daha büyük ve önemliymiş gibi görünmeye çalışarak beni yıldırabileceğini sanan ahmak adamlarla çalışmaktan yoruldum. Ben de bunu umursuyorum."

Sırtlanları andıran gülüşü yine kulaklarımı doldurdu.

"Toplantı odasında görüşürüz, *Chuck*," dedim ve kapıyı suratına kapattım.

Yumruklarımı sıkarken öfkeden elim ayağım titriyordu. Toplantıdan önce sinirimi bozmaya çalışıyordu. Bunun farkındaydım. Bu taktiğine aşinaydım. Ama yine de çığlık çığlığa bağırmak istiyordum.

Sakinleşmek için kendime birkaç dakika verdim ve eşyalarımı yavaş yavaş toplamaya döndüm. Ardından dizlerime gelen siyah eteğimi ve bluzumun yanından sarkan beyaz kurdeleyi düzeltip kapıyı açtım.

Bana doğru yürüyen Shelly, "İyi misin?" diye sordu. "Chuck'ı kapının önünde gördüm ve giderken yüzündeki o kendini beğenmiş ifade dikkatimden kaçmadı."

Toplantı odasına yaklaştığımızda yüzüme provasını yaptığım gülümsemeyi kondurdum.

"Seni de benim kadar çıldırtıyor mu?" diye fısıldadı. "Tahminimce seksenlerden beri çükünü kullanacak bir sebep

bulamadığı hâlde Tanrı'nın çöpçatanlığa lütfuymuş gibi ortalıkta dolaşıyor."

Dudaklarımdan gırtlağımı tahriş eden alaycı, sert bir ses döküldü.

Shelly yüzündeki kocaman gülümsemeyle toplantı odasının kapısını benim için açtı.

Sekiz kişilik yönetim kadrosu uzun granit masanın etrafına yerleşmişti. İçleri kahve dolu karton bardaklar iki yana dizilmişti. Bridgit masanın diğer ucuna oturmuş, her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdek görünüyordu.

Ânın ciddiyetini idrak etmemle nabzım hızlandı. Son birkaç haftadır harcadığım onca çaba bunun içindi.

Masaya bir bakış attım ve gözlerim Chuck'a takıldı. Yüzünde sanki bunu çantada keklik görüyormuş gibi kocaman, yapmacık bir sırıtış vardı. Ona göz kırptıktan sonra dikkatimi Bridgit'e çevirdim.

"Herkese günaydın," dedi. İçeridekiler de bir ağızdan ona karşılık verdi. "Todd'un kahvemi getirmesini beklerken birkaç konunun üzerinden geçmek istiyorum. Öncelikle Bloom Match'in büyüyüp gelişmesi uğruna harcadığınız onca zaman ve enerji için sizlere teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu tahmin edemezsiniz. Zamanla her birinizin fikirlerine kulak verip hepsini hayata geçirebileceğimizi umuyorum."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Todd içeri girdi. Bridgit'e kahve fincanını uzattıktan sonra Chuck'ın yanına oturdu.

Geçen her saniye koca bir ay gibi geliyordu. Avuç içlerim terliyordu ve sutyenimin göğsümü saran bandının ıslandığını hissedebiliyordum. Sutyenimi kimseye çaktırmadan düzeltmem mümkün değildi ama bandı bir nebze olsun daha rahat bir yere çekebileceğimi umarak elimden geldiğince fark ettirmeden kıpırdandım.

Yönetimin benim fikrimi seçmesini, uzun zamandır hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

İşimi, kendini birine adamak ve âşık olmak isteyen insanların doğru kişiyi bulmalup ilişkilerini sürdürmelerine yardımcı olmayı seviyordum. Elle tutulur bir şeyler yapıyor, dünyaya *iyilik* katıyormuş gibi hissediyordum. İnsan ailesi tarafından küçümsendikten, bunun için doğup yetiştirilmesine rağmen bir cerrah olmak istemediği için yeteneklerini ve ailesinin bağlantılarını bir kenara atmakla suçlandıktan sonra hayatını heba etmiş gibi hissediyordu. Acınası biri olduğunu.

Sen bir hayal kırıklığısın.

Benim fikrimi tercih etmeleri, bir işe yaradığımın, büyüdüğümün ve dünyada bir fark yarattığımın kanıtı olacaktı. Herkese, çocukların kalplerini onarmasam ya da kadınların çocuk sahibi olmasına yardımcı olamasam da yaptığım işin bir önemi olduğunu gösterecekti.

Uzun, derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

"Bugün zorlu bir karar vermemiz gerekecek," dedi Bridgit. "İlerlemeyi, *genişlemeyi* seçeceğimiz yol önümüzdeki yıllarda Bloom Match'in kaderini belirleyecek. Sıkı çalışmamız, işimize pürdikkat odaklanmamız gerekecek ve bunun için yardıma ihtiyacım olacak."

Önce Chuck'a, ardından da bana baktı.

Nefesimi tutup ağzındaki baklayı bir an önce çıkarması için dua ettim. *Söyle artık kimi seçtiğini.*

"Teklifini kabul ettiğimiz kişi," dedi ve dramatik bir etki yaratmak için duraksadı, "genişleme ekibimizin başına geçecek. Projeyi hayata geçirdiğimizde de bölüm yöneticiliğine terfi edecek."

Aman. Tanrım.

Odadaki personel kendi aralarında pek de alçak sesli sayılmayacak bir sohbete başlayınca dikkatimin dağılmaması için

mücadele ettim. Kimse terfi gibi bir bonus beklemiyordu. Özellikle de ben.

Bridgit'in sözlerini kavramaya çalışırken zihnim dört dönüyordu. *Genişleme ekibinin başı. Bölüm yöneticisi.*

İçimizden biri –Chuck ya da ben– terfi edecekti. Bu Bloom Match'te sık karşılaşılan bir olay değildi. Burada çalışmak bir nevi Yüksek Mahkeme'de görev almak gibiydi, insan kapağı bir kez attı mı asla çıkmak istemezdi.

Dahası, böyle bir iş güvencesine, avantajlara –*ve maaşa*– erişmek harika olurdu.

Chuck elini havaya kaldırdı. "Bayan French," dedi Bridgit'e. "İzin verirseniz söylemek istediğim bir şey var."

Gözlerimi devirdiğimde Shelly kıkırdadı.

Chuck ayağa kalkıp kahverengi ve yeşil kravatını bir güç gösterisi yapar gibi düzeltti.

"Bana böylesi harika bir şirkette çalışma şansını bahşettiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum, Bayan French," dedi.

Elimde değil. Ağzını her açtığında gözümün önüne sırtlanlar geliyor.

"Çiftler için atölye çalışması önerimin temelinde Florida'daki her mahallede gördüğüm bir ihtiyaç yatıyor," diye devam etti.

Shelly ağzını oynatarak, *"Ne yapıyor bu?"* diye sordu.

Omuz silktim.

Chuck boğazını temizledi. "Dışarıdan bakıldığında yüzeysel bir fikirmiş gibi göründüğünün farkındayım. Ancak istatistikler, birlikte atölyelere katılan çiftlerin böyle etkinliklerden daha mutlu ve aralarındaki sorunları çözmeye daha meyilli olarak ayrıldığını kanıtlıyor. Dahası, mutlu müşteriler reklamın en iyisidir. Bloom Match'in projeyi başlatmak için yapacağı yatırımın diğer önerilere kıyasla son derece düşük maliyetli olduğundan bahsetmiyorum bile."

Hadi oradan.

Chuck tekrar oturmadan önce tereddütlü bir tebessümle odaya göz gezdirdi

İş arkadaşlarım bakıştılar. *Onu alkışlamamızı mı bekliyor? Teşekkür falan mı etmeliyiz? Karşı argüman mı sunmalıyız?*

Bridgit gülümsese de Chuck'ın beklenmedik monoloğuna şaşırdığı belliydi. "Teşekkür ederiz, Chuck. Sanırım sana da söz hakkı vermem gerek, Pippa. Sen de istersen tabii."

Siktir.

Chuck gibi ayağa kalkarken, "İsterim elbette," dedim.

Ne diyeceğim ki? Ama Chuck konuştuktan sonra öylece oturamam. Kahretsin.

Bridgit kararını çoktan vermişti ve iş arkadaşlarımın kös kös oturup sanki başkanlık yarışındaymışız gibi münazaramızı dinlemek istemeyeceklerinden emindim.

Siyasetçileri kimse sevmez.

Chuck bana sırıttı. Başımı kaldırdım ve ailemden öğrendiğim tek faydalı şeyi yaptım. Kılıçlarını kuşan ve doğruca savaş meydanına hücum et.

"Hepimizin meşgul olduğunu bildiğimden lafı fazla uzatmayacağım," dedim. İş arkadaşlarımın beni başlarıyla onaylamalarından ve bana hak verdiklerine dair mırıltılarından cesaret aldım. "Öncelikle Bloom Match'in genişlemesinde benim de tuzum olmasına izin verdiğiniz için size teşekkür ederim, Bayan French."

"Rica ederim," dedi Bridgit.

"Teklifimin arkasmdayım," dedim kendimden emin bir sesle. "Tamamen iş perspektifinden bakıldığında çiftlerin küçük inzivalara çekilmesi konsepti ülke, hatta istersek dünya geneline kolaylıkla yayılabilir. Dikey büyüme potansiyelinin sonu yok. Dahası, bu kaçamaklar her çift için kişiselleştirilebilir ve iletişimi, sorun çözme becerisini güçlendirmek ve tarafsız bir ortamda taraflara birkaç gün eğlenme, gülüşme ve derin

sohbetler etme fırsatı sunacak şekilde tasarlanabilir." Herkesin sözlerimi idrak edebilmesi için birkaç saniye duraksadım. "Vizyonumla yalnızca Bloom'a ve topluluğumuza değil, dünya genelindeki sonsuz sayıdaki çifte dokunabileceğime inanmanız benim için muazzam bir onur olacaktır."

Eteğimi düzeltip yerime oturdum.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Omurgamdan aşağı süzülen ter damlasını hissedebiliyordum. Sertçe yutkundum ve nefesimi yavaşlatmaya çalıştım.

"Söz alabilir miyim?" dedi Chuck.

Duygularını kontrol altında tut.

"Ah, peki, Chuck. Seni dinliyoruz," dedi Bridgit kaşlarını çatarak.

Chuck bakışlarını *bana* dikti. "İki insanı bir yerlere gönderip birbirlerine âşık olmalarını beklemek gerçekçi bir senaryo olmaz."

Ne dedi o?

"*Pek tabii* olur. Bazen hayatın külfetlerinden -kirli bulaşıklardan, çocukların okullarından ve kurslarından, şu ya da bu konuda başının etini yiyen komşulardan- uzaklaşmak insana karşısındaki kişiye neden âşık olduğunu hatırlatabilir."

"İstatistiksel olarak ele alırsak, çiftlerin yüzde seksen beşi atölyelere katılmanın evliliklerini kurtardığını söylüyor," dedi.

"Konuyu rakamlara getirmen ne hoş. Ben de boş durmayıp birkaç şey araştırdım," dedim. Dün gece Social'da boş boş gezinmek yerine biraz araştırma yapmaya zaman ayırdığım için kendimle gurur duyuyordum. "İlişkilerini düzeltmek için sadece atölye çalışmalarına bel bağlayan çiftlerin yüzde otuzu, iki yıl sonra evliliklerinin daha kötüye gittiğini belirtmiş." Bridgit'e bir bakış attım. "Atölyelerin belli bir sorunu olan ilişkiler için daha iyi bir çözüm olabileceğini reddetmiyorum. Fakat Bloom Match zaten çiftlere ilişki ve evlilik terapisi sunuyor. Benim

önerimle belli bir sorunu olmayan -sadece birbirleriyle yakınlaşma fırsatı arayan- çiftlere bir çözüm yolu sunuyoruz. Şirketimiz şu an böyle bir hizmet sağlamıyor."

Tartışmaya bir nokta koyduğumu, ona haddini bildirdiğimi hissediyordum.

Chuck ayağa kalktı. "Dağlara tepelere çıkmak kimsenin evliliğini düzeltmeyeceği gibi Bloom'a para da kazandırmayacak. *Benim teklifimin aksine.*"

"Haklısın. Atölye çalışmaları cebimizi doldurabilir. Bunu hepimiz biliyoruz. *Çünkü zaten hâlihazırda böyle bir hizmet sunuyoruz.*"

Bakışlarımı onunkilere kenetledim, geri adım atmayı reddediyordum.

Chuck'm çenesi gerildi. "Rakamlar benden yana. Rakamlar gerçektir, somut birer veridir. İstatistikleri inkâr edemezsin."

"Kusura bakma, Chuck ama bize yeni müşteriler kazandıracak son şey matematik dersi vermeye kalkışmandır."

Todd kıs kıs gülüşünü öksürerek gizlemeye çalıştığında Bridgit ona sert bir bakış attı.

Bridgit, "Yerine oturabilirsin, Chuck..." dedi ve söylediğini yapmasını bekledi. Chuck sandalyesine yerleştiğinde Bridgit ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Teşekkür ederim. Fikirlerinizi detaylıca inceledikten sonra seçtiğim kişi... Pippa oldu."

İçim muazzam bir rahatlama hissiyle dolarken bir nefes verdim. Mutluluktan havalara uçacaktım. *Başardım. Aman Tanrım, gerçekten başardım.*

Yerimde bir zafer dansı yapmamak için kendimi zor tutuyordum. İçimden yükselen ve hiç de profesyonelce olmayacak sevinç çığlığını yuttum. Bunun yerine mutluluğumu içimde yaşadım ve akşam Kerissa'yla bir şeyler içip kutlama yapmak için dışarı çıkma planı yaptım.

Sevincim kısa sürdü.

"Planına ne kadar güveniyorsun, Pippa?" diye sordu Chuck. Sesi profesyonel bir konuşma için bir tık fazla yüksekti.

"Son derece." Kendimden emin görünmeye çalışsam da sesimde belli belirsiz bir tereddüt gizliydi. Bunu ben bile duyabiliyordum.

"Çok güvendiğin planını neden *eski kocanla* barışmak için kullanmadın o hâlde?"

Sincapları andıran gözlerini üzerime dikti. İnsan sadece bir bakışla birini öldürebilseydi şu an burada oturuyor olmazdım.

Araya gireceğini umarak Bridgit'e şöyle bir baktım ama sanki cevabımı o da merak ediyormuş gibi arkasına yaslandı.

"Gençtik," dedim gergince. "Evliliğimizin ömrü kısa olmuştu." Nedense gözlerimin önüne Jess geliyordu. "Gelecekten farklı şeyler, evlenmeden önce konuşmadığımız şeyler beklediğimizi fark ettik."

"Hani hâlâ görüşüyordunuz, hani sana hâlâ çok âşıktı."

Sertçe yutkundum. "*Hâlâ bana çok âşık olduğunu* söylemedim, Chuck ve bunun seni neden ilgilendirdiğini ya da özel hayatımı neden iş toplantılarına meze ettiğini anlayamıyorum."

"Pippa haklı." Bridgit öne eğildi. "Bu kadar yeter, Chuck."

Yanakları domates gibi kızarmıştı. Bu hâli içimi müthiş bir tatmin duygusuyla doldurdu. *Piç kurusu.*

Chuck'ın pis bakışlarına aynı şekilde karışık verirken masanın altında yumruklarımı sıktım.

"Yine de aklıma bir şey geldi," dedi Bridgit. Sırtımı dikleştirdim ve dikkatimi ona çevirdim.

Bir anda ağzından dökülen bu sözler midemin kasılmasına neden olmuştu. Ne söyleyecekti ki? Önüme bir güçlük mü çıkaracaktı? Bridgit'in aklından geçenleri söylemesini diken üstünde beklerken elimi mideme bastırıp sakinleşmesi için dua ettim. Beni neyin beklediğini kestiremiyordum ama bir planı

vardı ve ne olduğunu öğrenmeyi beklerken yüreğim ağzımda atıyordu.

"Birilerinin, *bir çiftin*, önerdiğin şu inzivayı test etmesini ve karşımıza çözülmesi gereken ne gibi pürüzler çıkacağını görmek istiyorum. Yani bu bir görevmiş gibi değil elbette. Her şeyin dışarıdan gözlenmesini istemiyorum. Potansiyel bir müşterinin fikrini istiyorum."

"Seve seve uygun birilerini ararım," dedim.

"Hayır, hayır," dedi elini sallayarak. "Ekibimizden birinin bunu ilk elden tecrübe etmesi daha iyi olur." Bakışlarını masadakilere çevirdi. "Daha önce birisiyle küçük bir inzivaya çekilen oldu mu?"

Dilim damağım kurudu. Bedenim adrenalinin ateşiyle yanıp kavruluyordu. Konunun nereye geleceğini tahmin edebiliyordum ve Chuck'ı boğazlamak istiyordum.

Chuck sert bakışlarını üzerime dikerek, "Yanılmıyorsam hepimiz ya ciddi bir ilişkideyiz ya da evliyiz," dedi. "Bir tek Pippa bekâr. Tesadüfe bak."

"Eski kocanla teklifini test etmek ister misin, Pippa?" Bridgit'in bakışları verilerimle birlikte teslim ettiğim dosyaya kaydı. Ardından gözlüğünü çıkarıp tekrar bana döndü. "Aranızın iyi olduğunu söylememiş miydin?"

Siktir.

Siktir, siktir, siktir.

Herhalde onu başımla onaylamış olmalıydım ki Bridgit'in gözleri parıldadı ve yüzünde memnun bir ifade belirdi.

"*Ama bu inzivaya hâlihazırda birlikte veya birlikte olmayı düşünen bir çiftin katılması en iyisi olur. Çünkü zaten buna fırsat kolluyorlardır, Bridgit,*" gibi bir şey söylemek istesem de tabii ki buna cesaret edemedim.

Sanırım hâlâ şoktaydım.

"Harika," dedi ve herkes ayaklanmaya başladı. "Pippa, eski kocanla konuşup pazartesi günü bana kesin olarak gideceğinizi

bildirirsen Bloom Match İnzivaları'nı kullanıma açma sürecini başlatacağım." Yanıma gelirken topuk sesleri içeride yankılandı. "Seninle bu yepyeni pozisyonunda çalışacağımız için çok heyecanlıyım. Zeki ve güvenilir bir çalışansın. Aramıza hoş geldin."

Chuck hışımla toplantı odasını terk etti.

Her ne kadar yerin yarılıp beni içine almasını dilesem de, "Teşekkür ederim," dedim Bridgit'e.

"Görüşürüz." Kapıya doğru yöneldi. "Todd, şu dosyayı bana..."

Kapı arkasından kapandı.

Edindiğim yepyeni iki unvanla toplantı odasında kalakaldım. Bloom Match İnzivaları Yöneticisi ve boşanmış bir kadın.

Sıra kolları sıvayıp kendime bir eski koca bulmakta.

Altı

JESS

"Yok artık." Kurutma makinesinin içinden Banks'in yüzünü bastırdığı çıkartmalardan birini çıkardım. "Yemin ederim tavşan gibi bir gecede çoğalıyorlar."

Üzerinde Playboy mankenlerine taş çıkaracak bir poz veren kardeşimin bulunduğu yuvarlak kâğıdı çöpe attım. Evimin her yerinde bunları bulmak sinir bozucu olsa da sırıtmaktan kendimi alamadım.

"Burada değilken bile başımı ağrıtmayı nasıl başarıyorsun?"

Çamaşır sepetimi aldım ve makineyi çalıştırmadan önce içine serpiştirdiğim küçük kristallerden gelen lavanta kokusunun tadını çıkardım. Geçenlerde kadının biri markette, sabun reyonunun ortasında benimle konuşmak için bunu bahane etmişti. Son derece ateşliydi, bu yüzden de ona karşılık vermiş ve önerdiği şu kokulu zımbırtılardan bir tane almıştım. Öte yandan numarasını almaya yeltenmemiştim. Sol eldeki yüzükler kırmızı çizgimdi. Birlikte olduğu adamı aldatan yarın öbür gün beni de aldatırdı.

Tecrübeyle sabitti.

Zor yoldan öğrenmiştim.

Temiz, sıcak havluları evin içine taşıdım.

Günün son ışıkları pencereden içeri süzülüyor, oturma odasını kehribar rengine boyuyordu. Sepeti yere bırakıp kanepeye oturdum.

Televizyondaki çift kendilerine sunulmuş üç evden hangisini seçtiklerini açıklıyordu. Sunucu her evin üzerinden son bir kez geçerken minderlere yaslandım.

"İki," dedim ekrandaki kadına. "İkinciyi seç. Birinci evin çatısı ileride başınızı çok ağrıtır. Üçüncünün de fiyatına rağmen sağlam bir tadilata ihtiyacı var. Ayrıca kocan hiç beğenmemiş. Dön de bir suratına bak."

"Tercihimizi... üçüncü evden yana kullanıyoruz," diye neşeyle ciyakladı kadın.

Sepetten bir havlu aldım. "Eve yarım milyon dolar bayılıyorsunuz ama gün gibi ortada olanı görmekten acizsiniz. Tadilat için *en az* çeyrek milyon dolar daha harcayacaksmız ve muhtemelen bir yıl boyunca işlerin bitmesini bekleyeceksiniz. Harika bir seçim."

İnsanlar ne aptal.

Başımı pencereye çevirip annemin evine bir bakış attım. Mutfak ışığının yandığını fark edince kendi kendime gülümsedim.

Günün bu saatlerine bayılıyordum. Etrafa bir sessizlik ve sakinlik çöküyordu. Herkes evindeydi. Bana çocukluğumu, antrenmanlarımın bitişiyle akşam yemeği arasındaki birkaç saati hatırlatıyordu. Annem mutfakta yemek pişirir, Foxx ise ya masada ödevlerini yaparak ne kadar zeki olduğunu herkesin gözüne sokar ya da sırf kafası basıyor diye fen projesini olması gerekenden daha karmakarışık bir hâle getirirdi. Moss'un elinde bir top olur, Banks ise peşinden ayrılmazdı. Evimiz her daim gürültülü olsa da bunun insanı rahatlatan bir yanı vardı.

"Selam Jess! Evde misin?" diye seslendi Moss.

"Evet. Oturma odasındayım."

Kapı kapandı ve Moss'un ahşap zemini döven ayak sesleri içeriyi doldurdu. Kardeşim içeri girip odanın öbür ucundaki televizyon koltuğuna uzanırken ekrandaki programın sesini kıstım.

Yüzünde temkinli ama muzip bir ifadeyle bana baktı. Bu bakışı iyi biliyordum. *Moss'u tanıyorum.* Midem kasıldı.

Elimdeki mor havluyu hızlıca katlarken, "Hayırdır?" dedim.

"Ne zamandır evdesin?"

"Birkaç saattir? Ne oldu ki?"

Parmağını altdudağında gezdirdi.

"*Ne oldu?*" diye tekrarladım ve sepetten başka bir havlu aldım. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Son birkaç saattir ne yapıyorsun peki?"

Ona imalı bir bakış attım. "Bizim yaşımızdaki insanlar cuma akşamları ne yaparsa onu. Çamaşır yıkadım. Biraz koşu bandında koştum. Duş aldım. Ne bu sorgu?"

Moss sırıttı. "Bir süredir dışarı bakmadın yani?"

Elimdeki havluyu sepete fırlattım, midemdeki kasılmalar şiddetleniyordu.

Her ne diyecekse başımı ağrıtacağından adım gibi emindim. Eh, başım zaten ağrıyordu ve daha ne döndüğünü öğrenmemiştim bile.

Bugünkü mesaim yorucu geçmiş, çok ter döktürmüştü. Belediye, alet edevatlarımızı sakladığımız deponun yönetmeliklere uygun olup olmadığını kontrol etmesi için bir müfettiş göndermişti. Görünüşe göre üzerinde çalıştığımız evlerden birinin komşusu tadilata başladığımızdan beri bizi her gün şikâyet ediyormuş.

Uzun lafın kısası son derece keyifli bir gün geçirmiştim.

Fakat Moss'un söylemek üzere olduğu şeyi duymamın içimi daha da büyük bir keyifle dolduracağından hiç şüphem yoktu.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır. Bir süredir dışarı bakmadım."

"Bence bakmalısın."

Tekrar gözlerimi kıstım. "Öyle mi dersin?"

Moss kıs kıs güldü.

"O piç kusuru yine ne bok yedi?" diye sordum sesimi yükselterek.

Moss'un kıkırtıları yerini bir kahkahaya bıraktı. "Aklına hemen Banks'in gelmesine bayılıyorum."

"Başka kim gelecek?"

Sabahtan beri Banks'i ne görmüş ne de ondan bir haber almıştım. Tıpkı benim yerime Maddox'un başına bela olduğu o eski, güzel günlerdeki gibiydi.

Bu sessizlik hiç hayra alamet değildi. Bir şeylerden şüphelenmem gerekirdi.

"Jess, bahçende devasa bir horoz duruyor," dedi Moss.

"*Ne* duruyor?" Ayağımın çarpmasıyla çamaşır sepeti odanın öteki ucuna kaydı. Aklını kaçırmış gibi gülen Moss'a göz ucuyla baktım ve sızlayan ayağımla topallayarak pencereye doğru ilerleyip perdeyi araladım. "Yok. Artık."

Moss katıla katıla gülmeye başladı.

Hışımla ön kapıdan dışarı fırlarken, "Onu geberteceğim," dedim. "Bu kez sınırı aştı."

Batan güneş dört bir yanı turuncuya boyarken sıcaklığı yüzüme vurdu. Bahçenin ortasında, yüzü Moss'un evine çevrili vaziyette metalden yapılmış, devasa –muhtemelen üç metre boyunda– rengârenk bir horoz duruyordu.

Doğruca bahçeye yürürken Banks'in evine bir bakış attım. "Böyle bir şeyi nereden bulmuş ki?"

"Ne bileyim. Az önce eve geldim ve yüzünde zevzek bir sırıtış olan Banks'i römork bağlanmış kamyonetiyle uzaklaşırken gördüm.

Başımı iki yana sallayarak parmak eklemlerimi horoza vurdum. Metal darbeyle çınladığında tekrar vurdum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Moss.

"Bir tür truva atı planına kalkışmadığından emin olmaya çalışıyorum. İçi gecenin bir yarısı patlayıp etrafa saçılacak bir şeyle dolu olabilir."

Moss etrafına bakındı. "Ben olsam sesimi alçak tutardım, bizi dinliyor olabilir. Muhtemelen o kadar detaylı düşünmemiştir. Aklıma yeni fikirler düşürme."

Hadi ya.

Bir adım gerileyerek, "Bundan nasıl kurtulacağım?" dedim.

Moss yanımda geldi. "Hiçbir fikrim yok."

"Maddox'un bu işte bir parmağı var mı?"

"Belki şaşıracaksın ama sanmıyorum. Bence o daha eve dönmedi. Ama haberi olup olmadığını soruyorsan o başka mesele."

Sokak lambalarının yanmasıyla metalden yansıyan ışık gözlerimi neredeyse kör etti. Elimi gözlerime siper ederek kenara çekildim.

Banks'in kamyoneti gürültüyle yola girdi. Zevkten dört köşe olduğunu motorun sesinden bile anlayabiliyordum. Garaj yoluna girdi ve aracından indi. Fakat yanımıza gelmeye yeltenmedi.

"Ne bok yedin sen?" diye bağırdım.

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır ama seni evire çevire dövmek çok hoşuma gidecek."

Bu mesafeden bile sırıttığını anlayabiliyordum. "Aslında çok güzel bir kurt beğenmiştim ama sen sürü fikrine şans vermedin."

"Sürü mü?" diye sordu Moss.

"Sakın sorayım deme," diye uyardım onu.

Genzinden alaycı bir ses çıkardı.

"Kurda hayır dediğin için aklıma sana devasa bir penis almak geldi. Bağ kurabileceğin bir o geldi aklıma. Ama annem evleriniz çok yakın olduğu için bahçene öyle bir şey koymama müsaade etmedi. Ben de kafamı çalıştırıp sana kocaman bir horoz[1] buldum."

---

1 İngilizcede hem horoz hem de penis anlamına gelen "cock" ifadesi kullanılarak bir kelime oyunu yapılmıştır. -*çn*

Bıkkınlıkla yüzümü ovuşturdum. *Ondan nefret ediyorum. Ondan o kadar nefret ediyorum ki.*

"Endişelenme," dedi Banks. "Bahçene zarar vermedim, ihtiyar."

Elimi yüzümden çektim. "Bu şeyi sabaha kadar bahçemden kaldırmazsan onu pencerenden içeri atarım."

Banks kaldırıma doğru yürüdü. "Dün gece reddedilmenin hırsını benden çıkarma."

Ah, yine başlıyoruz.

Pippa'nın anısı zihnimde su yüzüne çıkarken içime bir sıcaklık yayıldı. *Ne ilginç, ne gözalıcı bir kadın.*

"Kapa çeneni, Banks."

"Farkındasın değil mi?" dedi. "Tavırlarına çekidüzen versen hiç değilse onunla ufak bir şansın olabilir."

Moss ellerini havaya kaldırdı. "Birisi neden bahsettiğinizi bana da açıklayabilir mi?"

"Senin de biraz aklın olsaydı iki ayak üzerinde yürüyebilirdin," diye karşılık verdim Banks'e.

"Gayet düzgün yürüyorum."

"O şeyi bahçemden alıp götürmezsen yarın aynısını söyleyemeyeceksin."

Yolun ortasında, Moss'la benim evimin arasında durdu. "Yoksa ne yapacaksın?"

Benimle dalga mı geçiyor? "Bana meydan okumak mı istiyorsun, Disko Topu?"

Gözleri kısıldı.

Banks kavga etmeyi iyi bilirdi. Kimseden korkmazdı... benim dışımda. Gerçekten kozlarımızı paylaşsak onu alaşağı edebileceğimden şüpheliydim ama bunu ona itiraf edecek değildim tabii.

Maddox caddeyi hızla aşıp garaj yoluna yanaştı. Motoru bile kapamadan Jeep'inden dışarı fırladı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu gülerek.

"Banks'in ölüm fermanı," dedim.

Maddox parmağını bana doğrulttu. "Bununla hiçbir ilgim olmadığını bilmeni istiyorum. Böyle bir şeye kalkıştığından haberim bile yoktu."

Banks'in dudaklarından bir şaşkınlık nidası döküldü. "Neden beni hemen satıyorsun?"

"Artık yaşamak için bir nedenim var çünkü."

"Sen de iyi ki bir evlendin. Beni tek kalemde silip attın," dedi Banks. "Aramızdan su sızmaz sanıyordum. Beni sattığına inanamıyorum, hem de bir kadın..."

Maddox ona uyarı dolu bir bakış attı.

"...biricik eşinin uğruna," diye düzeltti Banks.

"Doğru karar. Ölmek için daha çok gençsin," dedi Maddox.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır. Birden aranıza sınırlar koymaya kalkışamazsın, Mad. Ben bunu senden çok önce yaptım. Onunla sen uğraşacaksın. Sonsuza kadar."

Maddox gözlerini devirdi. Ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan yolda başka bir araba belirdi. Annemle babam kaldırıma yanaştı.

"Çok ilginç bir dekorasyon seçimi olmuş, Jess," dedi annem kıkırdayarak.

"O kadar beğendiysen söyleyelim de Banks onu senin bahçene taşısın."

Babam kolunu pencereden dışarı sarkıtıp arsızca sırıttı. "Annen horoza fazlasıyla doyuyor zaten."

Banks, babam ne zaman annemle seks hayatlarına dair bir şaka patlatsa yaptığı gibi aklını kaçırırken Moss'la ikimiz kıkırdadık.

Banks'in çocuk gibi davranmasını izlemek kadar en küçük oğullarını kızdıran babamın saçlarını iki genç âşıklarmış gibi karıştıran annemi izlemek de eğlenceliydi.

Aralarındaki ilişkiye hep imrenmiştim. Neredeyse kırk yıldır evli olmalarına rağmen sürekli altı aydır çıkıyorlarmış gibi davranırlardı. Birlikte altı çocuk büyütmüş, bir şirket kurmuş ve sokaktaki tüm evleri çocukları için satın almışlardı. Elbette arada bir didiştikleri olurdu ama sorunlarını nasıl çözdüklerini de bize göstermeyi ihmal etmezlerdi.

Muhtemelen bu yüzden hiç nişanlanmamıştım. Kendimi kırk yıl boyunca bu zahmete sokmama değecek biriyle tanışmamıştım. Bu zahmeti göze almayı düşüneceğim tek kadın da yüzüme bakmıyordu.

Çünkü hayat böyleydi işte.

İstediğini asla alamazdın.

Banks arkasını dönüp evine yürürken, "Sanattan hiç anlamıyorsunuz," diye bağırdı omzunun üzerinden.

"O şey sabaha kadar bahçemden gitmiş olacak," diye bağırdım.

Bana ortaparmağını gösterdi.

Babam kaldırımdan uzaklaşmadan önce, "Sana kolay gelsin," dedi kıkırdayarak.

Hışımla eve girdim. Moss hemen arkamdaydı.

"Ebeveynlerimizin ölümcül bir kusuru var," dedim.

Kapıyı arkasından kapatırken, "Neymiş?" diye sordu.

"Çocuk yapmayı bırakmakta çok geç kalmışlar." Ayakkabılığımın önüne geçip spor ayakkabılarımı aldım. "Düşünsene. Maddox'ta dursalardı ve ardından Paige'i evlat edinselerdi?"

"Sıkıntıdan ölürdük."

Sözlerini bir süre düşündüm ve omuz silktim. "Sen neden hâlâ buradasın? Brooke nerede?"

"Büyükannesine yemek götürdü. Aslında Honey bize gelecekti ama midesini bozmuş. Brooke'un da içine sinmedi, ona bir şeyler götürmeye karar verdi."

Mutfağa yöneldim. "Karnın tok mu yani? La Pachanga'ya gidip Banks'in o lanet şeyi buradan götürmesini bekleyeceğim."

"Evet. İşten erken çıkınca eve gelip Brooke'a akşam yemeği hazırladım."

Gözlerimi devirdim.

"Ne? Her akşam işten yorgun argın gelip yemek yapmak zorunda mı?" dedi.

Omuz silktim. "Değil tabii. Sadece seni böyle onun etrafında pervane olurken görmek çok komik."

"İnan bana buna değer. *Her şeye değer.*" Zıplayıp tezgâha oturdu. "Ee, şu Banks'in bahsettiği *reddedilme* olayı neyin nesi?"

Gülümsememi Moss'tan gizlemek için başımı telefonuma eğip mesajlarıma baktım.

"Önemli bir şey değil," dedim. "Dün akşam Shade House'ta Pippa Plum'la karşılaştık da."

Moss bir ıslık çaldı.

Aynen öyle. Telefonumu cebime soktum. "Gel hadi, yemekte bana eşlik et. Sana içecek bir şeyler ısmarlarım."

"Pippa'yı da konuşacak mıyız?"

Kapıya yöneldim. "Neden olmasın?"

Zaten onu düşünmeden duramıyordum. Onun hakkında konuşmaktan ne zarar gelirdi ki?

Yedi

PIPPA

"Burası gayet iyi," dedim restoran hostesine. "Teşekkürler."

Kerissa'yla cuma gecesi kalabalığıyla dolup taşan Beachfront Bulvarı'nı bütün ihtişamıyla gören masamıza yerleştik. La Pachanga'nın çatı katı terası hafta sonları Kismet Beach'in *en gözde* mekânıydı. Restoran, dış aydınlatması pek de matah sayılmayan bir binanın tepesindeydi. Dışarıdan bakıldığında biraz şaibeli bir yere benziyordu. Fakat turistler bu gizli cevheri bir türlü fark edemediğinden yerel halk akın akın buraya geliyordu.

"Ne alırsınız?" diye sordu Jenny. "Sizin de gördüğünüz üzere bu gece herkes buraya gelmeye karar vermiş. Siparişlerinizi biraz geciktirirsem kusuruma bakmayın *lütfen*."

Güldüm. "Eskiden garsonluk yapmış ve depoda sayısız sinir krizi geçirmiş biri olarak seni şimdiden affediyorum."

"Aynen. Hiç acelemiz yok," dedi Kerissa. "Başka bir masaya öncelik vermen gerekirse hiç çekinme."

Jenny'nin omuzları gevşedi. "İkiniz de Tanrı'nın lütfusunuz. İçecek ne alırsınız?"

"Hindistancevizli ve misket limonlu margarita," dedim hiç düşünmeden. Kararımı işten eve dönerken vermiştim bile.

Kerissa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, madem öyle ben de su alayım."

"Su mu? *Hadi ama.* Bir şeyler içmeye geldik. Berbat bir gün geçirdim ve bana eşlik etmek zorundasın. Dayanışma tekilasını unuttun mu?"

"En son *dayanışma tekilası* içtiğimizde ertesi sabah yeni bir dövmeyle uyandım, senin de göbeğin delikti. Cebindeki fişi bulmasak bunları kime yaptırdığımızı bile öğrenemeyecektik," dedi Kerissa.

Jenny kıkırdadı.

"Peki," dedim. "Barmenle hangi alkolün seni azdırdığı hakkında konuşurken kazayla Social'da canlı yayın açtığını unutmuş gibi mi yapıyoruz?"

Bir hayret nidası koyverdi. "Barmenin o gece benimle eve gelip viskinin beni tahrik ettiği teorisini doğruladığını hatırlatmak isterim. Hiçbir şeyden pişman değilim. Yine olsa yine yaparım."

Genzimden bir ses çıkararak güldüm.

"Son kararınız margarita ve su mu?" dedi Jenny.

"Hayır, iki margarita," dedim.

Kerissa kaşını kaldırdı. "Buzlu su istiyorum."

"Margaritama fazladan bir shot tekila ekleyebilir misiniz?" diye sordum gülerek. "Böyle deyince de bir counrty şarkısının adı gibi oldu. Kenny Chesney yapsa listeleri altüst eder."

Kerissa gülmesine rağmen, "Kes şunu," dedi. "Tanrı aşkına, fazladan tekilaya ihtiyacın yok."

"Birimizin bu güzelim cuma gecesinin hakkını vermesi gerekiyor. Senin buna niyetin olmadığına göre sorumluluğu *ben* üstleniyorum."

Kerissa ertesi sabaha akşamdan kalma uyanacak olan oymuş gibi alnını ovuşturdu. Sarhoş olup kusarsam hiç değilse başıma açtığım sayısız derdi düşünecek hâlim kalmazdı. Bunun yapıcı bir çözüm olmadığının farkındaydım ama benim de biraz kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı.

"Hemen dönerim," dedi Jenny ve masaların arasından ilerleyip gözden kayboldu.

Terasın dört köşesindeki vantilatörlere rağmen esinti sıcaktı. Başımızın üzerindeki muşamba rüzgârla hışırdayarak

hoparlörlerden süzülen mariachi müziğine ilginç bir tını katıyordu.

Kerissa telefonunu çıkarıp ekranını kaydırmaya başladı. Masanın üzerinde duran kendi telefonuma yan bir bakış attım ama onu elime alıp uygulamaları açacak takatim bile yoktu. Böylece bu fikri bir kenara bırakıp altımızdaki mutfaktan gelen nefis baharat kokusunu içime çektim ve terasın öteki ucunda küçük kızlarının doğum gününü kutlayan aileyi izlemeye daldım.

Onları gülümseyerek izleyip boktan ruh hâlime rağmen yüzlerindeki neşenin tadını çıkardım.

Kerissa şaşkın bakışlarla beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Bilmem..." Gözlerini kıstı. "Son derece buyurgan, agresif bir mesajla seninle burada buluşmamı isteyince işle ilgili bir haberin olduğunu düşündüm. Ama sen kalkmış ekstra tekilalı margaritalar sipariş edip country şarkılardan bahsediyorsun."

"Yani?"

"*Yani* en yakın arkadaş hislerim kıpırdanıyor. Genellikle son on iki saatte yaşadıklarını unutmak istediğinde bu ikiliye başvurursun."

Parmağımı ona doğrulttum. "Çok haklısın. Şu en yakın arkadaş işinde gerçekten eline kimse dökemez."

İç geçirdi. "Kendime de bir margarita söylemeliydim."

"Eh, elimden geleni yaptım ama *benim* en yakın arkadaş hislerime kulak asmadın. Şimdi başıma açtığım işleri dinlemenin acısına ayık kafayla katlanmak zorundasın. Kendi suçun."

"Bazen arkadaşlığımızı nasıl sürdürdüğümüzü sorguluyorum."

"Çok basit," dedim. "Aynı anda sadece birimiz dramatik davranıyoruz. Şu an sıra bende."

"Ya benim de anlatacak bir dramam varsa?"

Ona döndüm. "*Pardon?* Anlatacak bir şeyin var ve hâlâ oyalanıyor musun? Dökül çabuk."

"Önce sen başlayacaksın sandım."

Umursamaz bir tavırla elimi salladım. "Öyleydi ama benim dramam başımızı ağrıtacak türden. Seninkiler genelde ateşli, bazen de sapıkça şeyler oluyor. Senin edepsiz yaşantından nasipleniyorum. Sen viski içip seksi oluyorsun, bense... romla... zom oluyorum."

Kerissa kaşlarını çatıp kıkırdadı. "O ne demek öyle? Rom içmezsin ki."

"Tekilayla kafiyeli bir şey bulamadım. Sen viski seksisi, ben... ne? Tekila şekil-a mı?"

"Bak işte. Kendi ağzınla evrene yanlış mesaj veriyorsun. Bana *seksi* diyorsun, eğlenceli, cilveli bir şeyler yakıştırıyorsun." Başını hafifçe yana eğdi. "Ama kendine *zom* olmayı layık görüyorsun."

"Ne diyeceğim ki? *Rom indi don*?"

"Zomdan daha iyidir. *Rom götüme kon* belki?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Oralara..." Ürperdim. "Girmeyelim."

"Aklında bulunsun diye söylüyorum."

"Bulunmasın." İçkimin gelmesini beklerken peçetelikten bir peçete aldım. "Geçirdiğim günü düşündükçe gülsem mi, dans mı etsem yoksa ağlasam mı bilmiyorum. O yüzden seninle başlayalım."

"Peki. Ama yapacağımız konuşmaya önceden hazırlanabilmem için kısa bir özet geçer misin? Şimdiden yaptıklarına bakılırsa buna ihtiyacım olacak."

Arkama yaslanıp iç geçirdim.

Her yanım sızlıyordu. Bridgit'in kararının ardından yaşadığım inişli çıkışlı duyguların acısı çıkmaya başlamıştı. Aslında koca bir kutu dondurmayla sıcak bir küvette saatler geçirmeye niyetlenmiştim ama Kerissa'nın hem sorunlarımı aklımdan uzaklaştırmak hem de hepsine bir çözüm bulmak -hiç değilse

gözüme daha az bunaltıcı görünmelerini sağlamak- gibi bir huyu vardı. *Bu gece buna çok ihtiyacım var.*

Başımı kaldırdım. "Pekâlâ. Kısaca özetlemek gerekirse bugün bir toplantı yaptık. Chuck ani bir kararla yerinden kalkıp lobiciliğe başvurunca ben de bir ulusa sesleniş konuşması yapmak zorunda kaldım."

"Ne bu siyasi terimler?"

Masaya doğru eğildim. "Çünkü bir münazaranın ortasında gibiydik. Sanki bir makam yarışındaymışız da rakibim kameralara otuz iki dış sırıtarak yalanlar sıralıyormuş gibiydi." Gerçekler kafama dank ettiğinde duraksadım. "Asıl benim gülümseyip arka arkaya yalanlar sıralamam ne ironi ama. Neyse, konumuz bu değil."

Kerissa gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"*Her neyse,*" dedim. "Bridget benim fikrimi seçti."

"Yaşasın!"

"Sonra Chuck'ın o soğukkanlı havası yara aldı."

"Daha da yaşasın!"

"Sonra da..." Parmaklarımı masaya vurarak korkunç bir ritim tutturdum. "Katakulliye geldim. *Nasıl* mı? Hâlâ emin değilim ama birden var olmayan eski kocamla teklifimdeki yolculuğa çıkmayı kabul ediverdim."

Kerissa'nın yüzündeki gülümseme soldu.

"Evet. *Aynen öyle,*" dedim. İçeceğimi Jenny'nin elinden aldım. "Teşekkür ederim."

"Yiyecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Jenny.

Kerissa yüzüne zoraki bir gülümseme kondurup ona döndü. Hâlâ söylediklerimi hazmetmeye çalışıyordu. *Hiç acele etme. Üzerinden saatler geçmesine rağmen ben bile hazmetmiş sayılmam.*

Mutluluktan havalara uçuyor olmalıydım. Evime dönmeli, Kerissa'yla bir akşam yemeği planı yapmalı sonra da annemi

arayıp -hayatta cevap vermeyeceği için mesaj bırakarak- bölüm yöneticiliğine terfi ettiğimi söylemeliydim. Annem puding çeşnicibaşılığı ya da en az onun kadar saçma bir pozisyona terfi etmişim gibi davranıp bunu görmezden gelirdi ama hiç değilse bildiğinden emin olurdum.

Başarımın tadını çıkarmalı, kendimi takdir etmeli ve beni bekleyen yepyeni maceraya hazırlanmaya başlamalıydım. Günün birinde kendi evimi alma -ebeveynlerimin tıp fakültesini bırakırsam bana maddi destekte bulunmayacaklarını söyleyerek öğrenci evimden çıkıp gittikleri günden beri kendime koyduğum hedef buydu- yolunda attığım bu büyük adımı kutlamalıydım.

Fakat bunların hiçbirini yapmıyor, arkadaşımla keyifle kadeh tokuşturmuyordum. Kontrolümde olması gereken ama nedense üzerinde biraz bile kontrolüm yokmuş gibi hissettiğim bir mesele için dertleniyordum.

"Bir şeyler içecekse boğazından birkaç lokma geçmesi gerek," dedi Kerissa beni göstererek. "Ama öncesinde hayatını rayına geri sokmamız için bize bir dakika müsaade eder misin? Alkole zerre kadar dayanıklılığı olmadığından on beş dakika içinde zil zurna sarhoş olacak ve bu süre zarfında onu önümüzdeki haftaya kadar nasıl evlendirip boşatacağımı bulmam gerekiyor."

Jenny güldü. "Bir çözüm bulursan haberim olsun, benim de pazartesiye kadar yardımına hayır demeyeceğim birkaç sorunum var."

"Yardım etmek için buradayım," dedi Kerissa omuz silkerek. "Ama çukur kazmak ve kefalet ödemek kırmızı çizgimdir. Aklında bulunsun."

İçkimden bir yudum almamla tekilaya boğularak öksürdüm. "Vay canına, vur dedik öldürmüşsün."

"Ekstra shot istedin," dedi Jenny ve yanımızdan uzaklaştı.

"Keşke kendime şıp diye eski koca sipariş etmek de o kadar kolay olsaydı," dedim iç geçirerek. "Ne yapacağım bilmiyorum,

Kerissa. Terfim buna bağlı. Bridgit bu fikir için koca bir departman kurmadan inzivayı benim denememi *-deneyimlememi-* istiyor. Evet, dışarıdan bakıldığında çok mantıklı ama giden *ben olamam*. Benden ne istediğini anlıyorum ama elimden hiçbir şey gelmiyor."

Kerissa nefes alıp verdi, ardından bana da aynısını yapmamı işaret etti.

Onu dinlemedim. Buna harcayacak zamanım yoktu.

"*Bu işi kaybedemem.* Bloom Match'te çalışmayı seviyorum," dedim. "Üstüne bir de koca bir departmanın başına geçmek? Bu önemli bir olay."

Hem annemle babama harika kapak olacak.

"Ama bir yandan da yalan söylediğim için deli gibi suçluluk duyuyorum ve vicdanım bunun dönüp dolaşıp günün birinde başıma bela açacağını söylüyor. Yalancıların başına bunun geldiğini hepimiz biliyoruz."

Kerissa sus pus olduysa ortada bir sorun var demekti.

Ki şu an tam da onu yapıyordu.

Beynimin içinde bir pinpon topu varmış da *durmaksızın* kafamın iki ucu arasında gidip geliyormuş gibi hissediyordum.

Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Hem bu beladan sıyrılıp hem de yeni işimi elimde tutmak için nasıl bir yol izlemem gerektiğini bilmiyordum. Göt kafalı Chuck'ın bu fırsatı ellerimin arasından koparıp almasına izin veremezdim.

Neredeyse Bridgit'in benim fikrimi seçmesine üzülecektim. Başarısız olamayacak kadar büyük bir adım atıyorduk ve bir sorun çıkarsa bütün suç *benim* üzerime kalacaktı. Kendimden başka suçlayacak kimsem olmayacaktı.

İyi ki akıllılık edip fazladan tekila istedim. Margaritamdan büyük bir yudum daha aldım ve mideme dolan tekilanın sıcaklığını hissettim.

"Cipsiniz ve salsanız," dedi Jenny tabakları önümüze koyarak. "Hemen döneceğim. Sizi unutmuş değilim."

Kafatasımdaki basıncı hafifleteceğini umarak parmak uçlarımı alnıma bastırdım ama nafileydi.

"Senin günün nasıl geçti? Bana belediye başkanının ofisinden dedikodular ver," dedim Kerissa'ya. "Kafamı dağıt."

Bir cips alıp salsaya batırdı. "Peki. Başkan Chamberlain seçim kampanyasını Kismet Beach'e daha fazla yatırım getirme üzerinden yürüttü ve kazandı. Turizm Kurulu'ndan Jovie Rey... Onu tanıyor musun?"

"*İsmen* tanıyorum."

"Jovie Ray bölgeye çekebileceğimiz potansiyel işverenleri bulmamıza yardımcı oluyordu ve Doğu Kıyısı'nda mağazalar açan şirin mi şirin bir butikle görüştü. Adı Halcyon. Hiç duymuş muydun?"

"Evet," dedim onu başımla onaylayarak. "Karşıma çıkan internet reklamlarından birkaç şey satın almıştım. Bizim gibi ergen kıyafetleri giyemeyecek kadar büyümüş insanlar için güzel parçaları var."

Genzinden alaycı bir ses döküldü. "Evet. *Aynen öyle.* Jovie'yle onları buraya getirme yolları üzerinde çalışıyoruz. Bugün birlikte öğlen yemeğine çıktık. Eğlenceliydi."

"Hiç değilse birimizin gününün eğlenceli geçmesine sevindim," dedim ve içkimin yarısını kafama diktim.

"Madem konusunu açtın, asıl civcivli konuya gelelim." Gözleri parıldadı. "Belediye başkanı da çok *eğlenceli bir gün* geçirdi."

Kaşlarımı çattım. Beni yavaş yavaş ele geçirmeye başlayan çakırkeyiflikten sıyrılıp sözlerindeki imayı algılamak birkaç saniyemi aldı. Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Kiminle?"

Gözlerindeki parıltı daha da arttı.

İçtiğim tekila bugün özellikle mi hızlı etki gösteriyor yoksa ben mi kendi kendime gelin güvey oluyorum bilmiyordum. Fakat Kerissa kariyer basamaklarını hızla tırmanmayı severdi ve patronunu becermek de hedeflerine ulaşmanın bir yoluydu.

İma falan yok, cidden.

"Yasal nedenlerden ötürü önümüzdeki hafta Turizm Kurulu'na geçiyorum diyelim," dedi. "*Harika işler* çıkarmamın ödülü olarak."

"Ne gibi bir harika işmiş bu?"

Sırıttı.

Şaşkın bir inilti çıkardım. "*Kerissa.*"

"Ne?"

"*Belediye başkanıyla mı yatıyorsun?*"

Bana hafifçe vurmaya çalışırken cips sepetini devirdi. "Bütün restorana duyurmana gerek yok."

O cipsleri toplamaya koyulurken kıkırdadım.

"Tatlı biri," dedim yerimde kıpırdanarak. Tekila başımı döndürmeye başlamıştı.

"Sen bir de pantolonunun *içindekini* gör. Ne ararsan var." Parmaklarına bulaşan tuzu temizlemek için ellerini çırptı. "Hayatımın şu aşamasında aradığım tek şey bu. Beni eğlendir. Şaraplar içir, yemekler yedir. Bana unutamayacağım bir deneyim yaşat."

Bir cips alıp ucunu ona doğrulttum. "Ne istediğini bildiğin ve bunun peşinden gittiğin için aferin sana."

Tam bana bir cevap vermek için ağzını açmıştı ki öylece kalakaldı. Bakışları arkamdaki bir yere kayarken dudakları bir sırıtışla kıvrıldı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordum. Arkamı dönmeye korkuyordum.

"Tahmin et az önce içeriye kim girdi?"

Elimi masaya indirdim. Aniden değişen ruh hâline bakılırsa kesin olan bir şey vardı. Az önce terasa giren her kimse ilginç biriydi. Gerçi Kerissa'nın ilginç tanımını düşündüğümde gerilmeden edemiyordum.

Annemle babam olabilirdi. Bu yüzündeki hınzır ifadeyi de açıklardı. Kerissa, Dr. ve Dr. Plum'ın yüzlerine karşı güzel

sözlerin arasına gizlenmiş iğnelemeler konusunda ustaydı. Yoksa Belediye Başkanı Chamberlain mı masamıza geliyordu? *Oynaştıklarını bilmiyormuş gibi mi yapmalıyım?* Tanrım, belki de Banks'i görmüştü ve kendini onu alt edebilecek kadar cesur hissettiğinden böyle sinsi sinsi gülümsüyordu.

"Arkama bakmaya korkuyorum," dedim.

Bakışlarını bana çevirdi. "Arkana bakma demedim. Tahmin et dedim."

"Etmeyeceğim."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bir dert sağanağının ortasında şemsiyesiz kalmış gibiyim, Kerissa. Sabahtan beri yediğim dert yağmuru yüzünden zatürre olmama ramak kaldı zaten. Daha fazlasını kaldıracak gücüm yok."

Benimle ne yapacağını bilmezmiş gibi başını iki yana salladı.

"Ben..."

"Merhaba *Pippa*."

Tekilanın etkisiyle kaynama noktasına gelmiş kanım ansızın buz kesti. Sanki soluma bakmazsam Chuck ortadan kaybolacakmış gibi bakışlarımı Kerissa'ya kenetledim.

Ama şüphe yoktu. Artık meşe palamudu kemiren bir sırtlanla özdeşleştirmeye başladığım iğrenç parfümünün *kokusunu alabiliyordum*.

"İşi buraya vardıracağını tahmin edememiştim," dedim arkadaşıma.

"Bir yere vardırdığım yok zaten. Sen yanlış bir yöne sapma diye uyarmak istedim sadece."

Bir nefes verdim. Tanrı'nın gazabını hak edecek ne yaptığımı çok merak ediyordum.

Midem çalkalandı ve asitli su boğazımı yaktı. Vücudumun Chuck'a gösterdiği fiziksel tepkiyi gizlemek nereyse imkânsızdı ve kendimi tutmayı bırakıp ayakkabılarına kussam daha mı iyi

olur diye merak ettim. *Böyle yaparsam beni daha fazla rahatsız etmeyi bırakır mı?* Cevap muhtemelen hayırdı.

Belli belirsiz –hatta hiç fark edilmeyen– bir alaycılıkla, "Bu gece seni Kismet Beach'e hangi rüzgâr attı, *Chuck*?" diye sordum.

"Eşim deniz kenarında bir yere gitmek istedi. Akşam yemeğimizi burada yemenin iyi bir fikir olduğunu düşündük." Onunla evli olamayacak kadar tatlı görünen bir kadını işaret etti. "Eşim Debra."

"Hımm. Güzel kadınmış."

"Peki ya bu kim?" diye sordu Kerissa'yı işaret ederek.

"En yakın arkadaşı," dedi Kerissa ona buz gibi bakışlar atarak. "Bil diye söylüyorum, onun kadar nazik değilimdir."

"En yakın arkadaşın bugün büyük bir terfi aldığını söyledi mi?" dedi. Gözlerindeki kötücül parıltılar her geçen saniye daha da artıyordu.

Veee ilk top atıldı.

Kerissa'nın bakışları bir an için arkamdaki bir yere kaysa da hemen Chuck'a geri döndü. "Söyledi tabii. Biz de bu güzel haberi kutluyorduk. Katılmak ister miydiniz?"

Masanın altından ona bir tekme attım. *Ne yapıyorsun?*

Chuck elini salsa tabağımın yanına koydu. Aklınca umursamaz görünmeye çalışsa da dışarıdan bize sarkıntılık ediyormuş gibi göründüğünün farkında olduğunu sanmıyordum. *Belki de farkında ve keyfimizi böyle kaçırmaya çalışıyor.*

"Hayır, sizi rahatsız etmek istemem," dedi. "Ama eski kocanla tanışabileceğimi ummuyordum desem yalan olur. Birlikte yemeğe çıktığınız gecelerden birinde değiliz sanırım?"

Masadan uzaklaştım, ciğerlerimi leş gibi kokusuyla kirlenmemiş havayla doldurmak istiyordum.

"Biliyor musun, Chuck? Gördüğün üzere ofiste değiliz ve bu da saçmalıklarına normalde gösterebileceğim sabrın sonuna geldik demek oluyor."

Sinirle güldü. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Ayağa kalkarak, "Sana sınırlar hakkında birkaç şey öğreteyim," dedim.

Ne olduğunu kestiremeyen Kerissa da peşimden ayaklandı.

Onunla aynı boya gelmek için omuzlarımı dikleştirerek, "Birlikte çalışıyoruz, *Chuck*," dedim. "Aslına bakarsan artık birlikte bile çalışmıyoruz. Senin de bildiğin üzere ben yepyeni bir departmanın *başına geçiyorum*."

Kafasından çıkan dumanlar olur da peruğunu havaya savurur diye hafifçe geriledim.

"Bir şeyi netleştirelim," dedim. Son birkaç haftanın gerginliği doruk noktasına ulaşmıştı. "Hayatım seni zerre kadar ilgilendirmez. Beni böyle rahatsız etmeye devam edersen gerekli yerlere şikâyetlerde bulunmam gerekecek."

"Ah, *hadi oradan*," dedi gözlerini kısarak. "İkimiz de neden bu kadar savunmacı davrandığını biliyoruz. *Çünkü yalan söylüyorsun.* Bridgit bir yalancı olduğunu öğrenir öğrenmez –ki öğreneceğinden hiç kuşkun olmasın çünkü bunu ona bizzat ben söyleyeceğim– işin benim olacak. *Son altı yıldır* uğruna kıçımı yırttığım o pozisyon benim olacak."

"Saygısızlık etmek istemem ama siktir git, Chuck."

Bir kahkaha attı. Çıkan ses buz gibi, simsiyah kalbinden gelen nefretle doluydu. "Bu işin peşini bırakmayacağım. Ortada bir eski koca olmadığını kanıtlayana kadar..."

Belime bir kol dolandı.

"Selam Hayallerimin Kadını. Geciktiğim için üzgünüm."

Sekiz

PIPPA

Yüzüm kıpkırmızı kesilirken etrafımdaki teras dönmeye başladı. Kerissa'nın yüzündeki muzip ifadenin belli belirsiz farkında olsam da onunla uğraşacak hâlde değildim.

Ağzını açmasa bile bana kimin dokunduğunu anlardım. Kolunu sanki Chuck'la arama bir engel koyuyormuş gibi belime dolaması dizlerimin bağını çözüyordu.

Vücudum Jess'inkine yaslandı ama o ne geri çekilmeye ne de yanıma geçmeye yeltendi. Parmak uçlarını hafifçe bel oyuntuma bastırırken güçlü göğsünü sırtımda hissedebiliyordum.

Aklını başına topla, Pippa.

Az önceki ânın parçalarını bir araya getirmeye çalışırken başım dönüyordu. Jess'in burada ne aradığını ya da kendimi içine soktuğum durumdan haberdar olup olmadığım bilmiyordum. *Nereden bilecek ki? Geçen gün Shade House'ta Kerissa'yla aramda geçen konuşmayı mı duydu yoksa? Ya az önce söylediklerimi?*

Chuck afalladı. Jess'le her hareketimizi pürdikkat izliyordu.

Oyun başlasın o hâlde.

Lütfen bana ayak uydur, Jess.

"Jess," dedim koluna hafifçe vurarak. "Boşanma belgelerini çoktan imzaladın. Bana artık *hayallerimin kadını* diyemezsin."

İçim bu saçma sevgi sözcüğü karşısında bir hoş oldu.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Boşanmış olabiliriz," dedi. Sesinde belli belirsiz bir endişe seziyordum. Chuck'ın

bunu fark etmeyeceğini umdum. "Ama bu hâlâ hayallerimin kadını olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Kerissa'nın ağzı şaşkınlıktan beş karış açıldı ve gözlerinden bir *Looney Tunes* çizgi filminden çıkıp gelmiş gibi kalpler fırladı.

Boynumu gıdıklayan sıcacık nefesi aklımı başımdan alıyordu. Sadece Jess'in fark edebileceği kadar hafifçe ona biraz daha sokuldum.

"Bu gece harika görünüyorsun," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Ağzının vücudumun bu kadar yakınlarında gezinmesinin tetiklediği arzu dalgasıyla dolu titrek bir nefes verdim. *Bunu bana mı söyledi? Benim için mi söyledi? Yoksa sadece oynadığı rolü mü sürdürüyor?*

Gerçi umurumda mıydı? Ağzından çıkacak her güzel söz kabulümdü.

İşte tam da bu yüzden Jess'le arama hep bir mesafe koymuştum. Kollarımızın hafifçe birbirine sürtünmesine ya da kalabalık bir ortamda birbirimize çarpmamıza bile verdiğim fiziksel tepki yeterince kötüydü. *Peki ya bana dokunması? Bana sarılması? Kulaklarıma tatlı sözler fısıldaması?*

Buna asla dayanamazdım. *Asla.*

Ne kadar istemesem de –bu istediğim son şey olsa da– Jess'in kolunu karnımdan çektim ve ondan uzaklaştım. Onunkinden ayrılan bedenim Florida gecesinin sıcağına rağmen ürperdi. Yeniden kollarına atlamamak için gösterdiğim mücadele takdire şayandı.

Masada duran bardağımı alıp margaritamı yudumladım.

Chuck parmağını altdudağında gezdirdi.

Doğru ya. Chuck buradaydı.

Boğazımı temizledim. Tekilanın ağzımda bıraktığı sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum. Chuck'ın kafasına alevler püskürttüğümü hayal edip kıkırdadım. Birden o son yudumu almamam

gerektiğini fark ettim. Kerissa da aynı şeyi düşünmüş olacaktı ki bardağımı kimseye çaktırmadan kendi önüne, elimin altında olmayacak bir yere çekti.

"Chuck," dedim kocaman bir gülümsemeyle. "Bu eski kocam Jess. Jess bu da Chuck. Birlikte çalışıyoruz."

Jess elini ona uzatırken gözlerinde muzip parıltılarla bana baktı. Chuck büyük bir şüpheyle elini sıktı.

"Ne iyi anlaşıyormuşsunuz," dedi. Jess'e bana karşı koz olarak kullanabileceği, teorisini doğrulayabileceği bir şey söyletmeye çalışıyordu.

"Her evlilik kanlı bıçaklı bitmez," dedim. "Bazen çiftler yıllarca sorunlarla boğuşmak yerine huzurlu bir hayat sürmek için kendi yollarına gitmeye karar verir."

Ne demek istediğimi adı gibi biliyordu. Çenesini bir an önce kapatmazsa konu kendi evliliğine gelecekti.

Jess elini cebine sokup bana sırıttı. "Bu kadını kendimi bildim bileli sevdim. Şimdi duracak değilim."

Tanrım. Al. Canımı.

Jess Carmichael'ın seksi *olmadığı* bir zaman dilimi hatırlayamıyordum. Onu güreş tulumlarıyla, alçı tozu içinde, yataktan –ne yazık ki benim yatağımdan değil– henüz kalkmışkenki dağınık saçlarıyla görmüştüm.

Her hâliyle *enfesti.*

Fakat bu rahat ama kendinden emin duruşu ve ters taktığı şapkasıyla pislik düşmanımın önünde bana olan sahte aşkını ilan ederken hiç olmadığı kadar çekiciydi.

Bir tepki vermemi beklerken dudaklarını yaladı. Ne var ki istediğim tepkiyi vermem mümkün değildi. Pek tutuklanasım yoktu. Teşhircilik ciddi bir suçtu.

"Evliliğimiz iki yıl sürmüş olsa da çok değerliydi," dedim ona bakıp kirpiklerimi kırpıştırarak.

Jess sırıttı. "Hayatımın en harika iki yılıydı."

"Eh, dört dörtlük bir eştim."

Kıkırdamasıyla çıkan ses libidomu harekete geçirerek içimdeki ateşi körükledi.

"Sen de iyi bir kocaydın," dedim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Durmalıydım. Her şeyi daha da zora sokmayı kesmeliydim. Ama Jess'le şakalaşmak böylesine kolay ve eğlenceliyken kendime hâkim olamıyordum. "Birlikte öyle *inanılmaz* zamanlar geçirdik ki. Beni mutlu etmeyi hiç ihmal etmedin."

"Herhalde. Her gece uykuya *mutlu ve tatmin olmuş* hâlde daldığından emin oldum."

Yutkundum.

Yüzüm kıpkırmızıydı. Bakışları tenimi yakıp kavuruyordu. Jess'in yatakta harika olup olmadığına dair merakım dinmişti. Sadece yeteneklerine güvenen bir adam bunu böyle dillendirirdi.

Ah, keşke cevabımı uygulamalı olarak alabilsem.

Yüzündeki sırıtış muzip bir hâl alırken gözleri hafifçe kısıldı. Usul usul vücudumu ele geçiren ürperti tüylerimi diken diken etti. Jess'in bakışları bir an için kollarıma kayıp yüzüme geri döndü.

"Seni hâlâ etkileyebiliyorum demek," dedi kendini beğenmiş bir tonla.

Bakışlarımı uzun ince vücudunda gezdirerek onu tepeden tırnağa süzdüm. "Ağzından hep etkilenirdim zaten."

Jess çenesini sıktı ve bana doğru bir adım attı.

Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ve zihnimin en derinlerindeki bir şey beni durdurmak için aşmak üzere olduğum sınıra engeller yığıyordu. Öte yandan mantık, bana o ağzını üzerimde hayal bile edemeyeceğim şekillerde kullanmak istiyormuş gibi bakan bu gözalıcı adama kafa tutamazdı elbette. *Kimi kandırıyorum? Olası her senaryoyu hayal etmedim mi sanki? Eve döndüğümde yine etmeyecek miyim?*

"Niye boşanmıştık biz?" diye sordu Jess boğuk bir sesle.

"Evet, ben de öğrenmek istiyorum," dedi Chuck.

Sesini duymamla bir çırpıda gerçekliğe dönüverdim. Chuck'ın bu beklenmedik sohbete dahil olması kafamdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş etkisi yarattı.

"Ne oldu da boşandınız?" dedi Chuck.

Paniklememeye çalışarak Jess'e döndüm.

Ne olduğunu bilmiyordum. Söyleyeceğim tek bir yanlış kelime her şeyi daha da beter edebilirdi. Böyle bir soruya hazırlıklı değildim. Neyse ki Jess her zamanki gibi elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Avuç içindeki nasırlar tenime sürtündü. Elim onunkinin içinde kolayca kayboluyordu. Tutuşu sıkı ama nazikti, korumacı ama özenli. Her şey geçip gittiğinde düşünüp duracağım şeylerin arasma bu da eklenmişti.

"Seni hiç ilgilendirmez," dedi Jess. "Başkalarının işine burnunu sokmamalısın."

Kerissa başparmağıyla köşede duran kadını işaret ederek, "Karın seni beklemiyor mu, Chuck?" diye sordu.

Chuck omuzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Evet. Bekliyor. Yanma dönsem iyi olacak sanırım."

Jess beni kendisine çekti. *Sadece ve sadece* rolümün hakkını vermek için başımı koluna yasladım. *Fırsatım varken geri durmayayım bari.*

"Chuck, gitmeden önce son bir şey daha var," dedi Jess elimi nazikçe sıkarak. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Chuck bakışlarını bir an için benimkilere dikip hemen Jess'e döndü. "Neymiş o?"

"Boşanmış olmamız Pippa'nın benim için ne kadar değerli olduğu gerçeğini değiştirmez. Bundan böyle seni onun yakınlarında, içeri girdiğimdeki hâlde görürsem bunu kişisel algılarım. Anladın mı?"

Chuck'ın alnında ter damlacıkları belirdi.

"Güzel. Artık karının yanına dönebilirsin," dedi Jess. Düşmanımı bir çırpıda sepetlemişti.

Chuck gergin bir nefes alıp hızlıca karısına doğru yöneldi.

Terasın öteki ucuna varana kadar nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim.

Jess oturmam için sandalyemi çekti ve ardından beni şaşırtarak yanıma yerleşti.

"Az önce ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi. "Gerçi seninle evli olmaktan şikâyetçi değilim, Hayallerimin Kadını."

Dönüp ona baktım ama bu nedense onu kıkırdattı.

"İkiniz de çok tatlısınız," dedi Kerissa kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sizi tanımasam aranızda bir şeyler olduğunu düşünürdüm."

Yanaklarım kızardı.

Jess omzunu hafifçe benimkine vurarak, "Çok yaklaştım," dedi. "Ona milyonlarca kez çıkma teklifi ettim. Bir şekilde flört ve evlilik kısmım atlayıp doğruca boşanma aşamasına geldik ama tersten başlamaya da razıyım."

Kahkaha attım. İçime su serpilmişti. Sanki kucağımdaki bomba etkisiz hâle getirilmişti ve arkadaşlarımla keyifli vakit geçirmeye geri dönmüştüm.

"Yardımıma koştuğun için teşekkür ederim," dedim Jess'e. "Ne olduğunu nasıl şıp diye anladın?"

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Gözlerim kalın parmaklarına ve güçlü bileklerine takıldı. Önkol fotoğrafları para etseydi ip gibi kıvrılan damarlarıyla Jess'inkiler servet değerinde olurdu.

"Sırtın bana dönüktü ama Kerissa'yla göz göze geldik," dedi ve arkadaşıma dönüp başını sallayarak ona teşekkür etti. "O herifin sana olan bakışları hiç hoşuma gitmedi ve yanınıza gelip... selam vermek istedim."

Kalbim tekledi.

"Sana yalancı dediğini ve ortada bir eski koca olmadığına dair bir şey söylediğini duydum." Omuzlarını silkti. "Sadece siktirip gitmesi gerektiğini anlamasını sağladım ve sana uydum."

"Tam zamanında geldin yoksa çok fena çirkefleşecektim."

Sırıttı. "Bil diye söylüyorum, yardımıma ihtiyacın olduğunu düşünmedim. Ona haddini pekâlâ bildireceğinden emindim. Ama öylece durup herifin tekinin eski karımı rahatsız etmesine seyirci kalamazdım. Bu eski kocalığa sığar mı?"

Kahkahalara boğulurken gerginliğimin son kırıntıları da buhar olup uçtu.

Kerissa yerinden kalktı. "Biraz etrafta gezineyim de ikiniz sohbet edin."

"Moss'u görürsen ona burada olduğumu söyler misin?" dedi Jess.

Kerissa sırıttı. "Tabii."

Jess arkadaşımın yanımızdan uzaklaşmasını izledi. Merdivenlere yönelip gözden kaybolduğunda tekrar bana döndü.

Tanrım, o gözleri.

"Bir an kendimi kaptırıp sana sarılıverdim. Rahatsız olduysan özür dilerim," dedi. "Muhtemelen..."

"Sorun değil. Gerçekten. Hatta... öyle yapmana sevindim."

Sırıttı. "İyi bari. Sevindim. İçgüdüsel bir hareketti sanırım. Bu doğru olduğu anlamına gelmez tabii."

"Sohbet hiç hoş bir yere gitmiyordu. Kolunu belime dolamasan muhtemelen ona haklı olduğumu kanıtlamak için kollarına atlayıp dudaklarına yapışabilirdim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yani beni senden özür dileme zahmetinden kurtardığın için teşekkür ederim."

"Her şeyi baştan alabilir miyiz?"

Bir kahkaha daha attım. Bu kez o da bana katıldı.

"Neyin nesiydi bu peki?" diye sordu. "Bu tuhaf eski koca arayışı nerden çıktı? Kafam çok karışık."

"Uzun hikâye."

"Vakitten bol bir şeyim yok."

İnsanlar bunu genellikle sadece nezaketen söylerdi. Kendilerini çoktan konuşmanın ortasında buldukları için, *Ah, öyle mi? Beni bu dertten kurtardığın için teşekkür ederim. Zaten umurumda değildi,* deyip pisliğin teki gibi görünmek istemezlerdi. Fakat Jess ne yerinde huzursuzca kıpırdanıyor ne de dikkati terasta dört bir yanımızı sarmış insanlara kayıyordu.

Sanki gerçekten de vakitten bol bir şeyi yokmuş gibi bütün dikkati benim üzerimdeydi. *Sanki nedenini gerçekten bilmek istiyormuş gibi.*

"Bugün terfi aldım," dedim gülümseyerek.

"Tebrik ederim. Harika bir haber."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Ama bir kaos ânında iş arkadaşlarımın önünde ağzımdan daha önce evlenip boşandığımı kaçırmış olabilirim. Chuck da bunu yutmamış olabilir. Chuck ayrıca kellemi gözüne kestirmiş ve küçük beyaz yalanımı patronuma ifşa etme yoluna baş koymuş da olabilir."

Jess bön bön suratıma baktı, belli ki böyle bir açıklama duymayı beklemiyordu. "İşler sarpa sardı yani?"

"Bir anlığına sinirimi bozmasma izin verdiğim için ağzımdan öyle çıkıverdi ve sonra da başıma iş aldım." Kaşlarımı çattım. "Yalanımı ele vermediğin için teşekkür ederim. Bana bir çözüm yolu bulmak için biraz zaman kazandırdın."

"Ah, evet. *Korkunç bir tecrübeydi.* Sana sarılıp birbirimize ağza alınmayacak şeyler yapmışız gibi davranmanın üzerimde yarattığı travma ve *dehşet* için bana bir teşekkür *borçlusun.*"

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Bana *asıl* nasıl teşekkür etmelisin biliyor musun?" dedi.

"*Nasıl?*"

"Evliliğimizin en güzel zamanlarından birkaçını yeniden canland- *ah!*" dedi koluna vurmamla kıkırdayarak. "Sadece karı koca olarak geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlamak güzel olurdu demek istemiştim."

Başımı iki yana sallayıp kadehime uzandım. Neredeyse boşaldığını fark ettiğimde margaritamın nereye gittiğini merak ettim. *Hepsini ben mi içtim?*

Damarlarıma karışan tekilanın ve adrenalinin etkisiyle, "Sana iki beden büyük gelirim, dostum," dedim.

"Size istediğiniz her şeyi ve çok daha fazlasını verebileceğimden şüpheniz olmasın, Bayan Plum."

Baş başa kalmamızla ve savaş ya da kaç içgüdülerimin sakinleşmesiyle karnımdaki baskıyı, kasıklarımdaki sıcaklığı, *bacaklarımın arasındaki sızıyı* görmezden gelmek imkânsız hâle gelmişti.

Konuyu kapamalıydım. Gülüp geçmeli ve sohbetimizi daha az flörtöz, daha gündelik bir mevzuya getirmeliydim. Fakat cinsel imalarla sonuçlanmayacak bir konu bulmaya çalışırken beynim beni yüzüstü bırakınca pes ettim.

Sikerler. Battı balık yan gider.

"Bence beni çok hafife alıyorsun," dedim ona doğru eğilerek.

"Teorini test etmek istersen ben hazırım," dedi dilini dudağında gezdirerek.

Sözleri ve bu kadar yakınımda olması içimi ürpertti.

"Neden beni sürekli reddediyorsun?" Sanki beni öpüp öpmemek konusunda kararsızmış gibi eğildi. "Neyimi beğenmiyorsun?"

Bakışlarımı ağır ağır dudaklarından o güzel, yemyeşil gözlerine çevirdim. Bana sanki bunu yapmamı bekliyormuş, sorusunun cevabını alana kadar peşimi bırakmayacakmış gibi bakıyordu.

"Sakın bana arkadaş olduğumuzu falan söylemeye kalkma," dedi. "Artık lisede değiliz."

"Arkadaş olmamızla bir ilgisi yok."

"Neyle ilgisi var o hâlde?"

Ona nasıl bir cevap vereceğimi, ne kadar dürüst olabileceğimi düşündüm.

Sık sık onu düşündüğümü itiraf edecek miyim? Gecenin bir yarısı yatağımda bir başıma yatarken yüzünü, ellerini, dudaklarını hayal ettiğimi? Birkaç yıl öncesine kadar neredeyse sürekli onu düşünerek boşaldığım için Jess adını taktığım bir vibratörüm olduğunu?

"Daha önce de söylemiştim," dedim bakışlarımı gözlerinden ayırmadan. "Sen bir Carmichael'sın. Sana altı çocuk doğuracak, her cumartesi sabahı güreş maçlarına gidecek ve pazarları ailenle yemek yiyecek harika bir eşin olmasını hak ediyorsun."

"Yani?"

Kalbim tekledi. *Aynen öyle.* "Yani... ben o kadın değilim."

"Nasıl?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Harika bir eşi hak ettiğimi söylüyorsun. Kalkıp evlenelim demiyorum ama o harika kadın sensin. Hatta bundan da ötesisin ama şimdilik sadece harikasın diyelim." Gülüşü utangaç bir hâle büründü. "Hayallerimin kadını sensin, Hayallerimin Kadını."

Yanaklarım kızardı. Tanrım, bu kadar tatlı ve çekici olması çok tehlikeliydi. *Bunca zamandır ciddi miydi? Başından beri benden bir şans mı istiyordu?*

Hayallerinin kadını nasıl ben olabilirim?

"Baskı yok," dedi. "Öyle bir adam değilim. Sadece benim için dünyalara bedel olduğu bilmeni istiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da fikrini değiştirirsen..."

Omuzları düştü ve yüzündeki gülümseme soldu. *Reddedilen bir adam böyle görünüyor demek.*

Kalkışacağımız bir şeyin hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını ona anlatmak istiyordum. İstediğini kendi ağzıyla söylediği hiçbir şeyin benim istediğim şeyler olmadığını bile bile ona ümit

verdiğimi düşünüp üzülecekti. Tıpkı diğer erkekler gibi seçimlerimden dolayı beni içten içe yargılamaya başladığında canım yanacak ve onu kaybettiğimde yaşayacağım acı beni mahvedecekti.

Hiç şüphem yoktu bundan.

Jess Carmichael kalbimi kırarsa hayatıma nasıl devam ederim?

Fakat tüm bunları bana çıkma teklifi eden bir erkeğe açıklamak onun daha fazlasını istediğini varsaymak anlamına gelirdi. Kim bilir? Belki isterdi, belki istemezdi. Gerçi bunun ne önemi vardı ki? *Ben daha fazlasını isteyecektim.*

Nasıl istemezdim?

İşte bu yüzden bizi... kendimi bu acıdan kurtarmalıydım.

Adrenalinin etkisinin geçmesiyle üzerime öyle bir yorgunluk çöktü ki sandalyemde öylece oturmak bile çok fazla efor gerektirir oldu.

"Uzun bir gün geçirdim," dedim. "Şu an sadece eve gitmek ve yarın bazı zor kararlarla boğuşmadan önce biraz dinlenmek istiyorum." *Aynı anda nasıl hem bu inzivadan kaçıp hem de işimden olmayacağım mesela.*

Çenesi kasılsa da beni başıyla onayladı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Omzumun üzerinden arkama bir bakış attığımda Chuck'ın tam da beklediğim gibi bizi izlediğini gördüm. *Hiç değilse eski koca hikâyem daha inandırıcı gözükecek.*

Tekrar ona dönerek, "Kerissa bırakır," dedim. "Gelirken paylaşımlı araç kullandım ama arkadaşım hava kararddıktan sonra bunu yapmama izin vermiyor."

"Güzel."

"Biri adımı mı söyledi?" Kerissa sandalyesinin arkasında belirdi. "Ne oldu?"

Ona döndüm. "Beni eve bırakır mısın?"

"Tabii ki. Jenny'yi bulayım da hesabımızı ödeyeyim."

Ben de yerimden kalktım. "Ben hallederim. Sen sadece su içtin."

"Nefesinizi yormayın," dedi Jess. "Ben ısmarlayacağım."

"Hayır," dedim gülümseyerek. *Bu kadar kibar olma.* "İçkimin parasını ödemeyeceksin. Başını bir gece için yeterince ağrıttım zaten. Asıl benim sana yemek ısmarlamam gerek."

"Benimle asla yemeğe çıkmayacağını ikimiz de biliyoruz." Bakışlarını bir süre üzerimde gezdirdikten sonra Kerissa'ya döndü. "Sen onu götür. Hesabı ben hallederim."

"Öyle olsun," dedi Kerissa.

Jess'e bir bakış atıp yakışıklı yüzünü inceledim. Nezaket, iyi bir kalp ve akılalmaz bir çekicilik nasıl olmuştu da tek bir adamda toplanmıştı?

Günün birinde birilerini dünyanın en şanslı kadını yapacaktı.

"Hesabımızı ödediğin ve yardımıma koştuğun için teşekkür ederim," dedim ona.

"Asıl benimle evlendiğin için ben sana teşekkür ederim."

Bir kahkaha attım. "Beni boşadığın için teşekkür ederim."

"Hiç sanmıyorum, davayı sen açardın. Seni bırakıp gidemezdim." Göz kırpıp sırıttı. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve başımı eğerek Kerissa'nın peşine takıldım.

Dokuz

PIPPA

Tezgâha sıçrayan domates parçalarını temizlerken, "İşte bu yüzden kırk yılın başı yemek yapıyorum," diye mırıldandım.

İçeri dolan öğlen güneşi mutfağımı aydınlatıyordu. Birazdan içerisi fazla ısınmasın diye perdeleri kapamam gerekecekti ama şimdilik güneş ışınlarının verdiği pozitif enerjiye ihtiyacım vardı.

Sanki gerginlikten ölmüyormuşum gibi telefonumdan çalan Post Malone şarkısına mırıldanarak eşlik edip mutfağın ortasında dans ediyordum.

Sızlayan gözlerim bana günün bir noktasında biraz kestirmem gerektiğini hatırlatıyordu. Dün gece gözüme doğru düzgün uyku girmemişti. Jess'in belime doladığı güçlü kollarının ve yanağımı okşayan sıcak nefesinin anısı, gülümsemesiyle ruhumu ısıtması ve beni daha fazlasını arzulamaya itmesi. Hepsi bütün gece kafamı meşgul etmişti. Jess'i düşünmediğim zamanlardaysa yeni pozisyonumdan duyduğum heyecanla elime geçen fırsattan olacağım diye duyduğum endişe arasında gidip geliyordum.

Belki de Bridgit'e gerçeği söyleyip ıstırabıma bir son vermeliydim.

Dün gece ona Chuck'ın bana dokundurduğu lafların gazına gelip kendi başımı nasıl belaya soktuğumu ve ağzımdan istemsizce doğru olmayan şeyler döküldüğünü açıklayan bir e-posta göndermenin eşiğinden dönmüştüm. Beni her şeyi itiraf

etmekten alıkoyan tek şey beni anlayıp her şeyi anlayışla karşılasa bile yeni işimin başına kara bir lekeyle geçecek olmamdı.

İtibarım her halükârda zedelenecekti. *Peki bunun böyle saçma bir şey yüzünden olmasını istiyor muyum?*

Buzdolabından bir kâse soğuk domates çorbası ve daha küçük bir kâse tarhunlu krema çıkardım. İkisini de kutuya, yakın zaman önce ucuzcudan güzel bir kâse ve kaşıkla birlikte aldığım sevimli el havlusunun üzerine yerleştirdim.

Dairemden çıkarken yüzüme vuran sıcaklık gözkapaklarımı yakıp kül etmekle tehdit ediyordu. Evimle Honey'ninkini ayıran taş avluyu aştım.

Honey kapısını bile çalmama fırsat vermeden beni pencereden gördü.

"Gir içeri, canım," diye bağırdı.

Kapıyı açıp başımı köşenin ardına uzattım. Honey kucağında kırkyama battaniyesiyle televizyon koltuğunda oturuyordu.

"Uyandırdım mı?" diye sordum.

"Hayır, yarışmalarımın kaçırdığım bölümlerini izliyordum. Dün biraz karnım ağrıyordu ve torunum bana yiyecek bir şeyler getirdi." İç geçirdi ve eliyle oturma odasına gelmemi işaret etti. "Brooke'umu çok seviyorum ve ona hayal bile edemeyeceği kadar minnettarım. Bir de yarışmalarımın olduğu saatlerde gelmese... Bir günde yirmi dört saat var ama o ziyaretime gelmek için bula bula o iki saati buluyor."

Kutuyu koltuğunun yanındaki sehpanın üzerine bıraktım. "Öğle yemeği için bir şeyler yiyip yemediğinden emin olamadım ve kendini iyi hissetmediğini bildiğimden sana biraz çorba getireyim dedim."

Gözleri parladı. "Ne tatlısın." Kanepeyi işaret etti. "Otursana. Çorbamı içerken bana eşlik edersin. Yapacak daha önemli bir işin yoksa tabii."

Kanepesine yerleşirken kalbim sıcacık oldu.

"Ne çorbası getirdin, tatlım?" diye sordu.

"Tarhun kremalı soğuk domates çorbası. Dışarısı böyle yanıp kavrulurken içmeyi en sevdiğim çorbadır. Yapması biraz zahmetli ve mutfağım domates suyu yüzünden cinayet mahalline döndü ama tadı enfestir."

Honey kıkırdayarak kabın kapağını kaldırdı. "Torununa söyleyeyim de benimki gibi senin evini de yenilesin." Çorbanın üzerine biraz krema ekledi. "Birlikte olduğu çocuğun elinden her iş geliyor. Arıcığımın onun gibi birini bulmuş olmasına pek seviniyorum."

Honey çorbamdan bir yudum aldı. Zevkle inleyerek gözleri kapadı. Tepkisine gülsem de içten içe tadını beğendiği için rahatlamıştım ve kendimle gurur duyuyordum.

"Yemek pişirmeyi nereden öğrendin?" diye sordu. "İçimden bir ses bunun eski, zamanla kusursuzlaştırılmış bir tarif olduğunu söylüyor. Annenin miydi yoksa?"

Genzimden alaycı bir ses çıkardım. "Annemin hayatı boyunca bir tencere bile yemek pişirdiğini sanmıyorum."

Kalemle belirginleştirdiği kaşlarından tekini kaldırdı.

Anılarımı yoklayıp annemin ocağın başına geçtiği bir an hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. İlkokulda Kerissa'yla arkadaş olana kadar yemek pişirmenin insanların gündelik hayatının bir parçası olduğundan bile bihaberdim. Evinde yatıya kaldığım ilk akşam annesi bana yemekte ne istediğimi sormuştu. Ona etraftaki birkaç lokantadan yemekler sıraladığımda şaşkına dönmüştü. Bense yemeği kendi elleriyle yapacağını öğrenince kulaklarıma inanamamıştım.

"Bana biraz ailenden bahsetsene," dedi Honey.

"Yine programını kaçırırsın."

"Özet geç."

İç çektim. "Peki, annem de babam da cerrah. İkisi de son derece zeki, yetenekli insanlar ve her gün insanların hayatlarını kurtarıyorlar."

"Dışarıda nasıl insanlar olduklarını değil, nasıl bir *anne baba* olduklarını sordum."

Vay canına.

Honey bakışlarını bana çevirdi, yuvarlak yüzü kalbimi sızlatan bir şefkatle doluydu. Kendi ebeveynlerime –hatta hiç kimseye– bu gözle bakmamıştım. Bu birçok şeyi değiştiriyordu.

"Anne baba olarak..." Kulağa kaba gelmeyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Ne de olsa ailemden bahsediyordum. Fakat aklıma gelen kibar sözcüklerin hiçbiri beni büyüten insanları yansıtmıyordu. "Pek yanımda değillerdi. Mesafeli insanlardı. Sevgileri hariç benden hiçbir şeylerini sakınmazlardı."

Honey kaşığını bırakıp kâseyi tepsiye koydu.

"Bana acıma lütfen," dedim gülümseyerek. "Son derece ayrıcalıklı ve iyi bir hayatım oldu. İnsan her şeye aynı anda sahip olamıyor işte."

Sözlerimi başıyla onayladı. "Bir ara torunum Brooke'la tanışmanı çok isterim. Bence çok ortak noktanız var."

"Öyle mi?"

"Ne yazık ki. Az önce saydığın şeylerin çoğu kızım için de geçerli ve eminim torunum seni çok iyi anlayacaktır."

"Benimle aynı şeyleri yaşamasına çok üzüldüm."

"Hepimiz bir şeyler yaşarız, canım. Önemli olan bu yaşadıklarımızdan çıkardığımız derslerdir."

Sözleri beynimin içinde yankılanıp hafızama kazındı.

Sık sık ebeveynlerimin kendi çocukluklarında ne yaşadığını, onları bugün oldukları insana dönüştürenin ne olduğunu merak ederdim. Doğduğumda annemle babam çoktan kırklı yaşlarında olduklarından büyükannelerimi ve büyükbabalarımı hiç tanımamıştım. Dördü de çoktan ölmüştü. *Annemle babam ne yaşadılar da böyle soğuk insanlar olup çıktılar?*

Kendi yaşadıklarımı düşünürken taytıma yapışmış bir ipliği dalgın dalgın elime aldım. Üzerimde bıraktıkları en büyük etki karar verme süreçlerimde ortaya çıkıyordu.

"Haklısın," dedim. "Yetiştirilme tarzımın şu anki ilişkilerim üzerinde çok büyük bir etkisi var."

"Ne açıdan?"

"Yani..." Endişe içimi sararken sertçe yutkundum. "Kendime güveniyorum ve açık sözlü bir insanım ama içten içte hep korkuyorum."

Honey kumandayı alıp televizyonu kapattı.

"Biriyle ciddi bir ilişki kurmak ödümü koparıyor," dedim. Kendimi Honey'ye daha önce kimseye açmadığım gibi açıyordum. "Her seferinde her şeyi mahveden *benmişim* gibi hissediyorum."

Honey başını iki yana sallasa da sessiz kaldı. Yüzündeki ifadeden ve dertlerimi gerçekten dinlemek istermiş gibi görünmesinden cesaret alarak içimdekileri bir bir dökmeye koyuldum.

"Bunu hiç kimseye itiraf etmedim ama bir yanım sürekli birilerini hayal kırıklığına uğratacağımdan endişelenip duruyor. En büyük korkum da bu sanırım. Birinin gözlerinin içine bakmak ve onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı görmek."

Honey televizyon koltuğunu doğrultup oturur vaziyete geçtiğinde göğsüm sıkıştı.

"İnsanları hayal kırıklığına uğratmak en doğal hakkın, Pippa."

Ne? Nabzım hızlandı.

Gözlerini benimkilere kenetledi. "İnsanları hayal kırıklığına uğratmanın çok negatif bir çağrışımı var. Ama durup bir düşündüğünde, tatlım, birini hayal kırıklığına uğratmanın muhtemelen kendini savunduğun anlamına geldiğini görürsün."

Vay canına. Beynim sözlerini anlamaya, mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordu.

"Hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmadıysan muhtemelen kendini hiç mutlu etmemişsindir," dedi. "Bu yaşta arkama

dönüp baktığımda beni hayal kırıklığına uğratmış ne varsa hepsinin kendimi değil de başkalarını memnun etmek için yaptığım şeyler olduğunu görüyorum."

Kulağa mantıklı geliyordu... kısmen. Yine de bu, beklentilerini karşılayamadığım için birini -erkek arkadaşımı, abimi, *anne babamı*- kaybetmenin acısını alıp götürmüyordu.

Bir süre huzurlu bir sessizlik içinde oturduk. Sessizlik çökünce, eksikliklerim kişiliğimden kaynaklanıyormuş gibi hissetmemek için yıllar içinde yaptığım onca şeyi düşündüm.

Lisedeyken sırf annem kendi takımının yıldızıydı diye koşu takımına katılmıştım. Tıpa hazırlığa kaydolmuştum. Onların standartlarına uyan ama benimkilerden yoksun adamlarla çıkmıştım.

Yaptığım işte değil de insan olarak başarısız olma korkum başımı geri kalan her şeyden daha çok belaya sokmuştu.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Honey?"

"Elbette."

Kanepenin ucuna kaydım. "Bir karar vermem gerek ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de düşünmem gerektiğinde yemek pişiririm."

Dudaklarım bir tebessümle kıvrıldı.

"Devam et, canım. Ne olduğunu anlat."

"İş arkadaşlarıma ve patronuma evlenip boşandığımı söyledim. Sonra da terfi aldım. Ama söz konusu terfi için eski kocamla bir seyahate çıkmam gerekiyor ve gerçeği itiraf mı etsem... sahte bir hastalık mı uydursam yoksa benimle hiçbir yere gitmek istemediğini mi söylesem bilemiyorum."

Fikrini duymayı beklerken nefesimi tuttum. *Lütfen berbat biri olduğumu düşünme.*

"Neden yalan söyledin?" diye sordu.

"Çünkü birlikte çalıştığım aptal herifin tekinin sinirlerimi bozmasına izin verdim. Hiç ciddi bir ilişkim olmadığı için

insanların bir ara gelmesine yardımcı olacak vasıflardan yoksun olduğumu söyledi ve ben de kendimi kaybettim."

Sırıttı. "Ah, tam da az önce bahsettiğin yüz karası olma korkuna dokundu demek. Anlaşıldı."

Kahretsin.

Honey farkındalığın yüzüme bir tokat gibi çarpmasını izledi.

Bu iki şeyin birbiriyle bağlantılı olabileceği aklımın ucundan geçmemişti ama kulağa mantıklı geliyordu. Chuck bu yüzden sinirlerime dokunuyordu. Herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan duyduğum korkuyu tetiklemek için ne söylemesi gerektiğini iyi biliyordu.

"Benden tavsiye mi istiyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Yerinde olsam kendime eski kocammış gibi davranacak yakışıklı mı yakışıklı bir adam bulur, elimi kolumu sallaya sallaya tatilime gider, terfimi kapar, o Chuck'a da kendi fikirlerini münasip bir yerine sokmasını söylerdim," dedi.

Elimi ağzıma götürdüm.

"İşini nasıl yaptığının evli olup olmamanla hiçbir ilgisi olamaz," dedi. "Hem medeni hâlinden kime neymiş?"

"Öyle ama kendimi suçlu hissediyorum."

Güldü. "Neden ki? Evet, beyaz yalanlar kötüdür tabii. Falan filan. Ama bunu o terfiyi kapmak için yapmadın, değil mi?"

"Hayır."

"O hâlde bundan kime ne?" Koltuğuna uzandı. "Bak, bunu büyük bir mesele hâline getirirsen diğerleri de öyle görecektir. Şimdilik sadece birinin haddini aşan sözlerine karşılık verdin. Kimseye mazini anlatmak zorunda değilsin. Ne dolap çevirdin ne de saman altından su yürüttün. Boş ver gitsin. Yanlış bir şey yapmadın."

Tam olarak ikna olmuş sayılmasam da ikna olmak istediğim kesindi. Çünkü sözleri kulağa gayet mantıklı geliyordu.

"Benim yaşıma geldiğinde önemsiz şeylere kafa yorarak ne çok zaman harcadığını göreceksin," dedi. "Kaç kere marketten ya da postaneden çıkıp arabana döndükten sonra biriyle aranda geçen konuşmayı kafanda tekrar tekrar canlandırıp didik didik ettin?"

Güldüm. "Ah, her seferinde."

"Ben de onu diyorum işte. Hepsi boşunaydı. Muhtemelen karşındaki kişi de aynı şeyi yaptı ve seninkileri değil, kendi söylediklerini düşünüp endişelendi. Terfine hiçbir şey olmayacak. Onu bileğinin hakkıyla kazandın. Ona... her ne söylediysen onun için de ecel terleri dökmeyi bırakacaksın."

"Ama Honey, eski kocamın da benimle gelmesi gerek. Döndüğümüzde patronum fikirlerini almak için onunla konuşmak isteyecek. O zaman ne yapacağım?"

Sırıttı. "Tanıdığın bekâr bir adam yok mu?"

Güldüm. "En yakın arkadaşım da aynı şeyi önerdi."

"Aklın yolu bir işte. Biraz eğlen, Pippa. Hayatını, gençliğini yaşa. Bu yaşlar geri gelmeyecek."

Bakışlarımı uzaklara çevirdim. İçimde garip bir heyecan vardı.

"Hayallerimin kadını sensin, Hayallerimin Kadını. Sadece benim için dünyalara bedel olduğu bilmeni istiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da fikrini değiştirirsen..."

Bunu yapabilir miyim? Jess'ten benimle gelmesini isteyebilir miyim?

Beni geri çevirmezdi. Geleceğini biliyordum. Hatta emin sayılırdım.

Siktir. Peki ben buna dayanabilir miyim?

Sırıttım. *Tabii ki dayanabilirim.*

Hayır, dayanamazsın. Kaşlarımı çattım. *Kendi ellerimle yarattığım karmaşa iyice boka saracak.*

Genzimden alaycı bir ses döküldü. *Çıplak bedenlerimizi saran yorganlar gibi.*

Tekrar geriye yatırılan televizyon koltuğunun sesiyle kendime geldim.

"Çorba nefis olmuş," dedi Honey. "Midem hâlâ biraz bulanıyor ama daha sonra mutlaka biraz içeceğim. Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Kanepeden kalktım ve üzerini örtmesine yardımcı oldum. "Rica ederim. Ben gidiyorum ama bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan sakın çekinme. Numaram telefonunda kayıtlı, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Pippa?"

"Evet?"

"Az önce kimi düşünüyordun bilmiyorum ama onu ara. Yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyordu."

Sırıtışına karşılık verirken yüzüm kızardı. Kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda sanki farkında olmadan kararımı vermişim gibi hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm.

Ne söyleyeceğim? Arasam mı yoksa mesaj mı atsam? Ya da yüz yüze mi sorsam?

Hiçbiri doğru gelmiyordu. Telefonla arayıp sormak tuhaf olurdu. Mesaj fazla laubaliydi. Yüz yüze görüşme fikriyse elimi ayağımı titrettiğinden otomatik olarak elenmişti.

Geriye ne kaldı peki?

Alelacele evime girdim ve Shade House'a giderken taktığım çantayı bulana kadar her tarafı didik didik ettim. Defter hâlâ içindeydi.

Defteri masaya bırakırken kendi kendime, "Bunu ona bir iyilik yapıyormuşum, bir iş teklifi sunuyormuşum gibi yapacağım," dedim. "Kulağa pek önemli bir şey değilmiş gibi görünecek kadar umursamaz ama yanlış bir fikre kapılmasına neden olmayacak kadar da resmî davranacağım."

Birkaç yere tıklayarak Laguna Homes'un internet sitesine girdim ve Jess'in e-posta adresini buldum.

Kulaklarımda atan nabzım diğer her şeyin sesini bastırıyordu. E-posta uygulamasını açıp metni yazarken parmaklarım titriyordu.

Kime: Jess Carmichael
Kimden: Pippa Plum

Konu: ESKİ KOCA ARANIYOR

Sahte bir eski kocaya ihtiyacım var.

Bu noktaya nasıl geldiğimi açıklayayım...

Yeni iş arkadaşlarıma evlenip boşandığımı söyleme gafletine düşmüş olabilirim. Şimdi de hepsi kendilerini eski ilişkimle, özellikle de eski kocamla ilgili detayları öğrenmeye adadılar.

Gerçi onları suçlamıyorum. Kim olsa aynı şeyi yapardı. Eski kocam gözalıcı, yatakta olağanüstü yetenekli bir adam. Üstelik beni geri kazanmayı kafasına koymuş.

Fakat ortada küçük bir sorun var. Öyle biri yok.

Ortada bir de daha büyük bir sorun var. İşimden olmamak için onu var etmek zorundayım.

İşte burada devreye sen giriyorsun.

İki hafta boyunca bana deli divane âşık eski kocam rolünü oynayacak birini arıyorum. Aşk hikâyemizi detaylıca ezberlemen gerekecek. Konu romantizm olunca her şey detaylarda saklıdır! Her an eyalet içinde seyahat etmeye müsait olman gerek. Yakın fiziksel temaslara girebilir, aynı yatağı paylaşmak zorunda kalabiliriz.

Bir şey daha var. Gerekirse yakayı ele vermemek için öpüşmek zorunda kalabiliriz.

Teklifimle ilgileniyorsan ya da hiç değilse böyle bir dalavereyi eğlenceli bulduysan bana ulaş.

Sevgilerimle,

Müstakbel Eski Karın

Gönder tuşuna bastım.

On

JESS

"Hâlâ burada mısın sen?" Babamın sesini duymamla yerimden sıçradım.

"*Tanrım.* Ödümü kopardın."

Babam sabahtan beri üzerinde çalıştığım evin içinde gezinirken kıs kıs güldü.

Bu üç yatak odalı, üç banyolu ev, annemle babamın bulduğu en iyi evlerden biriydi. Şehrin hemen dışındaydı ve etrafı çeşit çeşit yeşillikle çevrili olduğundan yoldan görünmüyordu. Fakat garaj yoluna girip çalı ve ağaçları aşınca arazi genişliyor, yarım dönümlük arazinin ortasındaki küçük ev ortaya çıkıyordu.

Moss'la birlikte Laguna Homes'un evlerini baştan aşağı yenileyen inşaat işçileri ve bir tasarımcıdan oluşan birer ekibi çekip çeviriyorduk. Annemle babam gözlerine kestirdikleri mülkleri satın alıyordu, Moss'la ben hepsini onarıyorduk ve ardından Maddox'un da yardımıyla üzerine kâr payı ekleyip satıyorduk.

Güzel bir düzen tutturmuştuk. Onca yıldır Moss'la hangi projeyi hangimizin üstleneceği konusunda hiç didişmemiştik ama bu ev için gerekseydi onunla savaşırdım.

Süpürgeyi alıp bugünkü işlerden dökülen toz ve molozları süpürmeye koyuldum.

"Çıkmak üzereydim," dedim. "Yapacak başka bir şeyim olmayınca işe ufak ufak başlayayım dedim. Hiç değilse pazartesi günü neyle uğraşacağımızı görebilelim diye mutfağın bir kısmını indirdim."

Babam pencerenin yanında duraksayıp geniş alanı inceledi. "Sağlam bir potansiyel görüyorum."

"Ben de. İşe koyulmak için sabırsızlanıyorum." Süpürdüğüm toz yığınını faraşa toplayıp boş bir kutuya geçirdiğim çöp torbasına döktüm. "Etrafı biraz inceleyince koridordaki çamaşır odasını iptal edip içeriyi bir depoya dönüştürebileceğimizi düşündüm. Yemek odasına bağlı bir kiler yapmak hem pahalıya patlamaz hem de bizi yormaz."

"Çamaşır odasını nereye taşıyacaksın?"

"Garaja. İçerisi çok geniş, arkalarda istemeyeceğimiz kadar yer var."

Babam fikrimi düşündü.

"Sen neden gelmiştin?" diye sordum.

"Gerçeği mi söyleyeyim?"

Sırıttım.

"Annenle Banks'ten kaçmak için," dedi.

Keyifle gülümsedim. "Sıra *senin evine* gelene kadar Banks'ten iyisi yok, ha?"

"Tanrı aşkına, Jess. Dayanılacak gibi değil. Sabah kaçta geldi bilmiyorum ama banyodan havluyla çıkıverdim. Üstüme bir şey geçirmeden mutfağa gittim. İnsan sabahın sekizinde evinde karısından başka birinin olmasını beklemiyor sonuçta. Köşeyi döner dönmez onu tezgâhm başına oturmuş bir kâse mısır gevreği yerken buldum."

Kahkahamı bastırmaya bile yeltenmedim.

"Hiç komik değil," dedi babam kıkırdayarak. "Neyi yanlış yaptık anlamıyorum."

"Ona yeterince yüklenmedin. Foxx'a, Moss'a ve bana bir sürü kural koydunuz. Dışarıya çıkmamıza izin vermediniz. Bizden beklentiniz vardı. Maddox'la Banks ise ortalıkta at koşturdu."

Babam yüzünü buruşturdu.

Çekmecelerini döktüğüm dolaba yaslandım. "Annem ne yapıyor peki?"

Ayağını merdivenin bir basamağına yaslayıp iç geçirdi. "Açıkçası hiçbir şey. Sinirlerimi bozacak hiçbir şey yapmadı. Ama bazen evli insanlar yalnız kalmaya, eşleriyle arasına mesafe koymaya ihtiyaç duyar."

"Makul."

"Günün birinde sen de öğreneceksin. Yine de muhtemelen sandığın kadar matah biri olmadığını ve karının da tıpkı senin ondan bıktığın gibi senden bıkacağını aklından çıkarmamalısın. Biraz kafa dinlemekten zarar gelmez."

"Bunları Maddox'a anlat. Evli olan o."

Başını iki yana sallasa da gözlerindeki gururu görebiliyordum.

Babamızın bizden tek beklentisi büyüyüp iyi insanlar olmamızdı. Ağzımızdan çıkanların elle tutulur şeyler olmasıydı. Doğru kararlar vermek en kolay yolu seçmek anlamına gelmezdi. Her şeyi mükemmel yapmamızı ya da bir kanatları eksik insanlar olup çıkmamızı beklemiyordu -iyi ki de beklemiyordu yoksa hepimiz onu fena hâlde yüzüstü bırakırdık- ama saygılı ve kibar olmazsak buna pişman olacağımızı bilirdik.

Hepimizin birer yetişkin gibi davranmasını, iyi bir hayat sürüp mutlu olmamızı istemişlerdi ve isteklerine kavuşmuşlardı. Yine de babamın Maddox'la Moss'a bakıp iyi ve nazik kadınlarla kendilerine bir yuva kurduklarını gördükçe onlarla içten içe gurur duyduğunu biliyordum. Sanırım gözlerindeki parıltı da bunun kanıtıydı.

Günün birinde kardeşlerimin arasına katılacağımı umuyordum.

"Senden ne haber?" diye sordu babam. "Hayatında birileri var mı?"

Eh, dört dörtlük bir karım var.

Gülümsedim. "Hayır. Şu sıralar yalnızım."

"Durdukça gençleşmediğinin farkındasın, değil mi?"

"Dön de kendine bak."

Babam bir kahkaha koyuverdi. "Ne demek isteğimi biliyorsun."

Evet, biliyorum.

Mutfakta gezinip etraftaki boş su şişelerini ve kırık çivileri topladım.

Kardeşlerimi ve yeni hayatlarını gördükçe zihnimin bir köşesinden bana bunun çok hoş olacağını söyleyip duran o ses şiddetleniyordu.

Eve gelip akşam yemeğimi biriyle yediğimi, cumartesi günlerimi pazardan sebze meyve alışverişi yaparak ya da mobilyalarımın yerlerini bininci kez değiştirerek geçirdiğimi, pazar sabahları ailemle erkenden kiliseye gidip kardeşlerim ve ailelerinin yanına oturduğumu hayal edebiliyordum.

Bir zamanlar bunu istemediğim, asla bir eşim olmayacağından emin olduğum, hatta biriyle birlikte bile olmak istemediğim bir dönemden geçmiştim.

Ama gerçeği artık görüyordum. Ne istediğimin farkındaydım. *Doğru insanı bir bulabilsem.*

Sertçe yutkundum. "Biliyorum. Sadece doğru kadını bekliyorum."

Bir altmış boylarında, güneşin altında kızıla çalan kahverengi saçları olan ve kahkahası uzadıkça tizleşen bir kadın.

Benimle dalga geçmekten çekinmeyen, zeki ve haklı olduğunu bildiğinde asla geri adım atmayan bir kadın.

"Bakalım onu bulacak mıyım?" dedim.

"Eh, bulamazsan Banks'e bakıcılık yaparsın."

"Sen öyle san." Babama göz ucuyla bir bakış attım. "Oğlunu başka birine kakala. Bir dakika... aklıma çok eğlenceli bir fikir geldi."

Babam sırıttı. "Neymiş o?"

"Onu Foxx'a postala. Canımız *hayatta* sıkılmaz."

Babam bir dolabı duvarın önünden çekmeme yardım etmek için yanıma gelirken kahkaha attı.

"İşin bitince ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmem. Sabahın sekizinden beri buradayım. Yorgunluktan ölüyorum."

Biraz uğraş ve bolca küfrün ardından dolabı çekmeyi başardık. Koparıp götürdüğü bir miktar alçıpan için yapılacak bir şey yoktu.

Babam ellerini çırparak temizledi. "Dönüşte markete uğrayacağım. Annen akşama köfte yapıyor, yemek istersen bize uğra."

"Olabilir. Davetin için sağ ol."

"Davet falan yok, ne zaman istersen çıkıp geliyorsun zaten. Asıl sabahtan beri kendini paraladığın için ben sana teşekkür ederim. Her şeyi halletmişsin."

Sözleri karşısında içim gururla doldu. "Ne demek, baba."

"Sonra görüşürüz, evlat."

"Güle güle."

Basınçlı temizleme makinesinin borusunun üzerinden atlayıp yan kapıdan dışarı çıktı.

Aletlerimi toplamaya başladığım sırada telefonumdan bildirim sesi yükseldi. Etrafıma bakındım ve sesin pencere pervazından söktüğüm bir tahta parçasının altından geldiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Bilinmeyen Numara: Ahtapotların kanı mavi renklidir.

"Ne bu böyle?" Gülerek bir cevap yazdım.

Ben: Şakayı bırak. Kimsin sen?

Uzunca bir süre bekledim.

Tık yoktu.

Tam telefonumu cebine koyuyordum ki bu kez çalmaya başladı. Ekranda Banks'in adını gördüğümde hiç içimden gelmese de ne olur ne olmaz diye düşünerek çağrıyı yanıtladım.

"Ne var?" dedim.

"Selam sabah yok mu?"

"Buna *sadede gelmek* deniyor. Ne oldu?"

"Neredesin? Bütün gün eve gelmedin."

İçeceğimin kapağını açtım. "İşteyim. Horozu bahçemden çıkardın mı?"

"Hallediyorum. Hangi projeyle meşgulsün?"

"Whistler Caddesi'ndeki yeni evle. Şehrin hemen dışında, ön bahçesinde üzeri milyonlarca rüzgâr çanıyla dolu ağacın olduğu şu büyük mavi evin karşısında."

Duraksayıp cevabını bekledim ama daha bir dakika bile dolmadan sabrım tükendi.

"Orada mısın?" diye sordum.

"Evet, evet, buradayım. Bir saniye."

"Ne yapıyorsun?"

İç geçirdi. "Bir mesaja cevap veriyordum."

"Hem beni arayıp hem de başkalarıyla mı mesajlaşıyorsun?"

"Sakin ol. Şimdi sendeyim işte."

Gözlerimi devirdim. "Onu mu diyorum?"

Odanın dört bir yanına dağılmış aletlerimi toplayıp alet çantama geri koymaya devam ettim.

Uzun bir günün yorgunluğu üzerime çökmeye başlamıştı ve bir kez daha artık yirmilerimde olmadığım gerçeğiyle yüzleşiyordum. Sırtım ağrıyordu. Sol pazum yırtılmış gibi sızlıyordu ve birkaç gün önceki olaydan beri ayağımm acısı hâlâ geçmemişti.

"Daha ne kadar oyalanacaksın?" diye sordu Banks.

Omuzlarımı silktim. "Bilmem. Eşyalarımı toplayıp çıkmaya hazırlanıyordum."

"Çok eşyan var mı?"

"Sana ne?"

"Neden bu kadar nefret dolusun?"

İç geçirdim. "Nefret dolu değilim, sadece bu sorgu sual neyin nesi anlamaya çalışıyorum."

"Son bir tane kaldı. Bu akşam takılmak ister misin?"

"Hayır."

Banks inledi. "Bir arkadaşa ihtiyacım var, Jess. Bana bir şans versen ölür müsün?"

"Çalıştığın bir ton insan var. İçlerinden birinin başına bela ol."

"Ama en çok seni seviyorum."

"Disko Topu..."

"Bana şöyle demeyi kes artık."

Alet kemerimi çantaya atarak, "Yoksa ne yaparsın?" diye sordum.

"Söyleyemem. Yoksa bütün eğlencesi kaçar."

Yapacağı şeyin muhtemelen günlerce, hatta haftalarca sinirimi bozacağını bildiğimden kızmamak için elimden geleni yapıyordum. Yine de tepemin tasını ne kadar attırırsa attırsın o olmasa ne yapardım?

Kapılarımı kilitlemek zorunda kalmazdım.

"Döndüğümde görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz."

Çağrıyı sonlandırdım.

Birkaç dakika içinde kalan ıvır zıvırları da topladıktan sonra unuttuğum bir şey olup olmadığını kontrol etmek için etrafa son bir kez göz attım ve kapıya yöneldim. Fakat arkamı döner dönmez bir arabanın garaj yoluna girdiğini gördüm.

"Kim bu şimdi?" diye mırıldandım.

Araba kamyonetimin yanına yanaştı ve... içinden Pippa indi.

Bronzlaşmış uzun bacaklarına açık renkli bir şort geçirmişti. Üzerindeki dar siyah atlet memelerinin kıvrımlarını gözler önüne seriyordu.

Tüm kıvrımlarını.

Kapıyı tıklattığında onu izleyip kendimden geçtiğim sesimden anlaşılmasın diye boğazımı temizledim.

"Gel," dedim.

Pippa kapıyı açıp içeri girdi. Bakışları saniyeler içinde benimkileri buldu ve gözleri kısıldı.

"Vay canına," dedim gülerek. "Bu bakışı hak edecek ne yaptım?"

"Dayanamıyorum artık."

Ne? Ellerimi iki yana açtım. "Neye dayanamıyorsun?"

"Benimle dalga geçiyorsan buna hemen bir *son ver*, Jess. Sinir krizi geçirmenin eşiğindeyim. Gönderdiğim e-postaları geri alamıyormuşum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Cevabını bekledikçe belirsizlikten delirecek gibi oluyorum ve sabahtan beri senden tek bir haber alamadım. Yeter artık."

Alet çantamı yere bıraktım. "Önce bir nefes al."

Derin bir nefes aldı.

"Güzel. Şimdi neden bahsettiğini doğru düzgün anlat."

Yanakları al al olurken aldığı nefesi verdi.

Kahretsin, o kadar güzel ki.

Pippa her şeyiyle gözalıcı olsa da kusursuz değildi. Boynunun yan tarafında ergenlikte bir çite çarptığı günden kalma bir yara izi vardı. Geçmişte bir noktada kaşını yarmıştı ve küçük oyuktaki kıllar yeniden uzamayı reddediyordu. Başının hemen sağ kısmında kalan bir saç kümesi geri kalanlardan farklı bir yöne uzamakta ısrarcıydı ve tüm bunlar onu bir şekilde daha da çekici kılıyordu.

Tam bana göre.

Pippa çenesini kaldırdı. Gözleri endişeden fır dönüyor, aletimi sertleştiren bir kararlılıkla parlıyordu.

"E-postalarına bakıyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Bugün baktın mı?"

"Hayır. Sabahtan beri çok meşguldüm."

Boğazını temizledi ve ağırlığını öteki ayağına geçirdi. "Gelen kutuna bir göz atabilir miyim lütfen?"

Ne?

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve merakıma yenik düşüp telefonumu cebimden çıkardım.

"Jess?"

"Hayır, bakamazsın."

Ellerini beline dayadı. "Lütfen?"

"Neyin peşindesin, Pip?"

Ani bir hamleyle telefonuma uzandı. Ne yazık ki ondan daha hızlıydım. Telefonumu havaya, uzanamayacağı bir yere kaldırdım.

"*Sakın bakma, lütfen.* Hiç değilse ben gidene kadar bekle," dedi elime uzanabilmek için zıplayarak.

Kıkırdadım. "Ne yaptın?"

"Ver şunu bana." Tekrar zıpladı. "Hemen."

"Hayatta olmaz." Ekranımı açtım ve Pippa kolumu indirmek için debelenirken e-posta uygulamama dokundum. "Bir rahat verecek misin?"

"*Jess*," dedi ağlıyormuş gibi yaparak. Zıplamaktan vazgeçti. "Bekle."

Büktüğü dudaklarına gülmeden edemedim. "Çok tatlısın."

"Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun."

Uygulamanın açılmasıyla bakışlarımı gelen kutumda gezdirdim. Üçüncü e-posta dikkatimi çekti.

Plum, Pippa

Konu: ESKİ KOCA ARANIYOR

Kalbim hariç bütün vücudum donakaldı. Nabzım öyle hızlı atıyordu ki Pippa'nın sesi duyup duyamadığını merak ettim.

Gür kirpiklerinin arasından bana kaçsa mı, ağlasa mı yoksa gülse mi bilemiyormuş gibi bakıyordu.

Tatlı, ahmak kız.

Elimden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun.

"Neymiş bu?" diye sordum alayla.

"Götlük etme."

Kıkırdadım. "Endişeli gibisin. Neden ben e-postalarımı okurken bir yere oturmuyorsun?"

"Böyle devam edersen aynısını Banks'e göndereceğim."

Başımı eğip kaşımı kaldırdım. "Yerinde olsam bunu *aklımdan bile geçirmezdim.*"

Pippa altdudağını ısırarak sırıttı. *Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi edersin.*

"Neden olmasın?" diye sordu bütün masumiyetiyle.

Bütün gece burada durup küçük oyununu sürdürebilirdim. Sıradan bir günde bundan keyif bile alırdım. Gerçi ondan böyle bir e-posta aldığım gün nasıl sıradan olabilirdi ki?

Hiç sanmıyorum, Pip. Bu sefer konuyu değiştiremeyeceksin.

"Ne yazdığını okumama izin verecek misin yoksa sen mi söylemek istersin?" diye sordum. "İkincisini seçeceksen açıp bakmayacağım."

Pippa iç çekip geriledi. "Bunu yüz yüze yapmak istemediğim için o e-postayı gönderdim zaten."

"Neden çıkıp buraya geldin o hâlde?"

Yüzünü buruşturdu. "Çünkü belli ki üzerimdeki baskıyla başa çıkamıyorum ve stres altındayken beynim pek çalışmıyor."

"Öğrendiğim iyi oldu."

Başını öne eğdi.

Parmağımın ucunu çenesine götürüp başını kaldırdım ve gözlerimiz buluştuğunda elimi çektim.

Şamatayı bir kenara bırakarak, "Ne oldu?" diye sordum. "Canını bu kadar ne sıktı da bana bir e-posta gönderip..." *Şimdi anlaşıldı!* "Nerede olduğumu öğrenmek için Banks'i aradın ve çat kapı buraya geldin."

Teslim olmuş gibi derin bir nefes aldı.

Neredeyse ona canını hiç sıkmamasını, e-postasını sileceğimi ve hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edebileceğimizi söyleyecektim. Bir şeylerin yanlış gittiğinden ve yardımıma ihtiyaç duyduğu hâlde bunu hayatta kabul etmeyeceğinden emin olmasam bunu gerçekten yapardım.

Büyük bir centilmenlik örneği göstererek telefonumu merdivenin basamağına bıraktım. Bakışları sanki onu kapıp arabasına koşmayı düşünüyormuş gibi telefonuma kaydı ama buna yeltenmedi. Gergin omuzları gevşedi.

"Bugün komşumla aramda bir konuşma geçti," dedi. "Şu inzivaya gidip terfimi almaya ve Chuck'm ağzımdan itiraf bile sayılmayacak bir itiraf alması hakkında sessiz kalmaya karar verdim."

Ne diyor bu? "Peki."

"Ve..." Gözleri tereddütle dolup taşıyordu. "Müsaitsen belki eski kocammış gibi davranıp önümüzdeki hafta sonunu benimle Silver Springs'te geçirmek istersin diye düşündüm."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *İstemek ne kelime.*

"Program henüz netleşmedi," dedi. "Ama muhtemelen cuma sabahı yola çıkar, pazartesi de geri döneriz. Tüm masraflar Bloom Match tarafından karşılanacak, yani elini cebine atmana gerek yok. Raporumu fotoğraflarla destekleyebilmem için benimle birkaç geziye çıkman gerekecek. Döndüğümde patronumla konuşup ona tatilimizin nasıl geçtiğini anlatman da gerekebilir." Sırıttı. "Ona her şeyin ne kadar harika geçtiğini ve bunun

çiftler için çok faydalı olduğundan falan bahsedeceksin işte. Beni iyi göstereceksin."

Sanki bunun için yardımıma ihtiyacın var da.

Ondan bir adım uzaklaşarak teklifini sindirmeye çalıştım. Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. *Pippa Plum benden koca bir hafta sonunu onunla geçirmemi mi istiyor?*

Banks'le sınanmamın ödülü bu herhalde.

"Doğru mu anladım? Hafta sonumu seninle Silver Springs'te geçirmemi mi istiyorsun?"

"Eski kocam olarak."

"*Eski kocan olarak,*" dedim onu başımla onaylayarak. *Şaka mı bu?*

"Evet. Seyahatin *resmî* amacı evliliğimizi ya da ilişkimizi yeniden canlandırıp canlandırmadığını görmek olacak. Hangi faaliyetlerin buna yardımcı olacağını düşünüyoruz? Aramızdaki iletişimi nasıl geliştirebiliriz? Yapacağımız şeylerin önceden belirlenmesini seviyor muyuz yoksa buna kendimiz karar versek daha mı iyi olur? Bunun gibi sorulara cevap bulacağız."

Bir elimi kaldırıp yüzümü ovuşturdum. *Bunun gerçek olması mümkün değil. Birileri kesin bana şaka yapıyor.* Sessizliğim uzun sürmüş olmalıydı ki Pippa iç geçirdi.

"İstemiyorsan sana o teklifi hiç göndermemişim gibi davranabiliriz, e-postayı silersin ve..."

"Dur artık." Güldüm. "Nefes al. Uzun cümleler kurmayı kes, kafam karışıyor."

Gözleri kısıldı. O kadar tatlı görünüyordu ki. "Benimle alay etme."

"Etmiyorum."

"Gelmek istemiyorsan ya da müsait değilsen, sonuçta son dakika haber veriyorum ve uçuk bir şey istediğimin farkındayım..."

Gözlerimi tıpkı onun gibi kıstığımda kıkırdadı. "Geleceğimi biliyorsun."

Pippa iç geçirdi ve bütün vücudu rahatlamanın etkisiyle gevşedi. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Çok zor olacak ama seninle birkaç gece aynı odada kalmaya dayanabilirim. Zavallı ben."

Bir yapıştırıcı ambalajı alıp bana fırlattı.

"İstiyorsan bana ayırdığın zaman için sana ödeme yaparım. Yani ben yapmam ama Bloom'la konuşup onaylatabilirim," dedi. "Birkaç gün işe gelemeyeceksin. Sorun olur mu?"

"Patronla aram iyidir. Bir şey olmaz."

"Ciddiyim. Bana karşılıksız bir iyilik yapmanı istemiyorum. İstersen sana... pasta yapabilirim? Ne bileyim. Ne olursa. Ama baştan söyleyeyim, beş kuruşum yok. Pahalı bir şeyler istemeye kalkma. Konuşmanın bu kısmına gelince kendimi senden böyle bir şey istediğim için biraz suçlu hissettim." Dudağını ısırdı. "Senin için güzel bir şey yapmama izin ver."

Top ayağıma geldi.

Bu fırsatı en iyi şekilde nasıl değerlendirebileceğimi düşünmeye koyuldum. Bir şekilde bana borcunu ödediğini hissetmesini sağlamazsam Pippa kendini kötü hissedecekti. *Ne yapabilirim?*

"Pekâlâ," dedim onu başımla onaylayarak. "Aklımda bir şey var."

"Peki..."

"Kaç gece kalacağız?" diye sordum.

"Üç? Belki dört?"

"Güzel. O hâlde benimle seyahatimizden bağımsız üç ya da dört gün geçireceksin."

Öylece suratıma baktı.

Başka çaresi olmadığını ama olur da hayır derse bile onunla gideceğimi bile bile, "Kabul ediyor musun, etmiyor musun?" dedim.

Yüzündeki kararlılık uçup giderken bir an ciddi ciddi bunu kabul etmeyeceğini düşünmeye başladım. Vücudundaki gerginlik kayboldu. Gözleri parıldadı, dudakları nazlı bir

gülümsemeyle kıvrıldı ve kapıdan içeri giren telaşlı kadın bir çırpıda kaybolup gitti.

Karşımda duran Pippa bir kedi yavrusu gibiydi. Oyuncu ve yalancıktan nazlı.

Milyon dolarlık bir anlaşma pazarlığı yapıyormuşuz gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni yemeğe çıkarmaya kalkışacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

Kollarını çözdü. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Başka ne yapmak istiyorsun ki?"

Seni bir güzel becerip aklını başından almak. "Birinci gün: Yarını benimle geçireceksin. Ailemle pazar yemeği yiyeceğiz."

Ânında itiraz etti. "Evlerine gidip sofralarına oturmayacağım."

"Nedenmiş o?" diye sordum. "Hepsini, bütün ailemi tanıyorsun. Seni hiç tanımadığın insanların yanına götürüyormuşum gibi davranma."

"Sence de bu tuhaf olmaz mı? Ne diyeceksin? Koluna öylece bir kadını takıp evlerine yemeğe getirmeni garip karşılamayacaklar mı?"

Sırıttım. "Yoo. Hep yaptığım şey."

Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ve endişe belirdi.

"Dalga geçiyorum," dedim kıkırdayarak. "Biricik evlatlarının kendisine birkaç günlüğüne sahte eş bulduğunu söylerim."

Pippa bunu hiç de komik bulmuşa benzemiyordu.

"Hadi ama, Pippa. Hem benimle birkaç gün geçirmek rahatlamana ve önümüzdeki hafta çıkacağımız yolculuğa dair endişelerini -aklına bir sürü endişe üşüşeceğini sen de bal gibi biliyorsun- dindirmeye yardımcı olur. Bunu kendim kadar senin için de yapıyorum." *Amma yalancıyım.*

Direnci kırıldı.

"Yarın on bir gibi bana gelir misin?" dedim. "Benim ev, bahçesinde üç metrelik devasa bir horoz duran."

Bir kahkaha koyuverdi. "*Ne?*"

"Uzun hikâye. Yarın anlatırım."

Pippa iç geçirdi. "İyi. Ama sadece şu horozu görmek istediğim için geliyorum."

"Bana uyar," dedim sırıtarak. "Banks'e horozumu görmeye geldiğini söyleyeceğim. Kafayı yiyecek."

Gülümsemesini bastırmak, ne kadar eğlendiğini belli etmemek için elinden geleni yapsa da dudaklarında beliren sırıtışa engel olamadı. "Yardımıma koştuğun için teşekkür ederim."

"Senin için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını söylemiştim." *Sana yapmayacağım hiçbir şey de yok. Bir izin versen...*

Tanrım, umarım izin verirsin.

Bir süre öylece gözlerimin içine baktıktan sonra bir adım geriledi. Dudakları bir iyi niyet göstergesi olamayacak kadar büyük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gerçekler kafama dank ederken vücudum gerildi. *Bütün hafta sonu kendime nasıl hâkim olacağım?*

Ancak bu düşüncenin kafamdan geçmesiyle bir şeyler değişti. Kapıya doğru geri geri yürüyen Pippa'nın sırıtışı genişledi. Gözleri muziplikle parıldadı. Yüzünden bir hinlik geçip gitti.

Aramıza giren mesafeye rağmen içinde bulunduğumuz oda küçücük gibiydi. Hava ağırlaştı. İçerisi birden ısındı ve her an patlayabilecek muazzam bir çekimle doldu.

Bir kaşımı kaldırıp ona meydan okudum. *Üzerimdeki bu büyüyü bozmak için bana bir neden ver, Pip.*

"Eve dönüp tezgâhıma sıçramış domates kalıntılarını kazımaya devam etmem gerek," dedi. Konuyu değiştirmekten memnun görünüyordu. "Aslında öğleden sonra halledecektim ama zamanımı e-postama cevap vermeni bekleyip evin içinde volta atmak gibi faydalı bir şeye ayırdım."

"Evet," dedim kıkırdayarak. "Yarın görüşürüz."

"*Yarın.*"

Flörtöz bir gülümsemeyle kapıdan çıktı.

On Bir

PIPPA

Arabayla caddeye girer girmez yüzüme vuran güneş ışığına karşı gözlerimi kısıp usulca ıslık çalmaya devam ettim. Hava çok güzeldi. Sıcaklık bunaltıcı değildi ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

İçim içime sığmıyordu. Stresli olduğumda irkilmeme neden olacak kadar sertçe kasılan midemin aksine bu hâlim bana gençliğimi hatırlatıyordu. Heyecanlı. *Mutlu.*

Gece yarısı her zamanki gibi tavanı izleyip hayatımı sorgulamak yerine oje sürmüş, saat ikide tüm çamaşırlarımı katlamış, beşte mutfak masasına oturup Silver Springs'te yapılacak ve Jess'in hoşuna gidebileceğini düşündüğüm şeyleri araştırmıştım.

Jess. Geçtiğimiz hafta gençliğimizden bu yana ilk kez bu kadar çok zaman geçirmiştik. Dinamiğimiz her zamanki gibi eğlenceli olsa da aramızda farklı bir şey vardı.

Midem yine hareketlendi.

Onunla zaman geçirdikçe bu yöndeki arzum da artıyordu. Jess Carmichael yanımdayken kendimi iyi hissediyor, onunlayken ortaya çıkan hâlimi seviyordum. Onunla birlikteyken kendime güveniyor, ardı arkası kesilmeyen hatırlatmaları sayesinde kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordum. Kimsenin ağzından böyle şeyler duymadığımdan bu benim için yepyeni bir duyguydu.

Dahası, *ondan hoşlanıyordum.*

Jess daima bir oda dolusu insanın arasında bile kolayca gözüme çarpacak kadar çekici bir adam olmuştu. Fakat o yalnızca etkileyici omuzları ve dizlerimin bağını çözen gülümsemesinden ibaret değildi elbette.

Nazik bir adamdı. Komik ve tatlıydı. İhtiyacım olsun ya da olmasın Chuck'la didiştiğim sırada yardımıma koşması çok değerliydi. Pek çok insan bir çıkarı olmadıkça başkaları için kendini böyle öne atmazdı. Jess'i sayamayacağım kadar çok kez geri çevirdiğim hâlde sevdiği herkese *–Banks'e bile–* yaptığı gibi benim de yardımıma koşmuştu.

Kendi kendime gülerken telefonum çaldı. Keyfim o kadar yerindeydi ki kimin aradığma bile bakmadan açtım. "Alo?"

Ne büyük hata ama.

"Merhaba Philippa. Sadece birkaç dakikam var, canım, doğrudan konuya gireceğim," dedi annem.

Gözlerimi devirdim. *Canım mı? Pekâlâ. Yine kimin gözünü boyamaya çalışıyor?*

"Peki," dedim. "Ben de araba kullanıyordum. Ne oldu?"

"Madeline Morgan'la birlikteyim. Kendisi St. Vincent Hastanesi'ne bağlı kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun başkanı."

Ah, şimdi anlaşıldı.

"Bağış toplama faaliyetlerini denetleyecek birini arıyorlarmış. Beşerî bilimler eğitimin göz önünde bulundurulunca senin harika bir aday olabileceğini düşündüm."

Bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tuttum. Yeni bir iş aramamam –aramak istememem– bir yana, tıp fakültesine gitmek istemediğimi söylediğimde annemle babam iş hayatıma asla karışmama kararı almıştı. Yaptığımız konuşma neresinden tutarsam tutayım elimde kalıyordu.

"Kulağa harika bir fırsat gibi geliyor, anne. Beni düşündüğün için sana minnettarım ama hâlihazırda çalıştığım şirkette terfi almak üzereyim. Yeni pozisyonum için de çok heyecanlıyım."

Tüm bunları dilim sürçmeden söylemeyi başardığım için kendime bir kurabiye ısmarlamalıydım.

Annemin yüzündeki ifadeyi görmek için her şeyimi verirdim. Gerçi duygularını asla belli etmemekte bir dünya markasıydı. Sesindeki abartılı tatlığın farkında olsam da Madeline Morgan'ın bir şeyden şüphelendiğini hiç sanmıyordum.

"Çok sevindim, canım. Madeline'e özgeçmişini bu hafta göndereceğini iletirim," dedi annem.

"Aynen öyle yap, anne. Sen ona canın ne istiyorsa onu söyle, ben de canım ne istiyorsa onu yapayım. Hoşça kal."

"Tabii, artık kapatmam gerek. Sonra konuşuruz."

"*Harika.*"

Çağrı sonlandı.

Neyin nesiydi bu böyle? Yine hayaller âleminde yaşıyor.

Honeysuckle Yolu'na dönmemle annemi bir kenara bıraktım. *Carmichael Diyarı'na adım attım.*

Yolun iki tarafı boyunca çakıl taşı dolu şeritler uzanıyordu. Sağımda orta büyüklükte iki ev ve boş bir arsa, çıkmazın sonundaysa iki ev daha yer alıyordu. Ön verandayı süpüren Damaris'i hemen tanıdım. Solumda yer alan iki evden birinin ön bahçesinde kocaman bir horoz heykeli yükseliyordu.

"Aman Tanrım," dedim gülerek. "Bahçesinde koca bir horoz heykeli olduğunu söylerken ciddiymiş."

Garaj yoluna girip Jess'in kamyonetinin yanına yanaştım. Damaris'in verandayı süpürmeye ara verdiğini göz ucuyla görebiliyordum.

İçime aniden bir gerginlik çöktü ve telefonumu bulmak için etrafı karıştırdım. Nihayet bulduğumda Jess'e hızlıca bir mesaj yazdım.

Ben: Geldim.

Daha gönder sekmesine yeni tıklamıştım ki Jess arabamın önünde belirdi.

Vay anasını.

Islak saçları duştan yeni çıkmış da ellerini şöyle bir tutamların arasından geçirmiş gibi şekillendirilmişti. Üzerinde mavi-yeşil bir gömlek vardı. Altındaki kumaş şortuyla üzerinde görmeye alışkın olduğum kotları ya da kirli iş pantolonlarından daha özenli görünüyordu ve hangi hâlini daha çok sevdiğime karar veremedim.

Sıcak bir gülümsemeyle arabama yanaştı.

"Selam," dedim kapımı açtığında.

"Tam vaktinde geldin."

Arabamdan indim ve yakut rengi, derin yırtmaçlı uzun elbisemi elimle düzelttim. Aynanın önünde kırk dakika harcadıktan sonra elbisenin hem rahat hem de özenli göründüğüne karar vermiştim. Memelerimi daha dolgun, kıçımı daha dik göstermesi de cabasıydı. Buna hayır diyecek hâlim yoktu elbette.

Kapıyı arkamdan kapadı. "Vay canına. Bu kadar süslenmene hiç gerek yoktu ama bir şikâyetim yok. Çok güzel olmuşsun."

"Eh," deyip etrafımda döndüm, "elbiseyi internetten yirmi beş dolara almıştım. Süslenmek sayılır mı emin değilim."

"Hafta sonu da böyle mi süslenmeyeceksin? Öyleyse birkaç değişiklik yapmam gerekecek."

"Ne değişik- *Ah.*" Kaşlarını hızlıca kaldırıp indirdiğinde güldüm. "Bu arada şu horoz dekorunun bir parçası mı? Bahçesini süsleyen adamlardan olacağın hiç aklıma gelmezdi ama nedense mantıklı da buldum."

"İki gün önce gitmesi gerekiyordu ama hâlâ yerli yerinde. Sanırım kendimi tutuyor olmam Banks'i küplere binmememden daha beter korkutuyor. Ters psikoloji benden sorulur."

"Hayatın hiç durağanlaşmıyor mu?"

"Hiç." Bir parmağını havaya kaldırıp başını çevirdi. "Selam anne."

Ah, doğru ya. Damaris. Arkamı döndüm. "Merhaba Bayan Carmichael."

"Yok artık," dedi gülümseyerek. "Nasılsın, Pippa? Ne zamandır görüşmedik."

"İyiyim. Sen?"

Bakışlarını Jess'e çevirip sırıttı. "Bugün daha bir iyiyim. Yemekte bize katılacağın için çok heyecanlıyım, canım."

Jess gözlerini devirdiğinde kıkırdamadan edemedim.

"Ben de öyle," dedim.

Başıyla evini işaret etti. "İçeri geçeyim de siz... ne yapacaksanız onu yapın. Zaten yemekleri halletmem gerekiyor. Aşağı yukarı kırk beş dakika sonra görüşürüz."

"Sağ ol, anne," dedi Jess.

Damaris gülerek kapıdan içeri girdi.

"Annemin kusuruna bakma," dedi verandasına çıkan yolda ilerlerken. "Geleceğini ona haber verdiğimde... farklı düşüncelere kapıldı diyelim."

Kapıyı açıp önce benim girebilmem için kenara çekildi.

İki katlı antre havadar ve aydınlıktı. Sağımda, duvarın yanından yukarıya bir merdiven uzanıyordu. Tavandan sarkan büyük avizenin akşamları açıldığında, ışığı onca pencereden yansırken gözalıcı göründüğünden emindim.

Küçük oturma alanı siyah deri bir kanepe ve şömineyle tamamlanmıştı. Tavana yükselen taş bacanın iki yanında mutfağa açılıyormuş gibi görünen boşluklar yer alıyordu.

Jess ellerini ceplerine sokarak, "Hâlâ uğraşıyorum," dedi. "Ama iyi gidiyoruz."

"Çok güzel görünüyor. Ne kadarını kendin yaptın?"

"Hemen hemen hepsini." Evin arka kısmına ilerlediğinde peşine takıldım. "Annemle babam evleri -ve Foxx'la

Banks'inkinin arasındaki aslında Paige'in olması gereken arsayı- bizim için aldı. Ama hepsinin bir ton tadilata ihtiyacı vardı. Yanlarından ayrılıp kendi evlerimize taşındığımızda elbirliğiyle hepsini temizleyip yaşanılabilir hâle getirdik."

"Sürekli birbirinizin yardımına koşmanıza bayılıyorum."

Beyaz mermerli adanın yanında durdu. "Aileler bunun için değil midir zaten?"

"Tabii, artık kapatmam gerek. Sonra konuşuruz." Annemin sözleri zihnimde yankılandı. "Ben şahsi olarak öyle midir bilmiyorum ama evet, doğanın niyetlendiği kadarıyla öyledir herhalde."

Mutfakta gezinirken kaşları çatıldı. "Seninkiler ne âlemde? Greg nerelerde? Liseden mezun olduğumuzdan beri onu görmedim."

"Annemle babam dünyayı kurtarmaya devam. Greg de öyle sanırım. Birkaç yıl önce evlendi ve baba oldu. Çocuğu günün birinde babasmm fotoğraflara bakıp, 'Bebeklik fotoğraflarındaki bu kadın kim, baba?' diye soracak herhalde."

Jess içecek bir şey isteyip istemediğimi sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Pek görüşmüyorsunuz yani?" dedi.

"En son düğününde görüştük. Şu an Atlanta'da dalaklarla ilgili tıbbı bir mucize üzerinde falan çalışıyor sanırım. Bilmiyorum. Öyle işte."

Tezgâhın öteki ucundan bana doğru eğilip ellerini kavuşturdu. Kaşlarını çatıp bakışlarını üzerimde gezdirdi.

Hâlimi kimse anlamadığından ailemden bahsetmekten nefret ederdim. İnsanların ne düşündüğünü umursamasam da ilişkimizi -daha doğrusu olmayan ilişkimizi- birilerine açıklamak hep rahatsız edici gelirdi. Kendimi her seferinde savunmaya geçmiş, bana acımalarını umursamıyormuş gibi yaparken buluyordum.

Ne var ki şu an kendimi rahatsız hissetmiyordum. Jess'in içten merakı ve endişesi rahatlatıcıydı.

"Ne?" diye sordum.

"Bir şey yok. Sadece... hiç umursamıyor gibisin."

"Neyi?"

Bana aklımdan zorum varmış gibi baktı. "*Tek kardeşinle yıllardır görüşmemişsin.*"

Omuz silkip taburelerden birine oturdum.

"Annenlerle görüşüyor musun bari?" diye sordu.

"Buraya gelirken annemle konuştum. Heyecanla bana yeni bir iş bulduğunun müjdesini verdi."

Jess yüzünü buruşturdu. "Yeni bir iş mi?"

"Merak etme. İnzivaya hâlâ gidiyoruz. Çünkü annem ne düşünürse düşünsün işimi seviyorum ve abartılmış bir hobi olarak görmüyorum. İstifa etmeye de hiç niyetim yok."

"Annen işini bir hobi olarak mı görüyor?"

"Hepimizin ailesi seninki gibi değil, dostum," dedim ona göz kırparak. "Bizimkinde on sekizine bastın mı ya senin için belirlenmiş yolu izlersin ya da kendi başının çaresine bakarsın. Ben ikincisini seçtiğim için dünyanın en zengin kadını olsam bile gözlerinde beş kuruş değeri yok."

"Ne desem bilemiyorum."

"*Söylenecek* bir şey yok, Jess. Hayat işte. Benim hayatım. Hem dediğim gibi, bunu ben seçtim. Doktor olmaktan vazgeçersem beni neyin beklediğini biliyordum. Bunu açıkça belirtmişlerdi." İç geçirdim. "Bir noktada fikirlerini değiştirecekleri-ni ummuş muydum? Elbette. Değiştirmemeleri bir süre canımı yaktı mı? Tabii ki. Ama neredeyse otuzuma geldim. Annemle babam panzehri olmayan bir zehir gibi. Bu yüzden her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum ve kendi başıma mutlu olabildiğime şükrediyorum."

Çünkü bunu nasıl yapacağımı öğrenmek kolay olmadı.

Adanın etrafından dolanıp elini bana uzattı. Tereddüt etmeden avucumu onunkinin üzerine bıraktım. Sıcacık, güçlü parmaklarını parmaklarımın etrafına sardı. Nazikçe tabureden kalkmama yardım etti.

"Önümüzdeki hafta boyunca sahte eski kayınvaliden olmanın annemi mutluluktan havalara uçuracağından emin olabilirsin," dedi sırıtarak. "Kendini şimdiden hazırla."

Dudaklarımdan bir hayret nidası döküldü. "Nasıl yani? Her şeyi anlattın mı?"

Jess güldü. "Ya olan biteni onlara söyleyecektim ya da annem yemeğe geldiğin için *çok ciddi* varsayımlarda bulunacaktı."

Ben de güldüm.

"Bil diye söylüyorum," dedi elimi hafifçe sıkarak, "planının çok eğlenceli olduğunu düşünüyorlar."

"Eğlenceli mi? Tuhaf bulmadılar mı?"

"*Altı evlatları var,* Pippa. Zaman zaman ele avuca sığmayan beş erkek ve patronuyla yatıp şimdi çocuğuna bakan bir kız çocukları vardı. Her şeye hazırlıklar, inan bana. Artık hiçbir şeye şaşırmıyorlar."

İçimi bir sıcaklık kaplarken gözlerinin içine baktım. Ona yaşadıklarımı anlatmama rağmen kendimi savunmasız hissetmemem ve ailesiyle akşam yemeği yiyeceğim için gergin olmamam şaşırtıcıydı.

Neden? Annemle babam sağ olsun, insanlara kolay kolay güvenen biri değildim. *Peki ama şu an neden bu kadar sakinim?*

Çünkü karşımda Jess var. Çünkü ona güveniyorum.

Jess dudaklarını birbirine bastırdı. "Şu gönderdiğin e-postada..."

"E-postada ne?"

"Öpüşmemiz *gerekeceğine* dair bir şeyler yazıyordu."

Gözlerinde yanan ateşi görmezden gelmek imkânsızdı.

Titrek bir nefes verdim ve bacaklarımın arasında biriken arzuyu hafifleteceğini umarak kendimi sıktım.

Onu öpmek istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Fakat böyle bir şeye kalkışırsam akşam yemeğini kaçırırdık. İkimizin de tek bir öpücükle yetinebileceğini sanmıyordum.

Bir de kendimi Jess'e duyduğum çekime bırakmanın doğru olup olmadığından emin olmam gerekiyordu. Bunun küçük inzivamıza gittiğimizde olmasını bekliyor muydum? Evet. Olmasını istiyor muydum? Kesinlikle.

Peki seksle... daha fazlasını ayırmakta zorlanacağımdan endişeleniyor muydum?

Günün her saniyesi.

"Kendimi savunmam gerekirse," dedim hissettiğimin aksine son derece kendimden emin bir sesle, "ilanı yazarken sana göndereceğimi bilmiyordum."

"*Ne güzel.*"

Yüzündeki rahatsız ifade beni güldürdü. "Bilseydim o kısmı direkt çıkarırdım."

Jess başını hafifçe yana eğerek ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bana baktı. İncecik bir çizgide yürümeye çalışıyordu ve bu hâli çok tatlı, hatta düpedüz seksiydi.

Kimi kandırıyorum? İnzivamızdan seks yapmadan dönmemiz mümkün değildi. Jess'in de bunu bildiğinden, hatta içten içe aynı şeyi ümit ettiğinden adım gibi emindim.

Bunu aramızdaki arkadaşlıktan nasıl ayırabileceğimi bilmiyordum. Sahte boşanmamızın ötesinde bir geleceğimiz olması mümkün değildi. Hayallerimizin uyuşmadığını bile bile vaktini çalacak değildim.

Ama belki birkaç günlüğüne uyuşabilirler...

Kendime istediğim şeyin -*onun*- peşinden gitme iznini vermemle içimdeki ateş körüklendi.

"Sana göndereceğimi bilseydim," dedim gömleğinin düğmelerinden biriyle oynayarak, "*başka şeyler* yapmamız gerektiğini söylerdim."

"Öyle mi? Ne gibi şeyler mesela?"

Bacaklarını açıp beni aralarına aldı ve kollarını belime dolayıp vücudumu kendininkine çekti.

Başımı geriye eğip ona baktım. Saçlarımın uçları belimde kavuşturduğu ellerine hafifçe sürtündü.

"Bana sizi becermemi istediğinizi mi söylüyorsunuz, Bayan Plum?"

Dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. *Tanrım.*

Ellerimi omuzlarına yaslayıp vücudumu onunkine bastırdım. Beni kollarının arasında sımsıkı tutarken taş gibi olmuş aletini hissedebiliyordum. *Onu istiyorum. Onu başından beri istiyorum.*

Biraz cesaret, Pippa.

"Beni becermenizi çok uzun zamandır istiyorum, Bay Carmichael," dedim parmaklarımı ensesinde gezdirerek. "Sence beklentilerimi karşılayabilecek misin?"

"Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

Sırıttım. "Eh, bizzat göstereceğini umuyorum. Çünkü seni sistemimden atabilmek için yalnızca bir haftam var."

Boğazından bir hırıltı yükseldiğinde bacaklarımın arasında sızı şiddetlendi.

Birbirimize o kadar yakındık ki aramızda kıyafetlerimizden başka hiçbir engel yoktu. Gözlerinin içine bakarken nefes nefeseydim. Başını yavaşça benimkine doğru eğiyordu.

Bakışları saf, neredeyse hayvani bir arzuyla parıldıyordu. Kendimi olacaklara hazırladım.

Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim kalmıştı.

Elini çabuk tutacağını umarak başının arkasını kavradım.

Tam dudaklarımız buluşacaktı ki Banks'in girişten gelen sesi duyuldu.

"Selam Jess! Anahtarlarımı burada mı bırakmışım?"

Kahkahamı bastıramayarak ona yaslandım. Bedenimi saran adrenalin etkisini kaybederken hayal kırıklığım kendini böyle göstermeye karar vermişti. Jess de kıkırdayarak alnını benimkine yasladı. Kardeşini öldürmemek için güldüğünden şüpheleniyordum.

"Siktir git, Disko Topu," diye bağırdı Jess.

"Buradaymış! Buldum bile!" Kapı çarparak kapandı.

Jess bir nefes verip geri çekildi. Elini saçlarının arasından geçirip homurdandı. "Ondan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Kahkahalarım daha da şiddetlendi.

Jess başını iki yana sallayarak iç geçirdi. "Eh, annem de kapıya dayanmadan yemeğe gidelim madem. Belli ki ailem mahremiyet nedir hiç duymamış."

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. "*Olmaz.*"

"Ne?"

"Öylece... *arkanı dönüp gidemezsin.*"

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu pişmiş kelle gibi sırıtarak.

"Her şeyi saniye saniye betimlememi ister misin? Çünkü yapabilirim."

Ben ne olduğunu bile anlayamadan beni tekrar kendine çekti. Kolları etrafımı sararken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımı sandım.

"Bana kalsa ben de gitmem, Hayallerimin Kadını," dedi. Gözleri arzuyla yanıyordu. "Sana yapacaklarımı o kadar çok düşündüm ki sen sadece kollarımın arasındayken bile aletim patlayacakmış gibi oluyor."

Elimi şortuna götürüp sertliğini avuçladım. Aleti elimin altında kasılırken burun delikleri genişledi.

"Ama seni şu an becermeyeceğim," dedi kararlılıkla.

"*Nedenmiş o?*"

Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Çünkü zamanı geldiğinde tıpkı benim yıllardır sana yalvardığım gibi sen de içine girmem için bana yalvaracaksın."

Yüce. Tanrım.

"Sırılsıklam olmuş külotunla o masaya oturup ailemle yemek yerken aletimle aklını nasıl başından alacağımı düşüneceksin."

Güç bela nefes alıyordum. *Haklı. Şimdiden sırılsıklam oldum ve aletinden başka bir şey düşünemiyorum.*

"*Uslu bir kız olursan* yemekten sonra seni tekrar buraya getirip istediğin her şeyi verebilirim."

Sertçe yutkundum. Dudaklarım aralandı ve keskin bir nefes aldım. Burnuma dolan parfümünün kokusu başımı döndürdü.

"Beni bunca yıldır bekletiyorsun. Dişini birkaç saat daha sıksan ölmezsin," dedi sırıtarak. "Şimdi yemek vakti."

"Hiç değilse bir öpücük alsaydım," dedim şaşkınlıkla.

Kapıya doğru yürürken kıs kıs güldü. "Şansına küs."

Piç kurusu.

On İki

PIPPA

Jess arkasına uzanıp elimi tutarken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Ona yetişebilmem için yavaşlayıp bana göz kırptı.

İstesem pekâlâ yanında yürüyebilirdim. Ama üzgündüm. Ve başım dönüyordu. Biraz da tavır yapıyordum.

"El ele tutuşmak çok bayağı," dedim gözlerimi devirerek.

Jess kıkırdadı, maskaralıklarımın onu çok eğlendirdiği ortadaydı. "Affedersin. Islak külotunla rahat edemedin mi yoksa?"

"Külot giymediğimi bilmeni isterim. Canını hiç sıkma."

Kendi evinden ailesininkine uzanan yolun ortasında durak-sadığında ani hareketiyle tökezledim.

Çenesini oynatarak gerçeği söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi beni inceledi.

"Affedersin," dedim. "Aletin yine mi kalktı?"

Göz kırpan bu kez ben oldum.

"Çok eğleniyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Sen bir öpücüğü bile benden esirgerken ne kadar eğlendiysen o kadar işte."

"Vaktimiz yoktu."

"Bir öpücük ne kadar vaktini alacaktı ki? Sırf laf olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Bence kendine çok fazla güvendiğinden anca çenene vuruyor. Bunu iyi bilirim, o yüzden buradayım ya."

Omzuma düşmüş bir tutam saçı sırtıma itti. Tenime sürtünen parmak eklemleri tüylerimi diken diken etti.

"Sana dokunma *lütfunu* bana bahşedersen," dedi usulca, "hiç acele etmeyeceğim. Geç kalmayalım diye seni alelacele öpmeyeceğim. *Bırakamayacağımı bildiğim bir işe kalkışmayacağım.* Yıllardır bu anı bekliyorum."

Yeşil gözlerine bakarken göğsüm sıkıştı. "*Bahşedersem*, ha? Aksi mümkün mü sence?"

"Kendimi kaptırmamaya çalışıyorum. Ne olur ne olmaz."

İçim endişeyle dolarken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirerek nasıl bir yol izleyeceğime karar vermeye çalıştım.

Kendini kaptırmamaya çalıştığını söylerken neyi kastettiğini anlıyordum; ben de kendimi bile isteye hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Her ne kadar bugünü -tercihen şu anı- Jess'le yatmadan bitirmemeye kararlı olsam da gerçekleri unutmuş değildim.

"Bir anlaşma yapalım," dedim.

"Gönder gelsin."

"Önümüzdeki hafta boyunca her şey serbest. Silver Springs'ten dönene kadar canımız ne istiyorsa onu yapacağız."

Gözleri aydınlandı.

"İkimizin de istediği bu, değil mi?" dedim.

"Tabii ki öyle."

"Ne duruyoruz o zaman. Hayal kırıklıklarına yer yok. Ne istiyorsak doyasıya yapalım ve normal yayın akışımıza geri dönelim."

Yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. "Ya normal yayın akışımıza yeni bir program dahil olursa?"

"Olmayacak."

Olamaz.

Merakla bana baktı. "Nereden biliyorsun? Silver Springs'ten döndüğümüzde bunu sürdürmek istemeyeceğinden nasıl bu kadar eminsin? Gayet ikna edici bir adam olabilirim."

"Belli ki değilsin. Yoksa şimdiye kadar çoktan yatmış olurduk."

Bakışları neredeyse ruhumu delip geçecekti. *Hiç yardımcı olmuyorsun.*

"Bak, Jess, günün birinde harika bir eş ve baba olacağını sana daha önce de söyledim. Ama benim gelecekten beklentim bu değil. *İstediğim bu değil.* Hele de kararımı çoktan verdiğim konuları gündeme getirdiğimiz bir noktaya gelmeyi hiç istemiyorum. Bunu yapmak zorunda kalmaktansa seninle hiçbir şey yaşamamayı yeğlerim."

"Ama bana bir hafta vermeye razısın?"

Başımla onayladım.

"Ya bir haftada bana âşık olursan?"

"Olmayacağım."

"Ama ya olursan?"

"Kendini dev aynasında görüyorsun, dostum."

Üzerime eğildiğinde sıcak nefesi dudaklarımı okşadı. Geri çekilmesini, her zamanki gibi beni kışkırtmasını bekledim. Tam bir şey söyleyeceğim sırada dilini altdudağımda tembelce gezdirmeye başladı.

Ah! Sıcaklık, ıslaklık... Tek bir hareketiyle söylediği her şey nefesimi kesiyordu. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Hemen.*

İçimde yanan arzuyla ona doğru eğildiğimde geri çekildi.

"Neydi bu?" diye sordum nefes nefese.

Etrafımda geniş bir daire çizdi ve annesinin evine doğru yürümeye başladı. "Sağlamamı yapıyordum."

"Ne sağlaması?"

Verandaya uzanan basamaklara gelene kadar soruma cevap vermedi. Kısacık yürüyüşümüz bile beni terletmeye, germeye ve sinirimi bozmaya yetmemiş gibi bir de o kadar tahrik olmuştum ki uyluklarım elbisenin içinde yapış yapış olmuştu.

Gözüme daha mı çekici yoksa daha mı sinir bozucu görünüyor, ona siktirip gitmesini mi yoksa beni şuracıkta becermesini mi söyleyeyim karar veremiyordum.

Belki her ikisini de söylemeliyim.

"Kendimi dev aynasında falan gördüğüm yok," dedi. Muzip ifadesi kaybolup gitmiş, yerini midemin kasılmasına neden olan bir ciddiyet almıştı. "Ama açık konuşacağım. Bana sırılsıklam âşık olman için elimden gelen her şeyi yapacağım. Madem eve döndüğümüzde arkanı dönüp gidebileceğinden bu kadar eminsin, seninle geçireceğim vaktin tek bir saniyesini bile heba etmeyeceğim. *Neredeyse kendimi bildim bileli bir şansımın olacağı o anı bekledim.* Her şeye rağmen çekip gideceksen öyle olsun."

Ya gidemezsem?

Ne yazık ki Damaris'in kapıyı açmasıyla sorumun cevabını alamadım.

"Geldiniz demek," dedi. "Ben de tam neredesiniz diye bakmaya çıkıyordum."

Jess'in bakışları annesine kaydı. "Geldik işte. Herkes toplandı mı?"

"Evet. Sofraya oturmak üzereydik."

Birlikte basamakları tırmandık ve Damaris'in peşinden içeri girdim. Jess ne sözlerinin devamını getirdi, ne bana dokundu ne de kafasından geçenleri anlamama yardımcı olacak bir şey yaptı.

"Bana sırılsıklam âşık olman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Midem kasıldı.

"Yapılacak bir şey var mı, Damaris?" diye sordum.

"Yok, tatlım. Keyfine bak. Bu gece birkaç eksiğimiz var. Foxx hâlâ şehir dışında. Maddox'un birilerine ev gezdirmesi gerekiyormuş. Ashley de onunla gitti. Brooke da Honey kendini hâlâ pek iyi hissetmiyor diye akşam yemeğini orada yiyecek.

Honey mi? Kendini iyi hissetmiyor mu? Bir saniye...

Gürültünün, enfes kokuların ve *ailenin* yuvası olan mutfağa girdik. Banks ve Moss masaya oturmuş, Banks'in telefonunda bir şeye bakıyordu. Kix elinde bir bardakla arkalarında durmuş ekrandaki şey her neyse onu inceliyordu. Ocaktaki tencere ve tavalardan buhar yükseliyor, içeriye harika kokular yayılıyordu.

Kix başını telefondan kaldırdı. "Selam Pippa! Seni görmek ne güzel. Duyduğuma göre önümüzdeki hafta boyunca çılgın ailemizin bir parçası olacakmışsın."

Nabzım hızlandı. "Evet. Artık resmen oğlunun eski karısıyım."

Nefesimi tutup vereceği tepkiyi bekledim. Jess'in onlara her şeyi anlattığını ve hiçbirinin oyunumuzu sorun etmediğini söylemişti. Yine de hepsi karşımda durmuş bana bakarken bunu dillendirmek bambaşka bir şeydi.

"Kesin Jess'in tavırları yüzünden boşanmışsınızdır," dedi Banks. "Pisliğin önde gideni."

Jess hariç herkes gülerken o en küçük kardeşine sert bir bakış attı.

Mutfağa yöneldim.

"*Ya da,*" dedi Banks, "yüzüme oturduğun için onu sen terk etmişsindir."

Gerisingeri ona döndüm. Moss başını kardeşine çevirdi. Jess her an Banks'i boğazlayacakmış gibi görünüyordu.

"*Ne dedin sen?*"

Banks sırıttı. "Suratım kıçında diyorum." Parmağını bana doğrulttu. "Kelimenin tam anlamıyla."

Elbisemin arkasına uzandığımda elime yapış yapış bir şey geldi. Çıkarıp baktığımda bir kahkaha koyuverdim. Diğerleri de hep bir ağızdan bana katıldı... yani Jess hariç herkes.

Banks sırıtarak Jess'e dönüp, "Yanlış anladın, değil mi?" diye sordu. "Sana böyle ihanet edeceğimi düşünmen beni hayal

kırıklığına uğrattı, biricik yoldaşım. Ama onu tavlayabileceğimi düşünmen gururumu okşamadı desem yalan olur."

"Seni horozunun içine tıkıp evine postalamadan önce konuyu değiştir," dedi Jess masaya otururken.

"Hani birkaç saat içinde heykeli alıp götürecekti?" dedi Moss. "Üzerinden günler geçti."

Jess'in şakağı seğirdi. Vücudu kaskatıydı. Onu hiç bu kadar... rahatsız gördüğümü sanmıyordum. Normalde son derece rahat biriydi ama belli ki bugünkü sınırına ulaşmıştı.

Belki de bu kadar hayal kırıklığına uğraması kısmen de benim yüzümdendir.

"Madem eve döndüğümüzde arkanı dönüp gidebileceğinden bu kadar eminsin, seninle geçireceğim vaktin tek bir saniyesini bile heba etmeyeceğim. Neredeyse kendimi bildim bileli bir şansımın olacağı o ânı bekledim."

Bu ne demekti? Sanki ondan uzak durmak imkânsızmış gibi odanın öteki ucuna ilerleyip Jess'in arkasına geçtim. Ellerimi omuzlarına yaslayıp güçlü kaslarını ovmaya başladım.

Jess saniyeler içinde gevşedi. Herkesin içinde böyle bir şeye kalkışmanın ne kadar berbat bir fikir olduğunu anlamamsa o kadar bile sürmedi. Rahatlamak, bana vadettiği ilgiyi görmek için yalvaran kadınlığım kasıldı.

"Şahsen ben Jess'in kocaman horozuna bayıldım. Biraz daha yerinde durur diye umuyordum."

Banks ellerini birden havaya kaldırdı.

Moss başını iki yana salladı. "Ağzına sağlık."

Kix kıs kıs güldü. "Var ya, Pippa, sana bayılıyorum."

Güldüm. "Teşekkür ederim."

Jess çaktırmadan elini sandalyesinin arkasına uzatıp bacağımı kavradı ve sanki gecenin ilerleyen saatlerinde bana yapacaklarının sözünü veriyormuş gibi sıktı.

Omzuna hafifçe vurup geri çekildim. Her bir zerrem karıncalanıyor, sinir uçlarım gerim gerim geriliyordu.

"Damaris?" dedim. "Lavaboyu kullanabilir miyim?"

"Elbette, canım. Şu kapıdan çık, koridorun sonunda hemen sağda."

"Teşekkür ederim."

Jess'in gözleri ben köşeyi dönene kadar üzerimden ayrılmadı.

Duvarlar Carmichael çocuklarının fotoğraflarıyla doluydu. Hepsi –Paige hariç– birbirine o kadar çok benziyordu ki Kix'le Damaris'in onları nasıl ayırt ettiğini merak etmekten kendimi alamadım. Belki de insan hepsini kendi doğurunca böyle bir sorun yaşamıyordu. Böylesi daha mantıklıydı.

Patlıcan moru ve krem tonlarıyla dekore edilmiş banyo sade ve şıktı. Etrafa biraz daha boyut ve hava katmak için birkaç yeşil parça da kullanılmıştı.

Musluğu açıp elbisemin eteğini topladım. Giymediğim konusunda yalan söylediğim külotum canımı sıkmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu. Sırılsıklam olmuş rahatsız edici kumaşı çıkardım ama çantamı arabada unuttuğum için ne yapacağımı bilemediğimden elbisemin ceplerinden birine tıkıştırdım. *Yemeğe oturmadan bir şey alacağımı söyleyip arabaya giderim.*

Ellerimi hızlıca yıkayıp saçıma çekidüzen verdikten sonra kapıyı açtım.

Ah. Bütün vücudumu ele geçirmiş cinsel gerginliğin sorumlusu Jess karşımda duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordum bütün tatlılığımla.

"Ailemin gözü önünde sana hiçbir karşılık veremeyeceğimi bile bile her yerimi elledin," dedi. "Hiç hoş değildi."

Dehşete kapılmış gibi şaşkın bir nefes verdim. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Bana göz kırptı. "İlerleyen saatlerde nasıl *yardımcı* olunurmuş göreceksin."

Siktir.

Kuşandığı zırhında bir çatlak bulma umuduyla gözlerinin içine baktım. *Hiçbir şey yok.* Karşımda sadece ne istediğini bilen ve bu yola baş koymuş bir adam duruyordu.

Eh, bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi.

Elini tutup avucunu açtım ve cebimdeki külotumu çıkarıp başparmağına geçirdim.

Jess'in gözleri karardı. *Gözkapakları titreşerek kapandı.* Dudaklarını yaladığında bir an için beni koridor duvarına yaslayıp oracıkta becermeye yeltenip yeltenmeyeceğini merak ettim.

Ona göz kırptım, olabildiğince soğukkanlı ve kendimden emin adımlarla mutfağa dönerek onu koridorda öylece bıraktım.

Ayışığı Kitaplığı

On Üç

JESS

"İlk Carmichael aile yemeğinden sağ salim çıktın." Pippa'nın arkasından ön kapıyı kapattım ve ayakkabılarımızı çıkarmaya koyulduk. "O kadar da kötü değildi, ha?"

"Değildi tabii. Gayet güzeldi. Ya da ilginç mi demeliyim?"

Sözleri *kulağa* son derece masum gelse de gözleri hiç de öyle bakmıyordu.

İçim içime sığmıyordu. İçgüdülerim daha fazla zaman kaybetmemem, onu kollarımın arasına alıp bir nedenden ötürü fikrini değiştirmeden evvel bana sunduğu fırsatı değerlendirmem için bana yalvarıyordu.

Öte yandan fikrini değiştirecekse de bunu ona dokunmaya başlamamdan önce yapmasını istiyordum. Bu ikimiz için de daha iyi olurdu.

"Banks'in sadece fudge[2] yemek için kullandığı bir çatalı olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Kapıyı kilitledim. "Neyi varmış?"

Onu oturma odasına götürdüm. Evimdeki en büyük ve rahat yer burasıydı. Mutfak duvarlarından birini yıkarak herkesin vakit geçirebileceği, televizyon izleyebileceği ya da sürgülü cam kapılardan geçip lanai'ye çıkabileceği geniş bir yaşam alanı yaratmıştım.

---

2 Şeker, tereyağı ve sütle yapılan bir şekerleme. Zaman zaman içine kuruyemiş, çikolata ya da meyve parçaları da katılabilir. -çn

Camın ardındaki havuza bakarken, "Fudge çatalı. Adını öyle koymuş," dedi. "Annen tatlı için çatal getirmemi rica etti. Ama yanlış çekmeceyi açtım, içi evrak ve ıvır zıvırlarla doluydu. Telefon defterinin altında duran çatalı fark edince istemsizce çıkarıp baktım. Banks ne yaptığımı görür görmez çatalı elimden kaptı ve kulağıma sanki bir askeri üsse giriş şifresini veriyormuş gibi bunun fudge çatalı olduğunu fısıldadı."

"Ne içinmiş peki? Cevabı bilmek istiyor muyum?"

Bana dönüp gülümsedi. "Söylediğine göre annen bazen pahalı fudgelar alıyormuş -fıstıklıymış sanırım- ve mutfağın öteki tarafına yürümek zorunda kalmamak için çekmecede bir çatal saklıyormuş. Böylece yorulmadan tatlının tadını çıkarabiliyormuş." Güldü. "Uygulamalı gösterdi. Zaman kazanıyormuş."

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Pippa odanın öteki ucuna ilerledi. Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

O bana yaklaşırken keyifle mırıldandım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, beynim bunun bir rüya olmadığını kabullenmeye çalışıyordu.

Evimde gezinmesi, bana böyle bakması onca yıl hayallerimi süslemiş her şeyin doruk noktasıydı. Gerçi hiçbiri beni bu ânın gerçekte ne kadar tatmin edici, akılalmaz, kafa karıştırıcı ve bir o kadar da harika olacağına hazırlayamamıştı.

Her şeyin ne kadar doğru geleceğine.

Normalde evime bir kadın getirdiğimde hiç vakit kaybetmeden işe koyulurdum. Aklım sadece onu becermeye, bekâr hayatımın tadını çıkarmaya çalışırdı. Sırf bunu yapabildiğimi kendime kanıtlamak için onu çığlık çığlığa boşaltmaya, ardından kendimi boşaltıp hayatıma kaldığım yerden devam etmeye odaklanırdım.

Her şey yalnızca o ânın ötesine uzanmayan bir şehvetten, hormonal ve fiziksel bir tepkiden ibaret olurdu.

Prezervatifi çöpe atmamla her şey biterdi.

Görev tamamlandı.

Fakat şimdi ne yapacağımı bilemiyordum.

Bu ötekilerden çok farklıydı.

Söz konusu Pippa olunca her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum. Hiç acele etmeden farklı şeyler denemek, neyden hoşlandığını öğrenmek istiyordum. Onu memnun etmek, ne kadar gözalıcı bir kadın olduğunu göstermek ve hepsine sil baştan tekrar başlamak istiyorum.

Geçmişteki ve gelecekteki tüm cinsel birlikteliklerini kıyaslayacağı adam olmak istiyordum.

Bundan sonra sadece benim koynumda olsun istiyordun.

Onun için yanıp tutuşuyorum. Ona araba kullanmayı bile öğrenmeden önce âşık olmuştum. Tek yapmam gereken onu bana bir şans vermeye, belki onun da bana âşık olacağına ikna etmekti.

"*Senden* özür dilediğimi mi sandın?" diye sordum.

Birkaç adım ötemde durdu. "Evet. Öyle demedin mi?"

"Senden neden özür dileyeyim ki?"

Birazdan aletimin etrafına kapanacak dudakları ukala bir sırıtışla kıvrılırken dilimle yanağımı şişirdim.

"Bilmem. Yemekten önce hevesimi kursağımda bıraktığın için üzgün olabileceğini düşündüm."

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "*Yoo.*"

"*Jess...*" Dudaklarından dökülen adımda biraz çaresizlik biraz da kızgınlık saklıydı.

"Birilerinin ellerini üzerimde gezdirdiğini, memelerini enseme sürttüğünü, aileme *kocaman horozuma* bayıldığını ve bir süre daha yerinde duracağını umduğunu söylediğini hatırlıyorum sanki."

Pippa kıs kıs güldü. "*Kabul et ama.* Sonuncusu çok iyiydi."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Baban bile güldü," dedi.

"Babam her şeye güler. İnan bana."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan kıçını koltuğun kolçağına yasladı. Evime yaptığımız kısa yürüyüşün ardından üzerindeki elbise nemli hava yüzünden vücuduna yapışmıştı ve tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

Kahretsin. *Onu çok fena istiyorum.* Parmaklarım tenine dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Etrafımda nabız gibi attığını hissetmek, bunu ona benim yaptığımı bilmenin hazzını yaşamak istiyordum. Gözlerini içine bakmak, dizginleri bana bırakmasını izlemek, bana bunu yapacak kadar güvendiğini görmek için ölüp bitiyordum.

Benim için bunu bile yapacağını görmek istiyordum.

Pippa dudaklarını ağır ağır yaladı. "Bu seferki bahanen ne?"

"Neyin bahanesi?" diye sordum neden bahsettiğini adım gibi bilsem de.

"Hâlâ üzerime atlamamış olmanın. Hâlâ giyinik olmanın."

Devam et, Carmichael. Sakın ona teslim olma. Henüz değil.

Gömleğimi çıkardım ve mutfağa doğru yürürken bir kenara fırlattım.

"Ah!" diye sızlandı Pippa. Zemini döven çıplak ayaklarıyla peşime takıldı. "Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Çaktırmadan sırıttım. "Susadım."

"*Ben de.*"

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda onu gözlerindeki vahşi parıltıyla bana bakarken buldum. Gülmeden edemedim.

"Hiç komik değil, Jess."

Yüzümdeki neşeyi görmemesi için önüme dönüp buzdolabının kapağını açtım. "İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır, *içecek bir şey istemem.*"

"Öyle mi? Az önce susadım dememiş miydin?"

"*Neyi kastettiğimi bal gibi biliyorsun.*"

Bir şişe su alıp dolabı kapadım. "Sesin keyifsiz geliyor, Pip."

Başımdan kasıklarıma kadar vücudumu süzdü. Tenim bakışları altında öyle bir karıncalandı ki üzerime kızgın bir ütü bassa bu kadar olurdu.

Aletim zonkluyordu ve bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değildim. Kendime bu denli hâkim olabileceğimi –hele de konu o olunca– hiç düşünmemiştim. En çaresiz anlarımda, onu hayal ettiğimde, Pippa'yı insanlığın keşfinden beri bilinen, akla gelebilecek her türlü pozisyonda becermiştim.

Kanepede, mutfak tezgâhının üzerinde, yemek masasında, ön kapıma yaslanmış vaziyette, duşta... *mümkün olan her yerde.*

Şimdiyse karşısına geçmiş onu çıldırtıyordum.

Soğuk suyun içimdeki ateşi yatıştıracağını umarak şişeden uzun bir yudum aldım.

Pippa bir nefes verdi. Sinirliyken çok tatlı görünüyordu.

Şişenin kapağını kapatıp tezgâha bıraktım. Kocaman gözleri bana beklentiyle bakıyordu.

"Kumsaldaki doğum günü partisini hatırlıyor musun? Üzerinden birkaç yıl geçti gerçi, kimin doğum günü olduğunu bile hatırlamıyorum," dedim.

"Evet."

"Ansızın bir fırtına çıkmıştı ve kendini kamyonetime atmıştın?"

Sırıttı. "Evet."

"Herkes pes edip eve dönmesine rağmen saatlerce oturmuştuk."

"Sana dans etmeyi öğretmeme izin vermen için saatlerce dil dökmüştüm. Sanırım... bir yere gidecektin? Düğün mü vardı?"

"Kuzenimin düğünü, evet."

"Farları yakmıştın ve yağmura aldırmadan arabadan inip sana nasıl dans edileceğini öğretmiştim."

Nasıl unutabilirdim ki? Zihnime kazınan o anı bütün hayatımı değiştirmişti.

Günün birinde nasıl bir kadınla evlenmek istediğimi fark etmiştim.

Günün birinde evlenmek *istediğim* kadını fark etmiştim.

Pippa güldü. "Peki Publix'te karşılaştığımız geceyi hatırlıyor musun? O ufak tefek yaşlı adam alt tarafı şarküteri reyonunda iki satır sohbet ettik diye birlikte olduğumuzu sanmıştı ve dükkânda üçümüz birlikte dolaşmaya başlamıştık."

"Hatırlıyorum tabii. Onu vanilyalı kahve kreması almaya ikna etmiştin."

"O kısmı tamamen unutmuşum!" Bir kahkaha attı. "Aman Tanrım. Ne tatlı adamdı. Ona yardım ettiğimiz için bize beşer dolar vermeye kalkmıştı. Hatırladın mı?"

Hatırlamaz mıyım? Seni gördüğüm, sesini duyduğum, kalabalıkta parfümünün kokusunu aldığım her ânı dün gibi hatırlıyorum.

Tanrım. Kendimi bildim bileli bu kadına âşıktım.

Onu da bana âşık olmaya ikna etmek ya da ömrümün geri kalanı boyunca avunabileceğim anılar yaratmak için bir haftam vardı.

"Birlikte az eğlenmedik," dedi. Oturma odasına dönerken bakışlarıyla beni takip etti.

Arkamdan geldiğini duydum. Ben Moss'la birkaç yaz önce kurduğumuz bar taburelerinden birine otururken o lanai'ye çıktı.

Elimdeki seçenekleri tartarken bile nefes alıp verişlerimi sakin tutmakta zorlanıyordum.

Önümde durduğunda elimi tutup onu dizlerimin arasına çektim.

"Ee," dedi bütün ukalalığıyla. Elbisesinin ince kumaşı sayesinde dimdik olmuş meme uçlarını görebiliyordum ve onlara

dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

Cevabını biliyordum. Sadece onun ağzından duymak istiyordum.

"Beni adımı bile unutturacak kadar sertçe becermeni istiyorum," dedi.

Siktir. "Çok detaylı oldu."

"Bir haftamız var," dedi gözlerimin içine bakarak. "Beni o kadar sertçe becer ki yanında başka bir kadın gördüğümde sana benim gibi sahip olamayacağını bileyim."

Neler. Söylüyor. Bu. Kadın?

"İstediğin gerçekten bu mu?" diye sordum. Her şeyi başlamadan bitirmesi, ricasını ya da fikrini değiştirmesi için ona son bir şans veriyordum.

Pipa altdudağını yaladı. "Becer beni, Jess."

"Geri çekil," dedim.

Ona söylediğimi yaparken gözleri hınzırca parıldadı. "Hay hay, efendim."

Ona sert bir bakış attım. "Elbiseni çıkar."

Pippa eteğini kavramak için öne doğru eğildiğinde gözlerim göğüs dekoltesi karşısında bayram etti. Kumaşı ağır ağır, santim santim yukarı kaldırdı.

Boğazım kurudu.

Sanki yıllardır beklediğim hediye gözlerimin önünde açılıyordu.

Pürüzsüz kadınlığının hemen altındaki dolgun uylukları ortaya çıktı.

Tanrım.

İnleyerek yerimde huzursuzca kıpırdandım. Şuracıkta pantolonuma boşalacaktım.

Gözlerimi yumuşacık, yuvarlak kalçalarından alamıyordum. Dolgun memeleri bordo renkli dantel sutyeninin altından beni kışkırtıyordu. Elbiseyi başının üzerinden çıkardı ve bana fırlattı.

Bakışlarım her yerinde gezinirken, "Vay canına, Hayallerimin Kadını," dedim. "Etrafında dön."

"Ne?"

"Seni görmek istiyorum. Etrafında dön. Uğruna bunca yıl beklediğim her şeyi göreyim."

Söylediğimi yaparken yanakları al al oldu.

"Ne kadar mükemmel olduğunun farkında mısın?" diye sordum tekrar bana döndüğünde.

"Beğenmene sevindim."

Bir nefes verdim. "Sutyenini çıkar."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan kopçasını çözdü ve dantelin önüne düşmesine izin verdi.

"At gitsin," dedim.

Sutyen yeri boyladı.

Tabureden inip lanai'yi aşarak ona doğru ilerledim. Çenesini kavrayıp başını kaldırdım.

"İşte şimdi bir yerlere varıyorsun," dedi bakışlarıyla bana meydan okuyarak.

Nedeni bana meydan okuması mı, nihayet ona dokunmam mı yoksa vücudumun düşünmemi engelleyecek kadar testosteron ve adrenalinle dolup taşması mıydı bilmiyordum ama dudaklarına yapıştım.

Pippa inledi ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek beni onu daha sert öpmeye teşvik etti. Dilimi daha derinlerine ittim.

Boştaki elimi de yüzüne götürüp başını avuçlarımın arasına aldım. Ağzı sıcacık ve ıslaktı. Bütün kanım aletime hücum ediyordu. Altdudağını acıyla keskin bir nefes vermesine yetecek kadar sertçe ısırdım.

Vay canına.

Gözleri fal taşı gibi açılırken geri çekildim. Nefes nefeseydi, yüzü *kıpkırmızı* kesilmişti ve kendine çekidüzen vermeye çalışıyordu.

Ona fırsat vermedim.

Külotunu cebimden çıkarıp bara doğru yürüdüm. "Gel buraya."

Ben bar taburelerini bir kenara çekerken yanıma geldi. İşim bittiğinde ona döndüm ve belini kavrayıp onu tezgâha oturttum.

"Ellerini uzat."

On Dört

PIPPA

Açıkçası durumu gayet iyi idare ettiğimi düşünüyordum. *En azından Jess'in evine döndüğümüzden beri.*

Tabii beni rahat ettirmesinin de payı vardı bunda. Jess gibi bir adam en sahici, en içten tavırlarıyla her yerine tapınca insanın özgüven patlaması yaşamaması imkânsızdı. Ne var ki hevesimi kursağımda bıraktıkça aklımı kaçıracakmış gibi olmak da kaçılmazdı. Biraz daha böyle giderse duvarlara tırmanmaya başlayacağımdan endişeleniyordum.

Kıçım soğuk beyaz taş tezgâhın üzerindeydi ve kalktığımda ardımda bir leke bırakacağımdan emin olsam da şu an bunun derdine düşecek hâlde değildim.

İlgilenmem gereken daha önemli, daha ateşli mevzular vardı.

"Peki," dedim ellerimi önüne uzatarak.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi duyup duyamadığını merak ediyordum. *Ellerimi avuçlarının arasına aldığında diken diken olan tüylerimi görebiliyor mu?* Kollarımı nazikçe çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı.

Göğsü bir sanat eseri gibiydi. Omuzları bir sabah yataklarından dünya üzerindeki kadınlara büyük bir iyilik yapma gayesiyle kalkmış meleklerin ellerinden çıkmış olmalıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Avuçlarımı birbirlerine bastırdı. Ardından külotumu ellerimin etrafına sararak bileklerimi gerektiğinden biraz daha sıkı olacak şekilde birbirlerine kenetledi ve hızlıca bir düğüm attı.

"En sevdiğim külotlarımdan birini giymediğime dua et," dedim.

"Zaten geri vermeye niyetim yoktu. Konuşma da uzan."

Külotum onda mı kalacak? "Öncesinde bir öpücük alabilir miyim?"

"Hayır."

Bacaklarımı tezgâhın üzerine atmama yardım etti ve sırtım taş yüzeye yaslanana kadar vücudumu geriye eğdi.

"Kollarını başının üzerine kaldır," dedi ve bağlı ellerimi alıp istediği şekle getirdi. Emrine amade vaziyette öylece önünde uzanıyordum.

Siktir.

Altımdaki tezgâh soğuktu ve bedenim çırılçıplaktı.

Yutkunarak daha rahat -daha az savunmasız- bir pozisyon bulma umuduyla kıvrandım. Ama Jess kafamdan geçenleri duymuş gibi bana fırsat vermeden elini karnıma bastırdı.

"Kes kıpırdanmayı."

Kollarımı indirmeye kalktığımda Jess ellerimi tutup az önceki yerlerine geri çekti.

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Yemekte bana ne kadar *yardımcı* olduğunu hatırlıyor musun?"

Hayır...

Bir parmağını karnımda gezdirdi ve ucunu hafifçe kadınlığımın kıvrımlarına sürttü. Dokunuşunu hisseder hissetmez ürperdim. Bana daha fazla dokunması için kalçamı kaldırdım ama bir elini açıklığımın beni çıldırtacak kadar yakınına yaslayıp vücudumu hareketsiz bıraktı.

Elini baldırıma indirip tekrar uyluğuma çıkarak bacağımı okşarken, "Her bir santimini keşfe çıkacağım," dedi usulca.

"İşe bacaklarımın arasından başlamalısın. Uzun zamandır el değmedi."

Sırıttı. "Sıra oraya da gelecek."

"Elini çabuk tut."

"Acele etmeye niyetim yok. İşleri ağırdan almama bayılıyor gibisin."

"Aksine. Öyle yaptıkça senden nefret ediyorum aslında."

Jess kıkırdadı. "Peki. Sen ne dersen de. Dizginler senin değil, benim elimde."

Elleri kalçamdan yukarı tırmanırken bir süre duraksayıp kıvrımlarımın tadını çıkardı ve göğsüme doğru ilerlemeye devam etti.

Jess memelerimi kavrayıp avuçlarıyla tarttı. Başparmaklarını dimdik olmuş meme uçlarımın üzerinde gezdirmesiyle içimde bir şeyler koptu. Şimdiye dek korumayı başardığım sakinliğim buhar olup uçtu.

Dudaklarımdan bir inilti kaçınca sırıttı.

Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlayarak, "Hassas noktanı mı buldum yoksa?" dedi. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet. *Siktir.*" Kalçam tekrar havalanırken gözlerimi yumdum. "Sen kazandın."

"Ben daima kazanırım. Bunu sakın aklından çıkarma."

Parmakları yerini ağzına bıraktığında keskin bir nefes aldım. Diliyle hassas çıkıntıyı dürterken eliyle diğer mememe mesaj yapıyordu. Meme ucumu yalayıp dişledikçe vücuduma bir zevk dalgası yayılıyordu.

Dizlerim iki yana düştü ve sırtımın yay gibi gerilmesiyle başımı tezgâha sertçe çarptığımda dudaklarımdan tiz bir çığlık döküldü.

Aynı anda o kadar çok şey hissediyordum ki -klitorisim nabız gibi atıyor, biraz ilgi için çığlıklar savuruyordu- hangisine odaklanacağımı bilemiyordum.

Jess memelerime ve boynumun yanına öpücükler konduruyordu. Başımı yana eğerek bana istediği her şeyi yapmasma izin verdim.

Şefkatli öpücükleriyle bileklerimi bağlayan kumaşın tenimde bıraktığı sızı arasındaki tezat aklımı başımdan alıyordu.

"Beni çıldırtıyorsun," diye inledim. "Lütfen – *siktir!*"

Bir parmağını içime kaydırmasıyla verdiğim nefesi dudaklarıyla içime hapsetti. Kollarımı omuzlarına indirdim ve onu dişlerimizin birbirine çarpmasına neden olacak bir hışımla öptüm.

Klitorisimi okşadığında bir kez daha ağzına inledim.

"*Ben* mi seni çıldırtıyorum?" diye sordu öpücüklerimizin arasında. "Bana ne yaptığını tahmin bile edemezsin, kadın."

O kadar ıslanmıştım ki zevk suyumun bacaklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyordum. Daha fazla temas ihtiyacıyla kendimi onun eline bastırırken kıçım tezgâhın üzerinde kayıyordu.

Jess ben tiz bir çığlık atana kadar altdudağımı dişledi.

Bir parmağını daha içime itti. "Bence hazırsın."

Islak kıvrımlarımı okşamaya devam ederken, "Hadi canım. Nereden anladın?" diye tısladım. "Hâlâ ne oyalanıyorsun?"

Kıkırdadı. "Seni üzerine boşaltmadan aletimi yalatsam mı yalatmasam mı karar vermeye çalışıyorum."

"Bana dokunmayı bırakmadığın sürece," dedim parmaklarının sırılsıklam olmuş açıklığıma daha hızlı girip çıkmaya başlamasıyla keskin bir nefes vererek, "seni son damlana kadar emebilirim."

Gözleri arzuyla parıldarken keyifle inledi.

"Ağzıma boşalmak istiyor musun, Jess? Aletini boğazımın en derinlerine kadar alıp zevk sularını yalayıp yutmamı istiyor musun?"

Parmaklarını içimden çıkarıp barın ucuna ilerledi.

"Hey," dedim panik ve kızgınlıkla. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Sakin ol."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "*Bir kadına asla sakin olmasını söyleme.*"

Ayak bileklerimi kavrayıp beni kendine çekti. Taşa sürtünen kıçımın çıkardığı gıcırtılar tezgâhın kenarına ulaşıp bacaklarımı omuzlarına dayamasıyla kesildi. Kadınlığımla ağzı arasında birkaç santim vardı. Bacaklarımın arasındaki görüntüsü bile beni orgazm etmeye yetecekti.

Bu manzarayı asla unutmayacağım.

"Madem zevki uzattıkça uzatmayı bu kadar seviyorsun..."

"Sevmiyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hiç sevmiyorum. Nefret ediyorum. Zevkimi hemen almayı yeğlerim."

Ben ne olduğunu bile anlayamadan yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Klitorisimi emdiğinde keskin bir nefes aldım.

"Yüzüne boşalabilirim," dedim güçlükle. "Fena değ– *ah!*"

İki parmağını içime kaydırıp kıvırarak geri çıkardı. Aynı hareketi tekrarlayıp klitorisimi döven diliyle bir tempo tutturduğunda muazzam bir zevkin kıyısına geldim.

"Devam et," dedim kalçalarımı yüzüne sürterek. "Siktir, *Jess*!" Dudaklarımdan dökülen adı, bir çığlıktan, acı dolu bir feryattan farksızdı.

Jess birden durdu.

Ne? Nefes nefese kalmıştım, bedenim arzuyla yanıp kavruluyordu.

Geri çekildi ve zevk sularımdan sırılsıklam olmuş yüzünde bir sırıtış belirdi. Düşmemem için tek eliyle tuttuğu bacaklarım hâlâ havadaydı.

Bileklerimdeki külotla boğuşarak, "Ne bok yiyorsun sen?" diye sordum.

"Yeterince *yardımcı* olabildim mi?"

Ellerim bağlıyken doğrulamasam da kendimi daha az savunmasız hissedeceğim bir pozisyona geçmeye çalıştım.

"Altımda kıvranmanı izlemeye ne kadar bayılsam da... gel buraya." Kalkmama yardım ederken vücudum onunkine sürtündü. İri cüssesi tepemde yükseliyordu. "Daha iyi mi?"

"Hayır. Hiç iyi değil."

Bir kahkaha patlattı.

"*Hiç komik değil.*"

"Azdığında hep böyle sinirli mi olursun?"

Yüzüne bön bön bakıp ellerimi külotumdan kurtarmaya çalıştım. Jess gözlerini devirdi ve düğümü tutup serçe asıldı. Kumaş çözülüverdi.

Ona sert bir bakış atıp bileklerimi ovuştururken, "Hayır," dedim. "Boşalamadığımda sinirlenirim."

"Bu ne sabırsızlık?" Yanımdan geçerken kıçıma bir şaplak attı. "Bu kadar talepkâr bir kadın olduğunu bilmiyordum."

"Cidden mi?" diye sordum kaşımı kaldırarak. "Bunu nasıl bu kadar ciddi bir tavırla söyleyebiliyorsun?"

Koyu gri renkli bahçe mobilyasının yanındaki çekmeceyi karıştırdı. Bana zerre kadar acımadığı ortadaydı. "Gel buraya."

"Neden söylediğini yapayım ki?"

Bana döndü ve gözlerini benimkilere dikerek şortuyla baksırını çıkardı.

Siktir.

Aletini kavrayıp sıvazladı. "*Tekrar etmeyeceğim.*"

"Dua et ki daha fazla oyalanmak istemiyorum. Sözünü ikiletmeyeceğim"

Çıkardığı prezervatifi bana uzattı. "Al. Tak bakalım."

"Tabii," dedim alayla. "Sana dokunup yeri sırılsıklam etmeyi çok isterim."

"Yerinde olsam ağzımdan çıkana dikkat ederdim."

Sırıttım. "*Yerinde olsam* ağzımın aletinin etrafına kapanmasını izlerdim."

Onu elime aldığımda Jess inledi. Ama prezervatifi takmak yerine gözlerimi onunkilere diktim. Başımı ağır ağır kasıklarına eğdim. Aletinin ucundaki zevk suyu damlasını fark ettiğimde dilimi üzerinde gezdirdim ve başını ağzıma aldım.

Aleti dilimi etrafında gezdirmemle seğirince Jess tısladı.

Başımı sertçe aşağı itti. "Dizlerinin üzerine çök."

Söylediğini yaparken bacaklarımın arası sızladı. Prezervatifi bıraktım ve bir elimle hayalarını avuçlayıp diğeriyle uzunluğunu sıvazladım.

"Aç ağzını, Pip," dedi başımı kalçasına bastırarak.

Ellerini saçlarımın arasına geçirdi ve başımı aşağı yukarı hareket ettirerek ağzıma girdi.

Aletinden akan salyalarım hayalarından süzülüp kollarıma damlıyordu.

"Daha derine," dedi. Sesine bakılırsa cinsel gerginliği o da benim kadar hissediyordu. "İşte böyle. Güzelce em, Pippa."

Saçlarımdaki ellerinin belirlediği tempoyla onu boğazıma kadar alıp çıkarırken gözlerim yaşarmaya başladı.

"Uslu kız," dedi dişlerini sıkarak.

Ağzımdaki aletinin şiştiğini, hayalarının gerildiğini hissettiğimde kendimi ağzıma boşalmasına hazırladım. Fakat dilim tam tuzlu tadı aldığı sırada başımı geriye çekti.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi havayla doldurdum ve elimin tersiyle ağzımı sildim. Görüşüm yaşlardan bulanık olsa da ona baktım. Yüzünü görmeye ihtiyacım vardı.

Yüzündeki tatmin ifadesini görmeye ihtiyacım var.

Gözleri kararmıştı ve arzuyla yanıyordu. Dudakları ukala bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Kasıklarımdaki yoğun sızıyı dindireceğini umarak bacaklarımı nafile bir çabayla sıkıca birbirine bastırarak, "Neden durduk?" diye sordum.

Jess elimi tutup ayağa kalkmama yardım etti. Soruma cevap vermeden önce dudağıma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu.

Gecenin başından beri yaptığımız ona şeye rağmen aklımı başımdan alan bu öpücük oldu.

Jess geri çekilerek birkaç saniye beni inceledi. "Kanepeye çıkıp dizlerinin üzerine çök ve koltuğun sırt kısmının üzerinden eğil. Kıçını iyice havaya kaldırmanı istiyorum."

Söylediğini yaparken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Minder şaşırtıcı derecede sert olsa da kumaş yumuşaktı. Omzumun üzerinden ona baktığımda prezervatifi aletine geçirerek bana doğru geldiğini gördüm.

Ona ukalaca bir şey söylemeye, onu biraz kışkırtmaya yeltendim ama gözlerinde gördüğüm ateş beni durdurdu. Beni bekleyen şey her neyse körüklenmeye ihtiyacı yoktu.

Hazırım. Onu en derinlerimde hissetmeye o kadar hazırım ki.

"Kıçını kaldır," dedi.

Kanepenin sırtına doğru eğildim. Jess kalçamı kavrayıp beni geriye çekerek vücudumu kendi hizasına getirdi.

"Sakın unutma," dedi.

"Neyi unutmayayım?"

"Bunu sen istedin."

Ne? Aletinin başını açıklığıma dayarken omzumun üzerinden ona baktım. "Jess, ben – *siktir!*"

Kalçasını *bütün gücüyle* benimkine doğru itti. İlk hamlesiyle her santimini içime sokup en derinlerime ulaşırken nefesim kesildi.

Bağırmaya çalıştım ama çıt çıkaramadım.

"*Tek. Kelimeyle. Mükemmelsin,*" diye tısladı Jess. "*Siktir!*"

Belimi sımsıkı kavradı, o kadar ki tenime geçirdiği parmak uçları canımı yakıyordu. Bir, iki, üç kez içime girip çıktı. Sıra dördüncüye geldiğinde gözlerimin önünde yıldızlar patlıyordu.

Tutturduğu tempo ve sert hareketleri zevkle acının sınırında geziniyordu. Beni hangisine odaklanacağımı şaşırmış hâlde bırakıyor, bu da Jess'in her hareketini her bir zerremde hissetmeme neden oluyordu.

Başım kollarımın arasına düştüğünde Jess dağılmış atkuyruğumdan geriye kalanları kavrayıp beni sertçe geri çekti.

Gerilen boynumun solunum yollarımı sıkıştırmasıyla nefes almakta zorlandım.

"Becerilmek isteyen sendin," dedi boğuk sesiyle. "İstediğin bu muydu?"

Bunun cevap beklemeyen bir soru olduğunu umuyordum çünkü cevap vermem imkânsızdı. Yaklaşan orgazmım bildiğim tüm sözcükleri alıp götürmüştü.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Beklediğine değdi mi?"

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Vücudum kontrolümden çıkmış gibiydi. Son sürat yaklaşan zirveye ulaşmanın güvenli ya da kolay bir yolu yoktu. Ağzımı kullanamasam da "evet" sözcüğü zihnimin içinde yankılanıyordu.

Evet. Bu. O. Hepsi.

O kadar farklı hissin –sızı, ıslaklık, kayganlık ve *akılalmaz bir zevk*– arasında boğuluyordum ki mücadeleyi bıraktım. Kanepenin arkasını kavradım ve gözlerimi yumup aletinin etrafındaki kaslarımı sıktım.

"Benim için boşal," dedi saçımı bırakarak. "Amın patladı patlayacak."

Keskin bir nefes aldım. Kafa derimdeki sızının belli belirsiz farkındaydım.

İnleyerek başımın öne düşmesine izin verdim. Ama Jess'in darbeleri kafamın hasıra çarpmasına neden oldu.

Vücudum titremeye başlarken dişlerimi sıktım. "*Jess...*" dedim. Sesim de bacaklarım kadar titrekti.

Kıçıma indirdiği şaplağın sesi içeride çınladı. Temas şimdiye dek yaşadığım en yoğun, en şiddetli –*en olağanüstü*– orgazmın fitilini ateşlerken bir çığlık attım.

Tanrım.

"Pip... *siktir...*" Jess keskin bir nefes aldı.

Belimi sımsıkı kavrayıp öyle bir içime girdi ki vücutlarımızın nerede başlayıp nerede bittiğini kestiremedim. Kalçasını kıçıma doğru yuvarlarken aleti şişti.

Avuçlarını kıçımda gezdirip avuçlarken, "*Pippa,*" diye inledi. "*Tanrım, mükemmelsin.*"

Ona yaslanıp gidebildiği kadar derine ulaşmasına izin verdim. Orgazmının ortasında adımı inlediğini duymak şimdiye dek şahit olduğum en seksi şey olabilirdi.

Nihayet üzerime yığıldı ve içimden çıkarken nazikçe kıçımı okşadı.

Tükenmiş, takatsiz kalmış bedenim öne devrildi. Orgazmımın artçı şokları devam ederken gözlerim titreşerek kapandı.

Jess'in uzaklaşıp geri döndüğünü hissettim. Kanepede yanıma oturdu.

"Pippa," dedi usulca. Hiçbir tepki vermediğimi görünce beni kucağına alıp sarıldı. "İyi misin?"

"Evet." Gözlerimi güçlükle açarak ona baktım. *Tanrım, çok yakışıklı.* "Sen iyi misin?"

Kıkırdadı. "Onun gibi bir şey."

"İşini bitirir bitirmez ikinci postayı isteyen adamlardansan ben yokum. Kolumu kımıldatacak hâlim yok."

"Şanlısın. Artık testosteronla dolup taşan bir delikanlı değilim. Kendime gelmem vakit alıyor."

Sırıttım.

Şimdiye dek seksin ardından böyle hissettiğim hiç olmamıştı. Hiç el üstünde tutulmamış, böyle önemsenmemiştim. Elim ayağım tutmayacak ölçüde *becerilmemiştim.* Saniyeler önce darmaduman edilirken kendimi birden şefkatli kolların arasında bulmak baş döndürücüydü. Kafa karıştırıcı, çekici ve aklımı başımdan alacak kadar şaşırtıcıydı. Öyle ki artık bunu tecrübe ettikten sonra başka bir şeyle yetinebileceğimi hayal dahi edemiyordum.

Yüzüme düşmüş bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet ama tuvalete gitmem gerek."

Jess'in kaşları çatıldı ve etrafımdaki kolları kıpırdandı. "Yukarı çıkıp küvete girmeye ne dersin?"

"Ne? Hiç gereği yok. Evime giderim."

Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Benimle kal. Hepi topu bir haftam var, değil mi?"

Ya Jess benim dilimden konuşmayı öğrenmişti ya da ben salağın önde gideniydim. Belki de üçüncü bir seçenek daha vardı.

Hayır. Henüz bunun için çok erken. Ona âşık olmaya başladığımı düşünmek bile çok saçma.

Ona âşık olamam. Ne şimdi ne de gelecekte.

"Banyo köpüğün var mı?" diye sordum gülümseyerek.

"Aslına bakarsan var. Devasa bir küvetim ve yumuşacık havlularım bile var. Çamaşır yıkamak benden sorulur."

"Ah, sen kazandm. Kalıyorum."

Sanki tüy kadar hafifmişim gibi kollarında benimle birlikte kolayca ayağa kalktı.

"Yürüyebilirim," dedim gülerek.

"Farkındayım."

Onunla tartışmak anlamsızdı. Belki uğraşsam kazanırdım ama pek gönlüm yoktu.

Jess alnıma bir öpücük kondurdu. Dudakları tenimde olması gerekenden biraz daha uzun kalsa da en sonunda geri çekilip beni değerli bir hazine gibi merdivene doğru taşıdı.

On Beş

PIPPA

"Artık cidden eve gitmem gerek," dedim kılımı bile kıpırdatmaya zahmet etmeden.

"Hı-hı," diye mırıldandı Jess. Gözleri kapalıydı ve göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyordu.

Beni kendine çektiğinde çıplak göğsüne doğru gülümsedim. Yataktan çıkmak yerine yorganın altındaki bacağımı onunkinin üzerine koydum.

Jess'in yatak odası üst katın yarısını kaplıyordu. Sahanlığın öteki tarafındaysa iki yatak odası ve bu odaların ortak kullandığı bir banyo yer alıyordu. Birkaç yıl önce Moss ve Maddox'un yardımıyla odayı genişletmek için kolları sıvadıklarını söylemişti. İki yatak odasını ve bir diğer ortak banyoyu birleştirerek kendine içinde özel bir banyo ve giyinme odasının da bulunduğu devasa bir alan yaratmıştı.

Duvarlar beyaz renkliydi ve koyu renk ahşapla süslenmişti. Şifoniyerin üzerinde cam bir kâse ve Tiffany tarzı, mavi ve yeşil vitraylı bir masa lambası duruyordu. Arka bahçeye bakan pencerelerin karşısında yer alan eski sayvanlı yataksa içeride görmeyi beklediğim son şeydi. Çarşafları yumuşacık, yorganları bulut kadar pofuduk ve yastıkları kabarıktı.

Jess parmak uçlarını hafifçe tenimde gezdirdi.

"Kaç günlüğüne gideceğiz demiştin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Aslında bana kalmış. Esas amacımız fikrimi test etmek olduğundan üç, dört günlük bir kaçamak önermiştim ama canımız ne isterse yapabiliriz."

"Senin için en iyisi neyse o olsun."

Tabii ki beni düşüneceksin. "Dün akşam biraz beyin fırtınası yaptım. Özellikle yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Seni becermek."

Kıkırdadım. "Programımıza eklerim."

"Programımıza *bol bol* ekle."

"Ciddiyim." Gülümsedim. "Ne yapmak istersin?"

"Seçeneklerim neler?"

"Ne istersen. Silver Springs'i önerdiğim için oraya gideceğimizi varsayıyorum. Ama istemezsen rotamızı değiştirebilirim."

Yüzümü görebilmek için kıpırdandı. Dudaklarında muzip bir sırıtış belirdi.

"*Ne?*" dedim.

"Hiç anlamıyorsun, değil mi?"

Güç bela doğruldum. Kollarının arasından çıkmaya çalıştığımda bana engel oldu ve nihayet başardığımda kaşlarını çattı. *Bu kadar tatlı olmayı kes.*

Yorganı memelerimin üstüne çekerek, "Ne demek istiyorsun?" dedim. "Neyi anlamıyorum?"

Gözlerini kıstı. "Öncelikle benden saklanmandan hiç hoşlanmadığımı anlamıyorsun."

"Ne dediğini cidden anlamıyorum."

Aniden doğrulup bana doğru uzandı. Yorganı kavrayıp üzerimden çektiğinde nefesimi tuttum. Pamuklu kumaş belimin etrafına düşerken parmak eklemleri göğsüme sürtündü.

Dönüp ona baktım.

Jess memelerimin kabak gibi ortada olmasından duyduğum apaçık hoşnutsuzluğa aldırmadan bana bakıyordu.

"Birkaç saat önce önümde çırılçıplak gezinmeyi sorun etmiyordun," dedi.

"O farklıydı."

"Nasıl farklıydı?"

"Eh, saatlerdir beni kışkırttığından hormonların etkisi altındaydım."

Sırıttı.

Sahte bir kızgınlıkla ona sert bir bakış attım. "Ama artık tatmin olduğumdan aklım başıma geldi ve..."

Bakışları yumuşadı. "Ve ne, Pip?"

Daha önce hiçbir erkek bana neden utandığımı ya da neden böyle davrandığımı sormamıştı. *Hiçbiri bunu umursamıyor sanıyordum.* Karşısında çıplak oturmak istemediğimi itiraf etmekten duyacağım utanç ve şefkatli bakışları yüzünden tereddüt ettim.

Elini yorganın altındaki bacağıma koyarak, "Hadi ama," dedi. "Konuş benimle. Neden böyle yapıyorsun?"

"Bir şey yaptığım yok. Sadece... nasıl göründüğümle ilgili bir sorunum yok. İnternetteki mankenlerin hepsinin fotoşopun nimetlerinden yararlandığının farkındayım. Ama sen... *sensin* ve memelerim bir zamanlar olduğu kadar dik değil. Birkaç yerimde de çatlaklar var." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Gurur meselesi gibi bir şey sanırım."

Sırıttı.

"Sakın gülmeye kalkma," dedim bacağına vurarak.

"Neden öyle bir şey yapayım?" Bacağımı sıktı. "Beni hiç tanımamışsın."

"Ama gülümsüyorsun."

Utanmadan bir kahkaha attı. "Gülüyorum çünkü ben burada hayatımın doruk noktasına ulaştığımı düşünürken sen karşıma geçmiş memelerinin yeteri kadar dik olmadığından endişeleniyorsun."

Yanaklarım kızardı.

"Yorganın altına girmek istiyorsan gir," dedi. "Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum. Ama yatağımda oturduğun için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi hayal bile edemezsin, Pippa." Yanakları hafifçe kızarırken başını iki yana salladı. "Peki, ben de bir şey itiraf edeceğim o hâlde. Yatağa girdiğimizden beri eve dönmek isteyeceksin diye diken üstündeydim."

Çaresizce bir can simidi arar gibi gözlerimin içine baktı.

"Senin gibi bir kadın neden vaktini benim gibi bir adamla öldürmek istesin ki?" dedi utangaçça. "İstediğin her erkeği elde edebilirsin, Pip. Beni seçmen için ne yapabilirim?"

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama sessiz kalmamın sorun olmayacağını düşündüm. Jess mutlaka gülümseyecek, bana göz kırpacak ya da bu değerli ânı bozacak küstahça bir laf edecekti.

Ama hâlâ gözlerimin içine bakıyor.

Başımı yana eğdiğimde saçlarım omuzlarıma sürtündü. *Ciddi mi yoksa?*

"Umarım şaka yapıyorsundur," dedim.

"Ne konuda?"

"Az önceki konuda." Dizlerimi altıma topladım. Yorganın kucağıma toplandığının ve karşısında çırılçıplak durduğumun farkındaydım. "Cidden böyle düşünüyor olmazsın."

"Öyle düşünüyorum. Neden düşünmeyeyim ki?"

Bakışlarımı üzerinde gezdirerek benimle dalga mı geçiyor, bir tür oyun mu oynuyor... yoksa bana doğruyu mu söylüyor, anlamaya çalıştım.

"Beni seçmen için ne yapabilirim?"

Jess'in beni çekici bulduğunu uzun zamandır biliyordum. Güzel olduğumu düşündüğüne ve benimle bir tür fiziksel ilişki kurmak istediğine inanıyordum. Ancak benimle daha anlamlı bir şey istediğine dair söylediği veya şakasını yaptığı

onca şeyi sadece tatlılığına, muzipliğine ya da çekiciliğine yormuştum.

Yanılmış olabilir miydim? *Jess Carmichael bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir mi? Öyleyse ne bok yiyoruz?*

Bir panik dalgası -kendimi koruma içgüdüsü- içimi doldurdu.

"Jess..." Sertçe yutkundum. "Bunları söylemek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Hayallerindeki kadın olduğumu söyleyip bana takılmayı sevdiğini biliyorum ama bu kadar abartmana gerek yok."

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Sana takıldığımı mı sanıyorsun?"

Öylece kalakaldım. "Öyle yapmıyor musun?"

İçi boş bir kahkaha attı. Sanki kulaklarına inanamıyor, olan biteni bir türlü anlamlandıramıyor gibiydi.

Sen mi ben mi, dostum?

"Doğru mu anladım?" dedi. "Neredeyse *on beş yıldır* sana takıldığımı mı sanıyorsun?"

"Yani..." Sırıttım. "Evet. Öyle sanırım. Çoğu zaman."

Sırtını yatak başlığına dayadı.

Kaslarının hatları pencereden içeri süzülen altın renkli ışığın altında parıldıyordu. Her şeyiyle gözalıcı görünüyordu. Bronzlaşmış teni, şişmiş dudakları ve beni yıkadığı, saç kremiyle saçlarıma masaj yaptığı ve bana dört erkek kardeşle büyümenin nasıl bir şey olduğuna dair hikâyeler anlattığı bir saatlik banyo yüzünden dağılmış saçları.

Hiçbir maskenin ardına saklanmıyordu. Şakacı tavırlarından eser yoktu. Her zamanki sırıtışına bile başvurmuyordu.

Aksine nefesimi kesen bir açıkyüreklilikle beni izliyordu.

Kıkırdadı ve sanki o da bunun olduğuna inanamıyormuş gibi başını salladı. "Pekâlâ, şüpheye yer bırakmamak için açık konuşacağım."

Nefesimi tuttum.

"Tanıdığım en ilginç, komik ve becerikli kadın olduğunu düşünüyorum. Oturup seninle saatlerce konuşabilir, ardından da konuştuklarımızı günlerce kafamda tekrar tekrar oynatabilirim. Sadece etrafında olmak bile içimi tuhaf bir gururla dolduruyor çünkü seninle aynı havayı solumak bile kendimi özel biriymişim gibi hissetmemi sağlıyor."

Yanaklarımı sızlatacak kadar kocaman bir gülümsemeyle, "Kes şunu," dedim.

Elini yorganın altına kaydırıp avucunu kalçama dayadı. "Sana hayallerimin kadınısın derken şaka yapmıyorum. Tanrı kendime tam da istediğim gibi bir kadın yaratmama izin verse senin yakınından bile geçemezdi."

Tekrar ona sokularak, "Neler diyorsun böyle?" dedim.

Yorganı üzerimize çekip etrafımızda bir koza oluşturdu.

Kıkırdadım, iltifatları aklımı başımdan almıştı. *Bu gerçek mi? Neden söylediklerine daha önce inanmadım ki? İnansam her şey farklı olur muydu?*

Jess sırtımı okşayıp alnıma bir öpücük kondurdu. Birden bu sözlerin, dokunuşların, tatlı jestlerin tam da yaşamayı istediğim, bir yerlerde beni beklediğini umduğum hayat olduğunu fark ettim.

Gülümsemem soldu.

"Şimdiye dek tanıştığın tüm kadınların evlerinde Jess ismini taktıkları bir vibratörleri olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Kahkaha attı.

"Çok ciddiyim," dedim gülerek.

"Senin de var mı?"

"*Olabilir.*"

Yüzündeki kendini beğenmiş, kibirli sırıtışa baktım. "Vibratör Jess nasıl biri?"

Kıkırdadım. "Vibratör Jess mi? Eh, işini yerine getiriyor diyelim. Hakkını yiyemem, Gerçek Jess'in tırnağı olamaz ama hiçbir erkeğin yaşatmadığı kadar çok orgazmımı -gerçek ya da sahte- ona borçluyum."

"Bir rakibim var demek?"

Kıkırtılarım yerini kahkahalara bırakırken, "Daha fazla dayanamayacağım," dedim. "Çok saçma bir konuşma bu."

"Hayır, asıl saçmalık *bir telefonla kapında olacağım* hâlde bir plastik parçasına bel bağlaman. Tam bir ahmaksın. Gerçi artık Vibratör Jess'in de gezimizde bize katılmasını istiyorum. O piç kurusuna bu işin nasıl yapıldığını öğretmem gerek."

Genzimden alaycı bir hırıltı döküldü. "Yeter artık."

Geri çekilip sırıttı. "Çok ciddiyim. Onu da yanında getirmezsen kıçına şaplağı yiyeceksin."

"*Ah,*" dedim kaşlarımı hızlıca indirip kaldırarak. "Nihayet sana babacık diyeceğim âna mı geldik yoksa?

Yüzü birden ciddileşti. "Yerinde olsam ağzımdan çıkana çok dikkat ederdim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü başında bir şişlik, kıçında bir el izi olduğunu ve bacak aranın yarın sızım sızım sızlayacağını biliyorum. Hepsini sil baştan tekrarlamamdan önce birkaç gün dinlenmek yararına olur."

Haklıydı, bacaklarımın arası çoktan sızlamaya başlamıştı. Yine de alev alev yanan gözleri her yanımı karıncalandırıyordu.

Jess bakışlarını kaçırıp odanın öteki ucundaki bir şeye odaklandı. "Seni şuracıkta becermeden önce konuyu değiştirelim."

İyi fikir. En azından şimdilik.

Bacaklarımı yeniden onunkilerin üzerine atıp karnına küçük daireler çizmeye başladım.

"Madem bana karşı bu kadar dürüst oldun, ben de birkaç şey söylemek istiyorum..." Yanağımı göğsüne dayadım. "Beni

hiç kimsenin güldüremediği kadar çok güldürüyorsun. Sen yanımdayken tüm dertlerimi unutuyorum. Senin kadar içten, ardı arkası kesilmeyen iltifatlar eden, oyunlar oynamayan başka erkek tanımadım."

Jess başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

"Gerçekten harika birisin, Jess. Dünya üzerindeki herhangi bir kadının neden seni seçmesi gerektiğine dair altmış dokuz milyon neden sayabilirim."

"Senin dışındaki hiçbir kadın umurumda değil."

Kolunu etrafıma dolayıp bana sımsıkı sarıldı. Gidip bir daha dönmeyeceğimden korkuyordu sanki.

Kafamı kullanıyor olsam yapacağım şey tam da bu olurdu.

"Özür dilerim," dedi. Sesi yine çatallanmıştı. "Seni sıkboğaz ediyorum."

"Hayır. Özür dilemene gerek yok. Dürüstlüğüne minnettarım. Sadece..."

Bir korku dalgası vücudumu ele geçirirken dudağımı ısırdım. *Ne yapacağım?*

"Jess, ben..."

Titrek bir nefes alıp verdim. Hiç değilse ona karşı dürüst olabilirdim.

Jess beklentiyle kalakaldı. Kılını bile kıpırdatmadan öylece yatıyordu.

Hislerimi nasıl kelimelere dökebilirim? Korkularımı? Bu gözalıcı adama, beni duygularına karşılık vermekten alıkoyan tek şeyin günün birinde fikrini değiştireceğinden adım gibi emin olmam olduğunu nasıl söyleyebilirim?

Dünya üzerinde hayal kırıklığına uğratmaya dayanamayacağım tek insan oydu.

"İnsanları hayal kırıklığına uğratmanın çok negatif bir çağrışımı var. Ama durup bir düşündüğünde, tatlım, birini hayal kırıklığına uğratmanın muhtemelen kendini savunduğun anlamına

geldiğini görürsün. Hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmadıysan muhtemelen kendini hiç mutlu etmemişsindir."

Honey sözlerinde haklıysa bile onu hayal kırıklığına uğratmama neden olacak şeyin kendimi savunmak olacağını sanmıyordum. *Jess'in hak ettiği şeyleri yaşadığına emin olmak istiyorum.* Gerçeği söylemekten başka çarem yoktu.

"Bir çıkmazın ortasındayken duygularına karşılık vermek sana büyük bir haksızlık olurmuş gibi geliyor," dedim usulca.

"Sen de bana karşı aynı şeyleri hissediyor musun?"

Merakına karışan umut kalbimi sızlattı.

"Ne önemi var?" dedim. "Öyle değil mi? Benim gözümde artık öğrendiğim *hislerini* paylaşmak, kapıların açılmayacağını bile bile cennete bir bilet kazanmak gibi bir şey."

Göğsü bastırmaya çalıştığı bir kıkırtıyla titreşti.

"Gülünecek bir şey yok," dedim.

"Kalk."

Ne? "Neden?"

"Kalk," dedi beni dürterek.

Göğsünden destek alarak doğruldum ve kaymaması için yorganı koltuk altlarıma sıkıştırdım. Bir çocukmuşum gibi ona meydan okuduğumun farkındaydım ama bana böyle patronluk taslayacaksa hiç değilse bir konuda dizginleri elimde tutacaktım. *Hiç kusura bakma.*

Maskaralığım karşısında neşeyle sırıttı. "Bakalım doğru anlamış mıyım?"

"Evet?"

"Sen de bana karşı aynı şeyleri hissediyorsun." Bir kaşımı kaldırdım. "Ama bir nedenden ötürü o güzel kafanda uzun vadede kaçınılmaz ayrılığımızla sonuçlanacak bir senaryo kurduğun için her şeyi inkâr edebileceğini sanıyorsun.

Umursamaz bir tavırla omuzlarımı silkerek, "Eh," dedim. "Böyle söyleyince kulağa çok basit geldi."

Bir kahkaha attı. "Çünkü öyle."

"Hayır, *hiç değil.* Son derece karmaşık bir konuyu fazla basite indirgiyorsun."

"Dedi, geleceği öngören bir tür kâhin olduğuna kanaat getirmiş kadın."

Bacağına bir tane patlattım.

Yüzünde havalı, anlayışlı bir sırıtışla beni izliyordu. Nereye varmaya çalıştığına ya da kafasından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bana biraz daha böyle bakarsa yüzüne oturmak zorunda kalacaktım.

Şimdi olmaz, Pippa. Odaklan.

"Şu konuyu hallettikten sonra," dedi parmağını bana doğrultarak, "az önce kafandan ne geçtiğini bilmek istiyorum."

"Dedi, bir tür zihin okuyucu olduğuna kanaat getirmiş adam."

Beni enselediğini bal gibi bilse de konuyu uzatmadı. "Şöyle yapalım o hâlde. Bu haftayı zaten birlikte geçireceğiz. Sen de bana bir şans verecek ve sana birlikte ne kadar harika olacağımızı göstermeme müsaade edeceksin. Ne dersin?"

Midem kasıldı.

"Sadece bir şans istiyorum," dedi parıldayan gözleriyle. "Hiç değilse kalbini kazanmak için bir fırsatım olsun."

Ah, Jess. Kazandın zaten.

Üzerine atlayıp kollarının arasına sokulmak istiyordum. Teninin sıcaklığını, dokunuşlarının yumuşaklığını, yalnızca kollarının arasında tattığım o güveni hissetmeye ihtiyacım vardı.

Fakat bunu yapmak, ona teslim olmak anlamına gelirdi. *Bu o kadar kötü bir şey mi olurdu peki?*

Süngüm düşmüştü. Orgazmın ardından çöken, tehlikeli olduğunu çok iyi bildiğim savunmasızlık ânındaydım. Ama ona bir şans vermem için bana yalvaran yeşil gözlerine

baktığımda orgazm olmuş olayım ya da olmayayım boku yediğimi anladım.

Jess şimdiye dek bütün kalbimle birlikte olabileceğimi düşündüğüm tek erkekti. Onu her gördüğümde kalbimin teklemesine neden olan, her şeyi çekilebilir kılan tek insandı.

Aramızda özel bir şey vardı. Başından beri bunun farkındaydım. Fakat sonsuza dek sürmeyecekse bile belki birkaç günlüğüne bunun tadını çıkarmayı hak ediyordum.

Hem ona hâlihazırda olduğumdan daha çok âşık olmam mümkün mü ki?

Her şey sona erdiğinde canım çok fena yanacaktı.

Sona ermek *zorundaydı*. Bu güzel, harika, şefkatli adamı bir aile sahibi olmaktan alıkoyamazdım. Bu ona haksızlık olurdu. Yapamazdım.

"Sana bir hafta verdiğimi söylemiştim zaten," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bir hafta *eğleneceğimizi* söyledik. Senden yedi gün istiyorum. Ama şu inziva ve *eski koca* zımbırtısının dışında bana kız arkadaşım rolünü oynayacağın bir hafta vermeni istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Sevgilim ol," dedi. "Başkalarının gözünü boyamak için değil. İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Sadece bir hafta boyunca kendini aramızda bir şey olduğuna inandır. Sana benimmişsin gibi davranmama izin ver. Gerçekten birlikteymişiz gibi yap. İstediğim bu."

Siktir. Sertçe yutkundum. Geri dönemeyecek kadar ileri gittiğimin farkındaydım.

"Ciddiyim," dedi. "Seni kendime âşık etmem için bana gerçek bir şans vermeni istiyorum."

"Benim çıkarım ne olacak?" diye sordum. Sesimin titrediğini duymaması imkânsızdı.

Sırıttı. "Zaten ortada olanın dışında mı?"

Ona umursamaz bir ifadeyle baktım.

"Tamam, tamam. Bir hafta sonunda istersen çekip gidecek-sin ve bunun konusunu bir daha asla açmayacağız."

Benimkine kenetlediği gözleriyle sessizce ona evet demem, planım kabul etmem için bana yalvarıyordu. İçten içe bunun kendimi bile isteye ateşe atmak olduğunu bilsem de ona hayır diyemezdim.

Bir hafta için bile olsa kendimi onun tarafından sevilme fırsatından mahrum edemezdim.

Dudaklarımı yaladım ve gözlerinde beliren parıltıyı izledim. "Öyle olsun. Ama bir şartım daha var."

"Çabuk söyle."

Sırıtarak elimi bacağında gezdirdim. "Bu sahte..."

"Gerçek."

"...ilişkimizi yüzünü bacaklarımın arasına gömerek başlatmak zorundasın."

Gözlerinde beliren alev neredeyse her yanımı yakıp kavuracaktı. "Uzan ve bacaklarını aç."

Hay hay.

On Altı

PIPPA

"Yüzünde güller açıyor." Shelly elindeki pespembe güllerle dolu vazoyla ofisimin kapı çerçevesine yaslandı. "Güzel bir hafta sonu geçirdin galiba?"

Bulutların üstünde uçmuyormuşum gibi davranmak istesem de elimde değildi.

"Onun gibi bir şey," dedim yüzümden silemediğim gülümsemeyle. "Senin hafta sonun nasıl geçti?"

"Belli ki seninkinden çok daha kötü." İçeri girdi ve vazoyu masamın üzerine bıraktı. "Binaya girdiğimde danışma masasında duruyordu, alıp sana getireyim dedim."

Ah, Jess.

"Hayatında yeni biri mi var yoksa eski kocandan mı?" diye sordu.

"Eski kocamdan." Çiçeklerin arasındaki zarfı çıkardım. "İlginç bir hafta sonu geçirdik."

"Böyle buketler alıp yüzümüzde güller açacaksa şu ilginç hafta sonlarını nereden bulabileceğimizi bize de söyle. Benim ilginç hafta sonlarım buzdolabımdan tuhaf bir koku duyduğum ama kaynağını bir türlü bulamadığım zamanlardan ibaret."

Bir kahkaha atıp zarfı açtım.

Pippa,
Umarım harika bir gün geçirirsin.
Çok güzelsin.

Aklımdan hiç çıkmıyorsun.

Bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Jess

Şu adam...

Midemde kelebekler uçuşuyordu. Şu aptal müzikallerden fırlamış küçük hayvanların üzerime atlayıp akılda kalıcı bir melodide bana eşik etmesi için kollarımı iki yana açarak ofisimde dönüp durabilirdim.

"Onu inzivaya davet etmen bir şeyleri mi değiştirdi?" diye sordu Shelly.

"Öyle de denebilir."

"Kıskanmadım desem yalan olur. Aylardır hayatıma bir erkek girmedi." İç geçirdi. "Bazen acaba erkeksiz ne kadar süre devam edilebilir diye düşünüyorum. Mesela bu, bir kocakarıya dönüşmenin ilk adımı mı? Ne zaman insanlara bahçemden uzak durmaları için bağırıp çağırmaya başlayacağım?"

Güldüm. "Bana kalırsa komşu çocuklarını süpürgeyle kovalamana biraz daha vakit var."

"Bilmiyorum. Gözüm barınaktaki yavru kedilere takılıyor."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Kedisiz bir kocakarı olur mu?" dedi. "Uzun saç, süpürge, genelde burunda bir siğil. Gerçi sonuncusu mümkünse olmasın. Kuşları ve kedileri korkutup kaçırmak için alüminyum tabaklar asılmış küçük bir bahçeyi de unutmayalım." Kaşları çatıldı. "Kedileri varsa neden o tabakları asıyorlar ki? Kedilerin zaten kuşları kaçırması gerekmez mi?"

Alaycı bir kıkırtıyla karşılık verdim. "İçine ne kaçtı böyle?"

"Bilmiyorum ama eski kocanın kaçmadığı kesin."

Eski kocam.

Jess artık ondan eski kocam olarak bahsetmemi istemediğini, yalnızca erkek arkadaşım, erkeğim ya da sevgilim olacağını

açıkça dile getirmişti. Önümüzdeki yedi gün boyunca dünyanın görüp görebileceği en gerçek sahte çift biz olacaktık.

Gerçi bunu eğlenceli bulduğumu inkâr edemezdim. Hayatımda eksikliğini çektiğim bir hevesle kendini bu yeni rolüne adamıştı. Bana masaj yapmış, akşam yemeği için carbonara pişirmiş ve en sevdiğim dizinin bir bölümünü -daha doğrusu bir kısmını- izlemişti. Gecenin erken saatlerinde bacaklarımın arasında ustalıkla gezen dilinin karşılığını ödemek için dizinin sonunu bile beklemeden ona oral seks yapmıştım.

Eve dönme vaktim geldiğinde kalmam için elinden ne geldiyse yapmıştı. Gerçekten sevgili olsak dolabının yarısının benim giysilerimle dolu olacağını, dolayısıyla da yatıya kalmam gerektiğini söylemişti.

Gerçi uyumaktan ziyade konuşmuş, gülüşmüş ve bol bol öpüşmüştük ama bir şikâyetim yoktu.

Chuck. Sırtlan kokusu daha onu görmeden burun deliklerimi doldurdu. Parfümüne karşı gösterdiğim içgüdüsel tepkiyi bastıramayarak yüzümü buruşturdum. Chuck kapıda belirene kadar Shelly'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Kravatsız hayatına geri dönmüş, gözlerinin altına koyu renkli morluklar çökmüştü. Bakışlarını Shelly'ye çevirdi.

"Az önce sana Whistler kampanyasının reklam metnini de içeren bir e-posta gönderdim," dedi. "İlk taslağın üzerinde birkaç küçük oynama yaptık ve pazarlama ekibi dosyanın öğle yemeğine kadar ellerinde olmasını istiyor. İlk fırsatta bir göz atar mısın?"

Shelly'nin kalkan kaşları neredeyse tavana değecekti. "I, tabii, Chuck. Masama döner dönmez ilgilenirim."

"Sağ ol."

Chuck bana temkinli bir bakış atıp başını hafifçe eğerek selam verdi ve gözden kayboldu.

Shelly koridora bir bakış atıp içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. "Dünyanın sonu mu geldi?"

Dudaklarım muzip bir sırıtışla kıvrıldı.

"Bana neredeyse *kibar* davrandı," dedi şaşkınlıkla. "Dahası, *sana* bok atmadan arkasını dönüp gitti. Daha neler? Bu sabah işe gelirken arabasıyla birine falan mı çarptı?"

Elimi ağzıma götürerek attığım kahkahayı bastırmaya çalıştım. "Hiç komik değil."

Ellerini aniden havaya kaldırdı. "Sen bir açıklama yap o zaman. *O herif Chuck olamaz.* Neredeyse normal biriymiş gibi davranıyordu."

Elimi indirip sırıttım.

Onun böyle hizaya geldiğini görmek hayal ettiğimden bile daha tatmin ediciydi. Peki ya bunun Jess'in istememe gerek bile kalmadan yardımıma koşmasından kaynaklandığını bilmek? Keyfime diyecek yoktu. Jess'le aramdaki mesafeyi korumak için elimden geleni yaptığımı bilsem de gözlerim bunca zamandır aslında ne kadar iyi biri olduğunu göremeyecek kadar kör müydü?

Beni orgazmın kıyısına getirip birden durduğu anlar hariç tabii.

Bir de Chuck'ı yanımdan postaladığı zaman.

"Ne?" Shelly gözlerini kıstı. "Ne oldu? Ne biliyorsun da bana söylemiyorsun?"

"Hiçbir şey bildiğim yok."

"Pippa, *bana yalan söyleyeyim deme.*"

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım ama nafileydi. "Tamam. Cuma gecesi arkadaşım Kerissa'yla dışarı çıkmıştık ve görünüşe göre Chuck'la karısının da tesadüfen aynı restorana geleceği tutmuş."

Bir şaşkınlık nidası kopardı.

"Chuck tabii ki yanımıza uğrayıp bize selam vermekten geri durmadı. Ama o sabahki toplantı yüzünden her zamankinden daha uyuzdu, ben de La Pachanga'nın hindistancevizli

ve misket limonlu margaritası yüzünden daha sivriydim. Tam birbirimize girmek üzereydik ki Jess kapıdan içeri girdi."

Arkasına yaslandı. "Jess kim?"

"Eski kocam."

Shelly'nin gözleri fal taşı gibi açılırken ofisime derin bir sessizlik çöktü. Jess'in ona böyle hitap ettiğimi duyarsa kıçımı şaplaklayacağına dair tehdidinden başka bir şey düşünemiyordum.

Bu akşam ona eski kocam demeyi ihmal etmeyeyim.

Shelly başını kulaklarına inanamıyormuş gibi iki yana sallarken, "Hangi peri masalı bu?" dedi. "Devam et. Lütfen buram buram erkeklik kokan bir an yaşandığını söyle."

Kendimi daha fazla tutamayıp güldüm. "Jess'in birden arkamda belirip kolunu belime nasıl doladığını, Alçak Chuck'a haddini nasıl bildirdiğini görmeliydin, kızım."

Gözleri neşeyle parıldadı.

"Jess, bundan böyle benimle böyle konuşursa bunu kişisel algılayacağını söyledi."

Shelly sanki bayılıyormuş gibi bütün dramatikliğiyle kendini masamın üzerine attı.

Mutlu mutlu iç geçirerek, "Aynen öyle," dedim. "Sonra da bir baktım... hafta sonunu birlikte geçiriyoruz."

Bir haftalığına bile olsa insanlara birlikte olduğumuzu söylemek midemin endişeyle kasılmasına neden oluyordu. Her şeyin ne kadar kötü sonuçlanabileceğini düşündükçe bu fikri kafamdan bir çırpıda atıyordum. İçimde farklı duyguların yeşermesine izin vermeyi reddediyordum.

Jess ne olursa olsun arkadaş kalacağımıza söz vermiş, bir haftanın sonunda birlikte olmamızın korkunç bir fikir olduğu konusunda haklı çıktığıma karar versem bile bana arkasını dönmeyeceğini söylemişti.

Tanrım, buna nasıl da inanmak istiyorum ...

Bana dair fikirlerinin asla değişmeyeceğini, yaşamak istediğim ve istemediğim şeyler yüzünden beni yargılamayacağını umuyordum. Gözlerinde bir nebze bile pişmanlık görmemek için dua ediyordum.

Daha anlaşmamızın ilk gününde olmamıza rağmen bunun beni perişan edeceğini biliyordum.

Hayır. Ona güveniyorum. Jess tanıdığım en harika insan.

Kapım tıklatıldığında Shelly yerinden sıçradı. Ayağa kalkıp eteğini düzeltti.

"Gelin," dedim.

Bridgit kapıyı açıp içeri girdi. "Bölmüyorumdur umarım?"

"Elbette hayır," dedi Shelly. "İçeri girerken gördüğüm çiçekleri Pippa'ya getirmiştim. Chuck, Whistler kampanyasına dair bir şeyler söylemişti. Gideyim de onunla ilgileneyim."

"Çiçekleri getirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

Bana göz kırptı. "Sonra görüşürüz." Dışarı çıkıp kapıyı arkasından usulca kapattı.

Bridgit masama birkaç dosya bırakıp karşımdaki sandalyeye oturdu. "Biliyor musun, gençliğimde pazartesilere bayılırdım."

"Öyle mi? Ben de gençliğimde her pazartesi akşamdan kalma olurdum."

Güldü. "Eh, işi her şeyin üzerinde tutan bir aileden geliyorum. Hayatımda parti, içki ya da eğlence gibi şeylere yer yoktu. Sadece iş, iş ve daha fazla iş vardı."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Hiç hoş değildi çünkü. Ama bak nerelere geldim. Bloom Match'in CEO'su oldum. Bir şikâyetim yok. Ama arada bir geçmişe dönüp baktığımda biraz daha eğlenebilir miydim diye merak ettiğim olmuyor değil."

Arkama yaslanıp patronumu inceledim.

Röfleli, güzelce fönlenip kabartılmış saçları kusursuz görünüyordu. French manikürlü tırnakları gözalıcıydı. Sık sık

giydiği lacivert takım elbisesi kıvrımlarını saracak şekilde dikilmişti ve topuklu ayakkabılarının kırmızı tabanları *pahalıyım ben* diye bağırıyordu.

Onlarca kadının hayalinin vücut bulmuş hâli gibiydi. *Daha fazla eğlenmek istediğini düşündüğü kimin aklına gelirdi?*

"Chuck bugün başını ağrıttı mı?" diye sordu.

"Aslına bakarsan hayır. Çok usluydu."

Etkilenmiş görünüyordu. "Ofisin ortasında sinir krizi geçirmesini bekliyordum. Buna sevindim mi yoksa bana onu kapının önüne koyma fırsatı vermediği için üzüldüm mü bilmiyorum."

Kıs kıs güldüm.

"Bunu sana söylememem gerekirdi," dedi. "Ama kıdemli personelime bile dürüst davranamayacaksam yanlış bir şey yapıyorum demektir, değil mi?"

Kıdemli personel. Göğsüm gururla kabarırken istemsizce sırtımı dikleştirdim.

"Sana dair en sevdiğim şey ne biliyor musun, Pippa?"

"Nedir?"

"Kimseye kulak asmıyorsun. Ne istediğini biliyorsun ve onu almak için gerekeni yapmaktan çekinmiyorsun. Yoluna çıkanın vay hâline."

Öyle mi? "Teşekkür ederim. Çok incesin."

Hayatım boyunca hiç de öyle hissetmediğim onca an gözlerimin önünden geçip gitti.

Tıp fakültesine gitmekten vazgeçmek. Bunu aileme, Greg'e söylemek. Bu alana dair hiçbir tecrübem olmamasına ve pozisyonun maaşı pek göz doldurmamasına rağmen bir çöpçatanlık şirketinde işe girmek.

Kismet Beach'e taşınıp bütçemin el vermeyeceği denli büyük bir tadilata ihtiyaç duyan küçük bir daire yerleşmek. İşyerimdeki proje teklifimle kendimi öne çıkarmak.

Jess'e bir şans verme korkusu.

Bridgit'in gözünde nasıl biriydim bilmiyordum ama söylediği gibi biri olduğumu sanmıyordum.

"İnziva işinin detaylarını hallettin mi? diye sordu.

"Hem evet hem hayır. Eski kocamla konuştum, teklifime sıcak bakıyor."

Sırıttı.

Başımı bilgisayarımın ekranına çevirdim. "Sabahtan beri seçeneklerimi tartıp en iyisinin hangisi olacağına karar vermeye çalışıyordum." Bir tablo açıp pencereyi büyüttüm. "Konuştuğumuz gibi Silver Springs'e gitmekle Miami'nin dışındaki şu küçük yer arasında kaldım."

"Kafanda hangisi daha ağır basıyor? Şahsen ben Silver Springs'i sevdim. Merkezi bir yer ve deneyebileceğimiz bir sürü farklı seçenek var."

"Katılıyorum. Ama..." İki sütunu vurguladım. "Silver Springs'teki her yer önümüzdeki haftadan itibaren hemen hemen bir ay boyunca tıklım tıklım dolu. Miami yakınlarındaki Carrington'daysa önümüzdeki hafta için bir sürü yer var."

"*Ah.*"

Tekrar patronuma döndüm. "Projeyi hayata geçirdiğimizde böyle bir sorun olmayacak tabii. Her iki bölgedeki birkaç işletme sahibiyle temas hâlindeyim ve gerektiğinde bize birkaç oda ayırma konusunda son derece istekliler. Ama şimdilik durum böyle."

Dirseğini sandalyenin kolçağma yaslayıp sözlerimi düşündü. "Silver Springs gözüme hâlâ daha cazip görünüyor."

Omuzlarımı silktim.

"Bu hafta için yer var mı?" diye sordu.

"Evet. Hafta sonuna kadar."

"Hemen yarın yola çıkabilir misin peki?"

Ne? "Yani, işe gelmeyeceksem çıkabilirim sanırım."

"Ya eski kocan? Adı ne demiştin?"

"Jess."

"Oo, hoş isimmiş."

Güldüm.

"Peki Jess işinden izin alabilir mi?" İnledi. "Düşüncesizlik ediyorum, değil mi? Kim son dakika işinden izin alabilir ki? Neden bu kadar acele ediyorsam..." Yerinde doğruldu. "Önümüzdeki hafta Carrington'ı ayarlayacağız sanırım."

Parmağımı ona doğru salladım. "Aslında haklısın. Birinden hafta başında, üstelik son dakika izin almasını istemek hiç makul değil. Ama ben bir sorayım. Muhtemelen elinden bir şey gelmeyecek ama kim bilir?"

Bridget'in gözleri parıldadı. "Harika olur. Onunla konuşup beni haberdar edersen çok sevinirim. Gidemeyecek olursanız Carrigton'dan yer ayırtırız. Kullanıcılarımızın demografisi göz önüne alındığında Carrington'a talebin çok daha az olacağını düşünüyorum ama projemizi hayata geçirmeden iyi kötü bir tecrübemiz olması gerek."

"Aynı fikirdeyim. Jess'le konuşup sana haber veririm."

Yerinden kalktı. "İzin alabilirse rezervasyonu hemen yap. Ücretli iznini hemen ayarlarım." Arkasını döndü. "Biraz dinlenmeyi hak ettin, Pippa."

Vay canına. "Teşekkür ederim, Bridgit. Her şey için minnettarım."

"Ben de sana minnettarım." Tekrar bana dönüp öne doğru eğilerek, "Bir de Chuck'ı alt ederek beni onunla davalık olmaktan kurtardığın için teşekkür ederim. Tanrım, gerçekten katlanılmaz bir adam. Onu kitabına uygun şekilde postalamanın bir yolunu bulmamız gerek."

Gülümsedim.

Kapıyı açtı. "Ah, bir şey daha var."

"Nedir?"

"Jess'in eski kocan olmadığını biliyorum."

Şaşkınlıkla açılan çenem neredeyse masaya çarpacaktı. "Öyle mi?"

"Ne yaptığını biliyorum ve seni suçlamıyorum. Evli olup olmaman beni hiç ilgilendirmez."

Siktir, siktir!

"Her şey için özür dilerim, Bridgit." Midem kasılırken kaşlarımı çattım. "Gerçi bu, seyahate boşuna çıktığım anlamına geliyor, değil mi?"

Gül buketine bir bakış atıp güldü. "Hiç de bile. Baksana, sana çiçek göndermiş. Bana kalırsa son derece *tazeleyici* bir hafta sonu geçireceksiniz." Bana göz kırptı. "Neler olacağını merak ediyorum. Fikrin birlikte olmayan iki insanın üzerinde bile işe yararsa hâlihazırda birbirini sevenlerde işe yarayacağından daha da emin oluruz. Bunu bir de pazarlama açısından düşün. Hizmetimizi sadece sıkıntılar yaşan çiftlere değil, biriyle birlikte olmak isteyen insanlara da sunabiliriz. Akıllıca olur."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Geçtiğimiz iki haftadır omuzlarımda taşıdığım stresten bir anda kurtulmak paha biçilemezdi.

"Senden haber bekliyorum." Bana gülümsedi ve ofisimden çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Kendimi toplayıp cep telefonumu bulmam birkaç dakikamı aldı. Jess üçüncü çalışın ardından çağrımı yanıtladı.

"Selam," dedi. "Ne yapıyorsun, güzelim?"

"Gözalıcı pespembe güllerle dolu bir vazoya bakıyorum."

"Vay anasını. Birileri seni düşünmeden edemiyor olmalı ki haftanın ilk gününden sana çiçek göndermiş."

Gülümsedim. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Sana bir sorum var."

"Neymiş?"

Arka plandan bir motorlu alet sesi gelince işini böldüğüm kafama dank etti. Birden kendimi kötü hissettim.

"Acelesi yok, sonra konuşabiliriz," dedim.

"Ya da şu an konuşuruz."

"Emin misin?"

"Dökül."

Sırıttım. "Son dakika olduğunu biliyorum ve saçma bir şey istediğimin farkındayım. Hayır deyip yüzüme gülersen de hiç bozulmam çünkü zaten bunu yapmanı bekliyorum. Lafı çok uzattım ama... Bridgit, Silver Springs'e bu hafta gidip gidemeyeceğimizi sormamı istedi. Senin için de uygunsa bana izin verecek. Ona izin alıp alamayacağından emin olmadığımı ama yine de soracağımı söyledim."

Hatta derin bir sessizlik çöktü.

"Gelemeyeceğini biliyorum, muhtemelen hiç sormamam gerekirdi."

"Hiç de bile. İyi ki sordun. Moss ve babamla bir konuşayım. Bu hafta yıkım işleriyle uğraşıyoruz, ekip bensiz de altından kalkabilir. Hem en son... Sanırım hiç izin almadım."

Gülümsedim. "Yani... olabilir mi?"

"Olabilir. Birazdan sana dönerim."

"Harika. Teşekkür ederim, Jess."

"Senin için yapmayacağım şey yok. Birazdan haberleşiriz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp müşterilerimize sunacağımız potansiyel inziva paketlerini, yeni departman için gereken personel listesini ve her seyahat için öngördüğümüz bütçeyi hazırlamaya geri döndüm. Yanımda duran telefonumdan bildirim sesi yükseldiğinde Jess'le konuşmamın üzerinden tam bir saat geçtiğini fark ettim.

Jess: Kusura bakma, biraz beklettim. Babam toplantıdaymış.

Ben: Hiç sorun değil.

Jess: Babam ekiple ilgilenecek. Geliyorum.

Ciyakladım.

Ben: Ciddi misin?

Jess: Çok ciddiyim. Ama şimdi işlerimi toparlamaya dönmem gerek. Yarın mı yola çıkıyoruz?

Ben: Evet. Birazdan her şeyi ayarlayacağım.

Jess: Harika. Her şeyi halletmek için mesaiye kalacağım ama istersen evimde takılmaktan hiç çekinme.

Ben: *gülen emoji* Benim de bir evim var.

Jess: Kapım sana her zaman ardına kadar açık. Bunu sakın aklından çıkarma.

Ben: *kalp gözlü emoji* Çok tatlısın ama valizimi hazırlamam gerek.

Jess: Göreceğiz. *göz kırpan emoji* İşim bittiğinde seni ararım, olur mu?

Ben: Olur. Son dakika haber verdiğim hâlde gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Jess: *kalp emojisi* Senin için yapmayacağım şey yok.

Senin için yapmayacağım şey yok. Bu... Buna ne cevap verilirdi ki?

"Sana benimmişsin gibi davranmama izin ver. Gerçekten birlikteymişiz gibi yap. İstediğim bu. Seni kendime âşık etmem için bana gerçek bir şans vermeni istiyorum."

Ah, Jess...

Ah, Jess...

On Yedi

JESS

Bulaşık makinesine deterjanı koyup kapağını kapadım. Birkaç düğmeye basmamın ardından makine çalışmaya başladı.

"Bu da tamam." Mutfak havlusunu alıp ellerimi kuruladım. "Mutfak temizlendi. Valiz toplandı. Çöpler çarşamba sabahı alınmak üzere yola çıkarıldı. Sanırım işlerin hepsi bitti."

Havluyu tezgâhın üzerine fırlatıp oturma odasına yöneldim fakat adımımı atmamla pencereden gözüme bir şey ilişti. Banks kaldırımdan doğruca evime doğru yürüyordu.

"Hayır. Bu akşam olmaz."

Koşar adım oturma odasına, oradan da girişe ilerleyip kapımı kilitledim. Ardından ona görünmeden garaj kapımın ve arka bahçeye açılan sürgülü kapının da kilitli olduğundan emin oldum.

Çitlerden atlayıp içeri dalması ihtimalini göz ardı edemezdim. Dersimi almıştım.

Kapım çaldı. "Jess! Evde misin?"

Telefonumu alıp ofisime ilerlerken, "Hayır, değilim," dedim. Son arananlarıma girip en üstteki isme dokundum.

"Selam," dedi Pippa. "Ben de tam seni düşünüyordum."

"Hemen atla gel o zaman."

Güldü. "Gelemem. Yapacak bir yığın işim var."

Dramatik bir tavırla iç geçirdim.

"Kes şunu. Yapılacaklar listemi tamamlamadan üç günlük bir seyahate çıkamam."

"Yardım ister misin? Elimden her iş gelir."

"Gelirsen beni en çok hangi odada becermenin hoşuma gideceğini bulmaktan başka bir şeye yardım edemezsin."

"Bu elzem bir bilgi. On beş dakika içinde kapında olabilirim."

Ahizeyi dolduran kıkırtıları eşsiz bir melodi gibiydi.

Kalan *hayatımın* böyle geçtiğini hayal bile edemiyordum. Pippa'nın sürekli yanımda olması nasıl olurdu? Nereye dönsem onu göreceğimi bilmek? Gün içinde bir ara mutlaka beni arayacağından emin olmak? Ona çiçekler, öğle yemekleri göndermek, bana her ihtiyaç duyduğunda yanında olmamı isteyeceğini bilmek?

Geçmişte tüm bunların başıma gelip gelebilecek en kötü şeyler olduğunu düşündüğüm bir dönemden geçmiştim. Hayatımın büyük bir kısmında durum böyleydi. Birinin beni öylece arayıp kafamdaki planları değiştirebileceğini düşünmesi sinirlerimi bozardı. Bir kadına kendini özel hissettirme sorumluluğunu üstlenmek istemezdim. Tüm bunlar gözüme bir ayrıcalıktan ziyade külfet gibi görünürdü. Şimdiye dek.

Kapı zilimin sesi içeride yankılandığında inledim.

"Ne oldu?" diye sordu Pippa.

"Tahmin et." Uzanıp güvenlik sistemimi açtım. Kamera görüntülerinin yüklenmesi birkaç saniye sürdü. "Gerçi buna tahmin denir mi bilmiyorum, cevabı bal gibi bildiğinden eminim."

"Banks yine ne yapıyor?"

Dirseğimi masama yaslayıp verandamda dikilen Banks'i izledim. Bakışlarını doğruca kameraya çevirdi.

"Böyle yapamazsın, Jess. İçeride olduğunu biliyorum," dedi parmağını cihaza doğrultarak.

"Ah, Banksy. Yapabilirim ve *yapıyorum.*"

"Ne istiyormuş?" diye sordu Pippa.

"Görünüşte sadece içeri girmek istiyor. Ama asıl derdi kanepemde sızmak, dikkatimi dağıtmak ve bütün gecemi zehretmek. Onunla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var."

Banks suratını kameraya yaklaştırdı. "Düşüp kafanı bir yere çarpmadığını nereden bileceğim, ha? Ya tıraş olurken boynundaki damarlardan birini kestiysen? Endişeden içim içimi yiyor. Hiç değilse iyi olduğunu kendi gözlerimle göreyim, dostum."

Pippa bir kahkaha attı. "Tanrım. Ne dramatik davranıyor."

"Bu daha buzdağının görünen kısmı."

"Öyle olsun. Umarım içeride kan kaybından ölürsün," diye bağırdı Banks. Cihazın o kadar yakınına girmişti ki bulanık burun deliklerinden başka bir şey göremiyordum. "Senin için endişelenen tek kişi olduğumu sakın unutma ama. İyi olup olmadığına bakmaya gelen tek kardeşin benim ama sen *kapılarını kilitlemişsin.*"

"Sahiden de sınır nedir bilmiyor, değil mi?"

Başımı hafifçe yana eğdim. "Sınır diye bir şeyin varlığını bile kabul etmezken nasıl bilsin?"

"İyi bir noktaya parmak bastın. Söyleyecek bir şeyim yok."

"Benim de."

Banks kameraya sırtını döndü. Telefonunu çıkarıp kulağına dayadı ve annemlerin evine doğru yürümeye başladı.

İç geçirdim. "Kendi evimde kapana kısılmış gibi hissediyorum."

"Onu sevdiğini sen de biliyorsun."

"Eh işte."

Perdelerin ardından annemlerin evine girip gözden kaybolmasını izledim.

Yeni bir hobiye mi ihtiyacı var? Yoksa terapiye mi? Belki de bir yavru köpeğe?

Sorun da buydu ya.

Banks yavru köpeğin ta kendisi.

"Banks'le hayat hâlâ tuvalet eğitimini tamamlamamış bir yavru köpekle yaşamak gibi. Çok zahmetli ve can sıkıcı. Ama o tatlı yüzüne baktığında her şeye değeceğini umuyorsun."

Pipa kıkırdadı. "Çok ayıp."

"Öyle ama." Doğrulup boştaki elimi başımın üzerine kaldırarak gerindim. "Sabah seni kaçta alayım?"

"Bilmem. Yol iki, iki buçuk saat sürecek. Otele girişler dörtte başlıyor. İkide çıksak olur sanırım."

"Peki. Sabah sekizde sendeyim."

"Jess!" dedi gülerek.

"Ne? Biyolojik saatim yüzünden altıda uyanıyorum. Hem artık seninle uyumaya alıştım, muhtemelen bütün gece gözüme uyku girmeyecek."

"*Altı üstü bir gece birlikte uyuduk.*"

Omuz silktim. "Ne olmuş yani? Bağımlılık yapıyorsun."

"Saçmalıyorsun."

"Saçmayı tercih ederim."

Hattın öteki ucunda gülümsediğini görür gibiydim. Bu bile ağzımın kulaklarıma varmasına yetti.

Arka plandan gelen su sesine bakılırsa musluğu açmış olmalıydı. Ardından sırasıyla birkaç bulaşık tangırtısı, bir çekmecenin açılma ve bulaşık makinesinin sepetine bırakılan çatal bıçakların metalik sesleri geldi.

"Bugün işte Chuck'ı gördüm," dedi. "Hiç kendisi gibi davranmıyordu. Bana başıyla selam verdi ve arkasını dönüp gitti."

"Güzel."

"Ah, bir de iş için birkaç rezervasyon yaptırdım. Biliyorsun, seyahate bu yüzden gidiyoruz. Ama istediğimiz her şeyi yapabilelim diye bir sürü boş vakit bırakmaya özen gösterdim."

Perdelerin ardından bir kez daha dışarıya göz gezdirirken, "Bir şey mi ima ediyorsun?" diye sordum. Banks elinde bir kutuyla annemlerden çıktı.

"Kim bilir?"

"Vibratör Jess'i sakın unutma."

Bir kahkaha attı.

"Çok ciddiyim," dedim dişlerimi sıkarak. "O şeyin marifetlerini görmek istiyorum."

"Çoktan çantamdaki yerini aldı."

Beni görebilecekmiş gibi onu başımla onaylarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Güzel.*

Tam kafamda onu almaya kaçta gideceğimi kararlaştırmaya çalışırken evimin önüne bir araba yanaştı. Banks arabanın yanına yürüyüp şoförle sohbet etmeye başladı. Kamera açısı arabayı doğru düzgün göremeyeceğim kadar dar olsa da ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Seni birazdan arasam olur mu, Pip?"

"Bir şey mi oldu?"

"Ben..." Arabanın kapısı açılıp şoförün ayağı asfalta değince duraksadım. Adam yanında Banks'le evime doğru yürümeye başladı. "Banks yanında biriyle evime geliyor."

"Geri mi döndü?"

Gözlerimi devirdim. "Hiç gitmemişti ki."

Adamın yaklaşmasıyla nihayet kim olduğunu görebildim. *Skylar Schultz.*

Ne bok yiyor bu? "Gitmem gerek. Seni birazdan ararım."

"Jess..."

Telefonu yanlışlıkla suratına kapadığım için yüzümü buruşturdum ama hemen sonra bunu yarın fazlasıyla telafi edeceğimi düşündüm.

Ben kapının önüne dönemeden zili çaldılar. Açtığımda Banks'i kucağındaki kutuyla polis memuru Schultz'un yanında dikilirken buldum.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Banks başıyla beni işaret etti. "Ah, şükürler olsun. Bir şeyi yokmuş."

"Ne bok yiyorsun, Disko Topu?"

"Bari insanların önünde bana böyle deme."

Ona ters ters baktıktan sonra Schultz'a döndüm. "Senin burada ne işin var?"

Skylar Schultz, Maddox'un lise arkadaşıydı. Onu pek tanıdığım söylenemezdi ama canı istediğinde götün teki olabileceğini biliyordum.

Tıpkı bizim gibi.

"Bir sorun olmadığından emin olmak için geldim," dedi Skylar. "Kimsenin sana ulaşamadığına dair bir çağrı alınca kontrol için uğradım."

Yüzümü buruşturarak kardeşime döndüm.

Banks parmağını önünde kaldırıp bir adım geriledi. "Hemen benim aradığım fikrine kapılma."

"Başka kim arayacak?"

"Ben ne bileyim?"

"*Banks.*" Kollarımı hiddetle iki yana açtım. "Ne yaptığını sanıyorsun? Kapıyı açmadığım için polisi boşu boşuna meşgul mü ediyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Demek beni bilerek duymazdan geliyordun, ha?"

Parmağımı ona doğrulttum. Birkaç metre ötemde bir polis memuru duruyor olmasaydı muhtemelen yerde iki seksen uzanıyor olurdu. "Bu akşam haddini çok aştın."

Skylar göğsündeki kayışları kavramış, topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak gösterinin tadını çıkarıyordu.

"Ben mi aştım?" dedi kulaklarına inanamıyormuşçasına. "Bir kaza sonucu ölmüş olsaydın böyle konuşmazdın."

"Ölmedim. Gayet hayattayım. Bir şeyim yok. Seni pataklamaya fırsat kolluyorum." Skylar'a döndüm. "Kardeşimin ahmaklığı yüzünden özür dilerim."

"Ahmak mı?" diye haykırdı Banks. "Ailemizdeki başka kimsenin seni umursamadığının farkındasın, değil mi? Moss nerede? Ya da Mad? *Ah, biricik karısının dizinin dibindedir kesin.*" Gözlerini devirdi. "Foxx? Hiçbiri. Burada. Değil. *Ben buradayım.*"

Banks'in derdi neydi bilmiyordum ama bütün bu maskaralığa rağmen nedense ona kızamıyordum. *Bazen.*

"Her şey için bir kez daha özür dilerim, Skylar. Başka ne diyebilirim bilmiyorum."

Skylar'm yüzü ifadesizdi.

Kahretsin.

"İçeride kapıyı açamayacak kadar önemli ne yapıyorsun?" diye sordu Banks.

"Seni hiç alakadar etmez."

"Pippa burada değil. Ne yani? Sen de mi beni tek kalemde silip atacaksın? Herkesin gözünde bu kadar değersiz miyim?"

İç geçirdim. "Banks, toplanmam gerek. Seninle uğraşacak vaktim yok, kapıyı da bu yüzden açmadım."

Bir kaşı havalandı. "Toplanman mı gerek? Nereye gidiyorsun ki?"

"Sabah Pip'le şehirdışına çıkıyoruz."

"*Hafta içinde mi?*"

"Nesin sen, babam falan mı?"

Skylar gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Banks öfkeyle oflayıp pofladı. "Demek öyle. Sen de beni terk edip gidiyorsun."

"Öyle..." Başımı iki yana salladım. "Saçmalıyorsun."

Elindeki kutuyu düzeltti.

"İçine ne var onun?" diye sordum.

Kutuya bir bakış attı. "Annemlerdeki yatak odamda duran güreş kupalarım."

Ne? "Neden hepsini kutuya doldurdun?"

"Çünkü bu sabah bana Amazon şifresini veremeyeceğini söyledi. Ben de Paige'i arayıp ondan istedim ama annem onu da tembihlemiş, şifreyi bana veremezmiş. Paige de hesabı hacklememe yardım edemezmiş." Skylar'ın hâlâ yanımızda durduğunu hatırlayınca ona bakıp keskin bir nefes aldı. "Yanımda böyle şeyler söylemem başıma iş açar mı?"

Skylar sırıttı. "Açmaz. Devam et. Keyfime diyecek yok."

Banks yeniden bana döndü. "Kısacası annem, annelik vazifesini yapıp şifrelerini benimle paylaşmak istemiyorsa kupalarımı saklayamaz."

Ne diyor bu? Yüzümü ovuşturdum. *Ne oluyor burada?*

Daha birkaç dakika öncesine kadar gayet sakindim ve sabah Pippa'yla Silver Springs'e gitmeye hazırdım. Şimdiyse verandamda bir polis memuru ve Banks'le durmuş, kardeşimin annemin Amazon şifresi hakkında söylenmesini dinliyordum.

Ne yaşıyorum ben?

Başımı iki yana sallayarak, "Yeter artık. Daha fazla dayanamayacağım," dedim. "Skylar, bir kez daha özür dilerim. Gerçi artık beni tutuklayacaksan da hiç durma. Hiç değilse arabanın arka koltuğunda Banks'i dinlemek zorunda kalmam."

Skylar kardeşime döndü. Banks ona manidar bir bakış attı ve birden hep bir ağızdan gülmeye başladılar.

Şaşkınlıkla onları izledim. Ne döndüğünü anlayamıyordum.

Neden gülüyorlar?

Bana mı gülüyorlar?

"Ne oluyor?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Kusura bakma, Jess," dedi Skylar kahkahalarının arasından. "Bu akşam uğrayıp Banks'ten karımın arabasının anahtarlarını alacaktım. Bana bir iyilik yapıp arabasına bir göz attı. Şehirdeki

Mike'ın Tamirhanesi sorunu çözemeyince Banks yardımcı olabileceğini söylemişti."

"Sen de *ne*... hazır gelmişken kapıyı açmadım diye Banks acil durum için aramış gibi davranayım mı dedin?"

"Eh, dediğin gibi zaten buradaydım. İşe yaradı sonuçta," dedi Skylar. "Sana küçük bir oyun oynadık işte."

"Aman ne güzel." Bakışlarımı kardeşime çevirdim. Bana masum bakışlar atıp geri geri yürüyerek topukluyordu. "Seni çok fena benzeteceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Seni seviyorum. İyi yolculuklar." Birlikte Syklar'ın kaldırıma park etmiş arabasına doğru yürümeye başladılar. "Bir de annemin şifresini biliyorsan bana mesaj at."

"Siktir git," diye bağırdım.

"Yolda kemerini takmayı unutma," diye karşılık verdi.

Başımı iki yana sallayarak içeri döndüm.

Kapıyı da tekrar kilitledim.

Yalnızca sabaha kadar dişimi sıkmam gerekiyordu. Sabah her şeyi yoluna girecekti.

Ayışığı Kitaplığı

PIPPA

"İşten izinli olduğum tek bir gün var ve sen tam da o gün yeni erkek arkadaşınla tatile çıkmaya mı karar verdin?" dedi Kerissa.

Telefonu hoparlöre alıp yatağın üzerine koydum. Ardından buralarda bir yerlerde olduğunu bildiğim ama bir türlü bulamadığım misket limonu yeşili bikinimi bulmak için çekmecelerimi talan etmeye geri döndüm.

"Öğle yemeğine çıkabilir, biraz alışveriş yapabilir... birer latte alıp kitapçıya uğrayabilirdik," diye devam etti arkadaşım.

Güldüm. "Latte ve kitapçı mı? Yirmi dakika içinde al beni. Jess de kimmiş?"

Kerissa da güldü. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

"Birazdan. Otele girişler dörtte başlıyormuş ama Jess sabah sekizde çıkmak istedi."

"Ne tatlı."

Sırıttım. *Öyle.*

Beni dinlemesine de onu geç çıkmaya ikna edebildiğime de çok şaşırmıştım. Yola çıkmadan önce halletmem gereken bir dünya işim olmasına rağmen içimdeki hedonist bütün akşam her şeyi boş verip onda kalmamı ve *onu becermemi* söyleyip durmuştu.

Evinde bir başına, buna dünden razı vaziyette oturduğunu bilmek işimi hiç kolaylaştırmamıştı.

Ancak arzularıma boyun eğmek yerine kendimi birkaç fatura ödemek, ben izindeyken işlerin aksamaması için birkaç e-posta

göndermek ve ben eve dönene kadar bozulacak taze yiyecekleri tüketmek gibi işlerle meşgul etmiştim. Kendime ona *beni kendisine âşık etme şansı* verdiğime mutlu olduğumu ama aklımı başıma toplamam gerektiğini hatırlatıp durmuştum. Bana gösterdiği ilginin tadını çıkaracaktım elbette. Fakat bu cennet biletinin bir son kullanma tarihi olduğunu aklımdan çıkarmamam gerekiyordu.

Kendimi kaptıramazdım.

Mükemmel bir dünyada bu fırsata hiç düşünmeden balıklama atlayacak olsam bile.

"Turizm Kurulu'ndaki işine ne zaman başlıyorsun?" diye sordum.

"Pazartesi. Bugün kısmen izinli sayılırım. Yeni pozisyonumla ilgili birkaç şey konuşmak için Jovie'yle kahvaltıya çıktık. Öğleden sonra Halcyon'la bir toplantımız vardı ama iptal ettiler. İşimin başına dönmeli miyim bilmiyorum ama kimse gelmemi beklemediğinden gitmemeye karar verdim."

"İyi yapmışsın." Telefonuma bir bakış attım. "Sana birazdan dönsem olur mu? Tanımadığım bir numara arıyor, işle ilgili bir şey olabilir."

"Hiç önemli değil. İşine bak. Eve döner dönmez beni ara ve her şeyi en iğrenç detaylarına kadar anlat."

Güldüm. "Hiç merak etme. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonumu yatağın üzerinden aldım ve hoparlörü kapatıp çağrıyı yanıtladım. "Alo?"

"Merhaba Philippa."

Midem kasıldı. *Benimle dalga mı geçiyorsun, evren?*

Aradığım bikininin bez çantamın altından çıkmış iplerini fark ettiğimde –*Burada ne işi var?*– uzanıp aldım.

Kusmadan takınabileceğim en tatlı sesimle, "Merhaba anne," dedim. "Aynı hafta içinde ikinci kez mi arıyorsun? Bu onuru neye borçluyum?"

"Geçenki konuşmamızın yarım kaldığını düşündüm."

Bikinimi valizime atıp iç çektim. "Öyle mi?"

O da benim gibi iç çekerek, "Philippa..." dedi. "Babanla hayatına çekidüzen vermemize neden izin vermiyorsun, hiç anlamıyorum."

"Affedersin? Neden bahsediyorsun?"

Konuyu nereye getireceğini çok iyi bildiğimden nabzım hızlandı.

Telefonu hiç açmamış olmayı dileyerek alnımı ovuşturdum. Yıllardır *neredeyse neşeli* uyandığım tek günde aramaya karar vermesi ne ironikti ama.

Bu tesadüften nefret ediyordum.

"Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun," dedi üzerine basa basa. "Yıllardır hayatına müdahale etmedim ve aklının başına geleceğini, sırf bize kafa tutacaksın diye hayatını bile isteye mahvetmeye bir son vereceğini umdum."

Ağzım açık kaldı.

"Bir düşünsene, ülkenin en büyük kâr amacı gütmeyen kuruluşlarının birinin başındaki kadın sana çocukların hakkında sorular soruyor ve ona özene bezene büyüttüğün bir kızın olduğunu ama onun verdiğin tüm emekleri çöpçatanlık yaparak heba ettiğini söylüyorsun. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Aynadaki yansımama baktım. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Endişelenme," dedi sertçe. "Öyle söylemedim elbette. Seni utandırmaya içim el vermedi."

Hüzünle güldüm. "Hayır, anne. *Kendini* utandırmaya için el vermemiştir."

Aksini söylemesini beklerken nefesimi tuttum. Sözlerini yanlış anladığımı, öyle bir şey olmadığını, onu utandırmadığımı söylemesini umuyordum.

Fakat içten içte böyle bir şey olmayacağını biliyordum. *Plum ailesinde duygusal beslenme diye bir şey yoktur.*

İçim duygularla çalkalanırken gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. *Artık onun için tek damla gözyaşı dökmeyeceğim.*

"Komik olan ne biliyor musun?" dedim boğuk sesimle.

"Komik olan bir şey yok."

"Haklısın, yok." Yolculuğumuz için topladığım eşyalarla dolu valizime baktım. "Mutluyum, anne. Çok ama *çok* mutluyum."

"*Nasıl?* Nasıl mutlu olabilirsin? Yaşadığın hayata, yaşayabileceğin hayata dön bir bak ve bana *nasıl mutlu olabildiğini* açıkla."

Yatağımın kenarına oturup tavana baktım. Ona bir şeyi – bilhassa da mutluluğu– açıklamaya çalışmak boşa nefes tüketmekti. Onun için mutluluk dolar işaretinden, pahalı modaevlerinin amblemlerinden ve ofisinin bir köşesine koyabileceği şaşaalı plaketlerden ibaretti. Benim hayatım onun gözünde daima beş para etmez olacaktı.

Ben bunu sorun etmiyordum.

Yine de bir yanım beni anlamasını diliyordu. Söylediklerime kulak verse anlardı belki. Annem mantıklı, son derece zeki bir kadındı ve bu o kadar da karmaşık bir mesele değildi.

Telefonumdan bir mesaj bildirimi sesi yükseldi. Ahizeyi kulağımdan çekip ekrana baktım.

Jess: Birazdan öleceğim. Artık gelip seni alabilir miyim?

Damarlarıma bir sıcaklık hücum ederken dudaklarım minik bir tebessümle kıvrıldı.

"Philippa?" dedi annem.

Ben: Hiç durma.

Jess: TANRI'YA ŞÜKÜR.

Kıkırdayarak ayağa kalktım ve telefonumu tekrar hoparlöre aldım.

"Dediğim gibi, mutluyum, anne. Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum." Telefonumu yatağın üzerine fırlattım ve tuvalet malzemelerimi küçük, kilitli torbalara doldurmaya koyuldum. "Her sabah sevdiğim bir işe gidiyorum, insanları da mutlu etmek için ilişkilerindeki sorunları çözmelerine yardımcı oluyorum. Sonra da huzur dolu evime dönüyorum. Bazen yan komşum uğrayıp bana bir dilim turta veriyor. Günümün nasıl geçtiğini sorup bana gençlik anılarını anlatıyor. Bazen de..."

Jess'in gülümsemesi gözümün önüne geldiğinde elim valizimin üzerinde asılı kaldı. Onu düşündüğümde bile sanki bana sımsıkı sarılıyormuş gibi hissediyordum. Bundan aldığım güvenle konuşmaya devam ettim.

"Bazen de erkek arkadaşım işten eve dönerken yolda beni arıyor ve benimle vakit geçireceği için ne kadar şanslı olduğunu söylüyor." Güldüm. *Jess bunu duysa zevkten dört köşe olurdu.* "Gayet güzel bir hayatım var."

"Ama sen o güzel hayatı heba ediyorsun, Philippa. İnsanları etkileyecek hiçbir şeyin yok. Baban ve ben dün akşam Greg'le konuştuk ve sana hatandan geri dönmek için hâlâ vaktin olduğunu hatırlatmak istedik. Greg de..."

"Greg'den hiçbir şey istemiyorum. Kim olduğumu hatırlamasına bile çok şaşırdım."

Alaycı bir ses çıkardı.

Valimizi kapatarak, "Bak," dedim. "Duvarıma asabileceğim bir doktoram olmasa da Kerissa'yla Tamda'daki bir barda karaoke yaparken çekilmiş fotoğraflarım var. Adımın başına ekleyecek şaşaalı unvanlarım yok ama belki günün birinde beni seven ve ailesi olmamı isteyen bir adamın soyadını alacağım. Öldüğümde senin, babamın ya da Greg'in aksine kimse arkamdan kurtardığım hayatları konuşmayacak. *Hepiniz*

harikasınız. Ama birilerinin tabutumun başında durup komik bir anımızı ya da onları anladığımı, yanlarında başka kimseleri yokken yaslanacakları bir omuz olduğumu anlatması daha çok hoşuma gider."

Annem hayal kırıklığıyla iç geçirdi.

"Aradığın için teşekkür ederim." *Sanırım.* "Ama ben yokken yesin diye komşuma biber dolması yaptım ve aracımın eli kulağında. Artık gitmem gerek."

"Ah, Philippa... Öyle olsun. Zaten pes etmiştim."

"Harika. Görüşürüz."

"Hı-hı."

Telefonu öylece kapattı. *Bir hoşça kal bile demedi.*

Ofladım. Öfke ve hayal kırıklığı eski yaralarımı gün yüzüne çıkarıyordu. *Hayır, anne. Sen yıllar önce "pes ettin" zaten.* Beni on beş yıldır beklediğini söyleyen adamın aksine.

Ailemle ilgili düşünceler yerini Jess'e bıraktı. *Birazdan burada olur. Acele etsem iyi olacak.*

Valizimi yataktan indirdim ve ön kapıya sürükledim. Ardından koşar adım mutfağıma daldım ve Honey'ye götüreceğim kapları alıp dışarı çıktım.

Kavurucu güneşin altında ilerleyip verandasına çıktım ve kapısını tıklattım. Pencereden içeri bir bakış attığımda bana el salladığını gördüm.

"Şu hâline bak," dedim içeri girerken. "Seni ayakta, evinde dört dönerken görmek ne güzel."

"İstediğim kadar hızlı değilim ama zamanla olacak."

Kapıyı arkamdan kapattım ve Honey'nin peşinden mutfağa gittim. "Birkaç günlüğüne şehirdışına çıkıyorum ve geçen gün konuştuğumuz biber dolmalarını şimdiden yapayım demiştim."

Lavabosunun önünde durdu. Gözleri parıldadı.

"Sana bakacak bir ailen ve yiyecek yemeğin olduğunu biliyorum," dedim.

"Ayrıca artık dışarıdan yemek söyleyebiliyorum," dedi. Yeni edindiği becerisiyle gurur duyuyordu.

"Onu da biliyorum." Güldüm. "Ama evde olmayacağım, yani..."

Kaplara uzanıp elimden alırken, "Biber dolmasına asla hayır demem," dedi. "Dünyalar tatlısı bir kızsın."

Annemle aramda geçen konuşmanın ardından iltifatına hazırlıksız yakalandım.

Yemekleri dolaba kaldırırken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Silver Springs'e bir iş gezine."

"Ah, ne eğlenceli. Geçenlerde huzurevinde yaşayan Gloria isimli bir kadınla tanıştım. Sabahları gelip benimle birlikte yürüyüş yapıyor. Yarın birkaç kadınla euchre[3] oynayacağız. Bize havuza bakan bir masa bile ayarladı." Sırıttı. "Biraz eğlenip havuzdaki bekâr erkekleri keseceğiz."

Bir kahkaha attım. "Kulağa çok keyifli geliyor."

"Tam bir çatlak. Okullara resim ve müzik derslerini geri getirmek için kurulmuş bir sanat komitesinde. Birkaç yıl önce müfredattan çıkarılmış. Haberin var mıydı?"

Başımı iki yana salladım.

"Eh, öyleymiş işte. Gloria da bundan hiç hoşlanmamış. Sırf bunun için koca bir etkinlik düzenlemiş. Yemek, müzik ve bir açık artırma. Bekâr erkeklerle randevulara çıkmak için."

"Ne?" dedim gülerek.

"Dedim ya, çatlağın teki."

Honey bir sandalye çekip oturdu ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

"Gerçekten gitmem gerek," dedim. "Aracım her an gelebilir."

---

3 Ağırlıklı olarak Kanada, Avusturalya, Birleşik Krallık ve Amerika'da oynanan bir kart oyunu. *–çn*

"Peki. Dolmalar için teşekkür ederim, tatlım."

"Ne demek."

Tam kapıya yöneldiğim sırada içeri bir kadın daldı. Bir an için beni gördüğüne şaşırsa da kendini hızla topladı.

"Merhaba," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Ah, Arıcığım. Tam vaktinde geldin." Honey ayağa kalkıp yanıma geldi. "Brooke, bu komşum Pippa. Pippa, bu da biricik torunum Brooke."

Brooke'un dudaklarında manidar bir tebessüm belirdi. "Biraz tuhaf kaçacak ama Jess Carmichal'la çıkan Pippa sen olabilir misin? Dünyada kaç tane adaşın vardır ki?"

"Evet, oyum. Yani sayılır. Çıkıyoruz ama tam olarak çıkmıyoruz." Omuzlarımı silktim. Keşke ona elle tutulur bir açıklama yapabilseydim.

"Damaris seni çoktan aileden biri olarak görüyor, haberin olsun. Maddox'un eşi Ashley'yle beni ayda bir öğle yemeğine çıkarır. Bir şeyler yiyip biraz alışveriş yaparız. Her neyse, bu haftanın sonlarma doğru bu ayki yemeğimize çıkıyoruz ve seni de davet etmeyi düşündüğüne dair bir şeyler söyledi."

Yutkundum. *Öyle mi?*

Neye odaklanacağıma karar vermeye çalışırken yanaklarım kızardı. *Aman Tanrım, işler sandığımdan da hızlı kontrolden çıkıyor,* diye düşünüp endişelenmeli miydim yoksa bunu görmezden gelip, *Damaris seni çoktan aileden biri olarak görüyor,* kısmına mı sevinmeliydim.

Brooke kıkırdadı. "Yıllardır aile şirketlerinde çalışıyorum. Moss'la birlikte olmamızın çok öncesinden beri. Dolayısıyla şu an ne hissettiğini çok iyi anlıyorum. Sonuçta ben de aynı yollardan geçtim." Omuzlarını silkti. "Seni bir kez sahiplendiler mi yapabileceğin hiçbir şey yok."

Honey elini beline koyarak, "Hiç erkek arkadaş lafı etmedin," dedi. "Neyim ben? Dış kapının dış mandalı mı?"

Brooke'la kahkaha attık.

"Jess Carmichael'ı tanıyorum," dedi Honey. "Tam bir..." Islık çaldı. "Gençliğimde onun gibilere aygır derdik."

"Honey..." dedi Brooke kıkırdayarak.

Bu hisse, onları çok az tanımama rağmen bana onlardan biriymişim gibi davranmalarına bayılıyordum. *Aileden biriymişim gibi* davranmalarına. Fakat ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum.

Sonuçta... *aileden biri değilim.*

"Kix aramızdan en çok seni sevdiğine karar verdi," dedi Brooke sırıtarak.

"Öyle mi?"

"Söylediğine göre mizah anlayışınız aynıymış."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Jess'in *kocaman horozuna* dair bir şaka yapmıştım."

"*Ben de onu diyorum işte*," dedi Honey başını hararetle sallayarak.

Kendimi tutamayarak kıkırdadım.

Brooke'un genzinden alaycı bir ses yükseldi. "Sonra açıklarım, Honey." Başını çevirip camdan dışarı baktı. "Jess evinin önünde."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı ve birden onun dışındaki her şeyi unutuverdim.

Kötü anneler, çürüyecek sebzeler, hem davet edilmeyi hem de edilmemeyi umduğum öğle yemeği davetleri kafamdan uçup gitti.

Honey'nin yanağına bir öpücük kondurdum. "Döndüğümde tekrar uğrarım. Tanıştığımıza çok sevindim, Brooke."

"Tekrar görüşeceğimizden eminim." Gülümsedi. "Honey'ye göz kulak olduğun için teşekkür ederim bu arada. Taşındığından beri seni anlata anlata bitiremiyor."

Bana kalsa, benim ona göz kulak olmamdan ziyade Honey'nin beni evlat edindiğini söylerdim. Bir şekilde onun gibi

birine ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi hayatıma bodoslama dalıvermişti. *Elinde bir tabak domuz pirzolası da vardı ama konumuz bu değil.*

Her yönüyle harika bir kadındı ve ileride onun gibi biri olmak istiyordum.

"Onunla vakit geçirmekten çok keyif alıyorum."

Honey kolumu sıvazladı. "Kısmet dedikleri bu olsa gerek, değil mi?"

"Ne?"

Sırıttı. "Boş ver."

"Git hadi," dedi Brooke gülerek. "Büyükannemin deyimiyle *aygırın* seni kapının önünde bekliyor."

Kapıya yöneldim. "Sonra görüşürüz."

"İyi yolculuklar, tatlım," dedi Honey.

"Mutlaka görüşeceğiz," dedi Brooke bana göz kırparak.

İkisine de gülümseyip kapıdan çıkarken kalbim yerinden fırlayıverecekmiş gibi hissediyordum.

Jess kapımın önünde, üzerinde bir şort ve gözlerini daha da yeşil gösterdiğinden emin olduğum polo yaka sarı bir tişörtle kapımın önünde dikiliyordu.

Kollarını iki yana açarak, "Gel buraya," dedi.

Bir an bile tereddüt etmedim. Şaka yapmaya veya ona az önce Brooke'la tanıştığımı söylemeye yeltenmeden kollarının arasına atladım ve bana sımsıkı sarılmasının tadını çıkardım.

Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Sahiden de özlemiştim. Çünkü dün sabahtan beri onu düşünüyordum. Çünkü kollarının arasından çıktığımdan beri hayatımda bir terslik varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

Geri çekildi. "O hâlde eşyalarını alıp yola koyulalım, Hayallerimin Kadını. Birkaç gün boyunca sadece benim olman için sabırsızlanıyorum."

Gözlerine baktığımda hayranlıktan başka bir şey göremedim. Benim de kalbimde mutluluktan başka bir şey olmadığını düşünürsek bahse varım o da karşısında aynı manzarayı görüyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap



On Dokuz

JESS

"Çok *güzelmiş*."

Pippa süitimizin oturma odasına doğru ilerledi. "Son dakikada rezervasyon yaptırdığımdan *genişletilmiş süit* ne demek pek emin olamamıştım ama yeni evli çiftler için olduğunu görünce burayı tercih etmiştim."

Valizlerimizi kapının yanına bıraktım. "Yeni evli çiftler, ha?"

"Araştırmalarım için tabii."

"Boşandık sanıyordum," diye takıldım.

Omzunun üzerinden bana bir bakış atıp sırıttı. "Ben de beni asla boşamayacağını söylediğini sanıyordum." Ağır ağır tekrar cama döndü.

Pencerenin önünde durmuş, aşağıdaki bahçe manzarasını izliyordu. Ona doğru yürürken ben de kendi manzaramın tadını çıkardım.

Arabayı çok yavaş kullanmama rağmen yolculuk göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. Birbirimize işte yaşadığımız olayları anlatmıştık. Pippa bana ilk buluşmalarında evlenen ve ilk çocuklarına Bloom adını koyan bir çiftten bahsetmiş, her doğum gününde Bridgit'e bir fotoğrafını gönderdiklerini anlatmıştı. Bense ona merdivenimin düşmesiyle çatıda mahsur kaldığım, bir saat boyunca birinin gelip merdiveni düzeltmesini beklediğim günü anlatmıştım. En sevdiğimiz müzik gruplarını tartışmış, The Doors'un gelmiş geçmiş en iyisi olduğunda hemfikir olmuş, atıştırmalık almak için mola vermiş

ve her birkaç kilometrede bir birbirimize küçük öpücükler vermiştik.

Yalnız başıma olsam yol bitmek bilmezdi.

Arkasında durup kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim. Vücudu içgüdüsel olarak gevşedi.

"Ne kadar kalacaktık?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Ne yani, arabana atladın ve detayları sonra öğrenirim nasıl olsa mı diye düşündün?"

"Arabama atlamadan önce bilmem gereken kadarını öğrenmiştim zaten. Geri kalanı pek umurumda değildi."

"İki gün buradayız. Perşembe günü dönüyoruz."

Ne? "Dört günümüz olacak sanıyordum."

"Birkaç aksilik çıktı. Tüm oteller ve kiralık evler bu hafta sonundan neredeyse ay sonuna kadar dolu. Farklı gruplar mı ne geliyormuş. Bilmiyorum. Pek önemsemediğimden can kulağıyla dinlemedim."

Şakağına bir öpücük kondurdum.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Söyle bakalım."

"Şu inziva fikrim gerçekten çok iyiymiş." Ondan hiç duymadığım kadar büyük bir memnuniyetle iç geçirdi. "Biraz uzaklaşmak bile insana farklı gelmiyor mu sence de? Evimde keyfim yerindeydi. Sorun yaşayacak bir evliliğim falan da yok ama yine de omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum."

Çenemi başmın üzerine yaslayıp gülümsedim. "Açıkçası yanımda sen varsan ben evde de böyle hissediyorum."

Bacağıma vurduğunda kıkırdadım. Elini çekmeden önce parmaklarını hafifçe tenime bastırdı.

Ah, işte bu. Pippa Plum ikilemi böyle bir şeydi.

Tam da bu yüzden ona her gün daha fazla âşık oluyorum.

Pippa cesur ve enerji doluydu. Hazırcevap ve kendi ayakları üzerinde duran biriydi. Ancak bütün bu özgüven ve gücün

altında çekinceleri olan, dünyaya sunduğu her şeyi ona verecek bir adamı hak eden bir kadın yatıyordu.

Ve o adam ben olmak istiyordum.

O adam olduğumdan eminim.

Sadece onu bana güvenmeye ikna etmem gerekiyordu ki bu gerçeği görsün.

Kıpırdandığında gönülsüzce de olsa kollarımın arasından çıkmasına izin verdim.

Süitimizin girişine doğru ilerlerken, "Yapabileceğimiz birkaç şey ayarladım," dedi. "Ama özellikle istediğin bir şey varsa planımızı değiştirebiliriz."

"Yok, sadece yanında olmak yeter."

Valizine uzandı ama ondan önce davrandım.

"Ne yapıyorsunuz, hanımefendi?" dedim yüzümü buruşturarak.

Pippa güldü. "Affedersin. Elimin altında bir uşak olmasına alışkın değilim." Peşimden yatak odasına girdi ve ben eşyalarımızı dolaba yerleştirirken banyoyu gezdi. "Şu küvete bak. Tanrım."

Başının üzerinden devasa jakuziye bir bakış attım.

"Kocamanmış," dedim. "Ağırlığını taşıyabilmesi için zemini nasıl güçlendirdiler acaba?"

"Ne? Başımıza bir iş gelir mi?"

"Hayır," dedim gülerek. "Sadece içimdeki inşaatçı konuşuyor. Bu gözden kaçırılmaması gereken bir detay."

Bana döndü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Böyle bir şey aklımın ucundan geçmezdi." Gülümsedi. "Ama neyi düşünürdüm biliyor musun?"

"Neyi?"

"Seni köşeye oturtup suyun içinde dizlerimin üzerine çöktüğümü ve aletini emip seni ağzıma boşalttığımı."

Dişlerimi sıktım. "Biraz da konuşursan bunu hemen hayata geçireceğiz."

"Şimdi olmaz." Hınzır bir sırıtışla yanımdan geçip gitti. "Bizi bekleyen bir randevumuz, ardından da akşam yemeği rezervasyonumuz var."

Kasıklarımdaki sızı şiddetlenirken ellerimi çaresizce havaya savurdum. *Kahretsin.* Onu takip ederken kalkmış aletimi düzelttim.

"Birkaç saat içinde kürek sörfüne gideceğiz," dedi bavulunu açarken. "İstemezsen cam tabanlı bir kayık da kiralayabiliriz."

"Seni kayıkta becerebilir miyim?"

Sırıttı. "Muhtemelen hayır. *Coşkunla* bizi alabora edeceğinden eminim."

"Attığın çığlıkların tüm balıkları kaçıracağından eminim."

Yanakları al al olurken bakışlarını kaçırdı. *O kadar güzel ki.*

Cebimden bir ses yükseldiğinde telefonumu çıkardım. Ekranda arka kapımın açıldığına dair bir bildirim duruyordu.

Polise haber gitmemesi için hemen kodumu girdim. Güvenlik kamerama bağlandığımda tam da beklediğim gibi Banks'in evin sahibiymiş gibi içeri girdiğini gördüm.

"Piç kurusu," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hiç vakit kaybetmemiş."

Pippa şaşkınlıkla bana döndü. "Kim, ne için hiç vakit kaybetmemiş?"

Ekranımı görebilmesi için telefonumu eğdim. Banks buzdolabına ilerleyip portakal suyu çıkardı. Bardak almaya bile zahmet etmeden kanepeme kurulup şişeyi kafasına dikti.

Pippa güldü. "Seni bulaşık derdinden kurtarıyor."

Gözlerimi devirdim.

Valizinden yeşil bir bikini, bir atlet ve bir şort çıkarırken, "Gerçekten evine çökmeyeceğini mi sanmıştın?" diye sordu.

Sırıttım. *Hayır. Tam da bunu bekliyordum.*

Evimden uzak durmayı bir türlü öğrenmeyen kardeşim sinirimi bozsa da bir yanımın durumdan memnun olduğunu da inkâr edemezdim. *Bu kadar tahmin edilebilir olmamalı.*

Ekranımda birkaç yere dokunurken yatak odasına girdim.

"*Jess...*" dedi Pippa endişeyle. "Ne yapıyorsun?"

"*Hiçbir şey.*"

"Jess..."

Bir uygulama açıp ilgili yerlere tıkladım. Ardından e-postamı açıp başka bir yere dokundum. Sonra da tekrar uygulamaya dönüp ekranı biraz kaydırdıktan sonra telefonumu kilitledim.

Al sana, piç kurusu.

Pippa kucağında giysileriyle doğruldu. "Ne karıştırdığını bilmek istiyor muyum?"

"Öğreneceksin. Biraz sabret."

Şüphe dolu gözlerle bana baktı.

Hınzırca bir kahkaha atım ve kolumu omzuna koyarak onu kendime çektim. "Ne istersin? Gününü daha da güzelleştirmek için ne yapabilirim?"

Pippa başını geriye attı ve dünyanın en tuhaf şeyini söylemişim gibi bana tuhaf tuhaf baktı.

"*Ne?*" dedim.

"Ben sana bir soru sorayım. Kafandaki mükemmel gün nasıl geçerdi?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmem. Bugünün gidişatından gayet memnunum."

Başını iki yana salladı.

"Ben sıradan bir adamım, Pip." Duraksayıp bir şey söylemesini bekledim. Ama söylemedi. "Bana inanmıyor musun?"

"Ciddi olup olmadığını... anlayamıyorum."

"*Sen* ciddi misin?" diye sordum. *Şaka yapıyor olmalı. Aynı şeyi ona defalarca kez söyledim.*

"Hangi konuda?"

Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve daha fazlasına kalkışmasına fırsat vermeden geri çekildim. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Zayıf noktamın farkındaydım. *Dilini hissettiğim an kalan her şeyi unutacağım.* Onu bırakıp banyoya girdim ve kocaman duşu açtım.

Pippa peşimden banyoya gelerek, "Hangi konuda ciddi miyim?" diye sordu.

Tişörtümü çıkardım.

Sessizce dikilip soyunmamı izledi. Köşeye sıkışmış gibiydi ve böyle düşünmesini istemiyordum. Ama söylediklerimde ciddi olduğumu bilmesi gerekiyordu. Sırf sürekli şaka yaptığımı düşündüğü için bir şeylerin ters gitmesine izin veremezdim.

Bu saçmalığın dik âlâsı olurdu.

"*Pippa,*" dedim manidar bir tavırla.

"*Jess.*"

O hâlini görünce kıkırdadım.

Kucağındaki giysileri lavaboya atarak, "Peki," dedi. "Söylediğin her şeyi hatırlıyorum. Ama *hayallerinin kadını* olsam bile hepsi benden ibaret olamaz." Gözlerini devirdi.

Elimi suya tutup sıcaklığı ayarladım.

"Mükemmel gününde başka neler var?" diye sordu tişörtünü çıkararak.

Beni kışkırtmaya çalışıyor. Ona sırtımı döndüm. "Ne önemi var?"

"Var işte."

İç çekerek şortumu çıkardım. "Pekâlâ. Mükemmel günüm biraz uyumakla başlardı. Ama çok geçe kalmazdım, yoksa başım ağrıyor. Mugger'da sıra olmazdı ve kahvemin kıvamını tuttururlardı. Eve dönerdim ve belki birlikte kahvaltı ederdik. Kesin ne yerdik diye soracağını bildiğimden söyleyeyim: Fransız tostu, pastırma ve yanında gerçek akçaağaç şurubu." Aynadaki yansıması gözüme ilişti. Sırıtarak sutyenini çıkarıyordu.

Hayır. Henüz olmaz. Bakışlarımı kaçırdım. "Ardından mutfağı temizlerdim. Annemin her yeri hamamböceklerinin basacağına dair uyarıları yedi yirmi dört kafamın içinde çınlıyor."

Pippa bir kahkaha attı.

"Sonra... bilmiyorum, Pippa. Sen ne yapmak istersin? Futbol maçı mı izleyelim? Evle mi ilgilenelim? Alışverişe mi gidelim? Ne olduğu hiç fark etmez. Seni akşam yemeğine çıkarır ve yemek boyunca eve döndüğümüzde sırılsıklam olup iyice azman için seni kışkırtırdım. Sonra da içeri adım atmaz içine girerdim."

Sırtım ona dönük vaziyette başka bir soru sormasını bekledim. Ama aradan geçen koca bir dakikaya rağmen ses çıkmayınca ona döndüm.

Çırılçıplaktı. Saçlarını başının üzerinde toplamıştı. Tek kelimeyle büyüleyici görünüyordu.

Boğazım kurudu. Üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Neyin peşinde olduğunu bilmesem de cevabımı önemsiyordu. Dolayısıyla da o tatmin olana kadar her sorusuna cevap verecektim.

Ardından onu daha da *tatmin edecektim.*

"Hayatının geri kalanı boyunca anlattığın günü yaşasan mutlu olur muydun?" diye sordu parıldayan gözleriyle. "Gerçekten mutlu olur muydun?"

"Ufak tefek değişikler yapmak isteyebilirim. Fransız tostuna hayır demem ama yaban mersinli kek de severim."

Yüzündeki sırıtış genişledi. "O kadar mı? On yıl sonra bile..."

"On yıl sonra yanımda *sen* olacaksan sahilde bir kutuda yaşasam, kum yengeçleri uykumda ayak parmaklarımı koparsa bile dünyanın en mutlu ve şanslı adamı olurdum."

Kendini kollarımın arasına attı. Kıkırdayarak onu tuttum ve tam yüzünü benimkine eğerken dudaklarına yapıştım.

Dilimi içine kaydırarak hem ağzını *hem de onu* sahiplendim.

"Kayık randevumuza yetişmek için bir saatimiz var," dedi öpücüklerimizin arasından. "Bir şey isteyebilir miyim?"

Hafifçe geri çekildiğimde yüzündeki muzip ifadeyi gördüm. *Siktir.* Kalçalarımı onunkilere sürterek ne kadar sertleştiğimi hissettiğinden emin oldum.

"İste bakalım," dedim.

"Beni dört ayak üstüne yatırıp sertçe becer. Her yanım sızlasın istiyorum."

Suyu kapayıp onu kucağıma aldım. Birlikte yatak odasına dönerken tiz bir çığlık attı.

Kadınımın istediği her şey kabulümdü.

Yirmi

PIPPA

"Etrafta başka kimsenin olmaması bizi korkutmalı mı sence?" diye sordum gergince gülerek.

Jess yanımda kürek çekiyordu. "Eh, günlerden salı. Saat de geç. Muhtemelen bu yüzdendir."

Tahtamın üzerinde dengemi sağlamaya çalışırken küreğimi suyun içinde hareket ettirdim. Bu, tahmin ettiğimden hem daha kolay hem de daha zordu. Kayıkhanede çalışan adam hayatım boyunca Florida'da yaşamış olmama rağmen bir kez bile kürek sörfü yapmamış olmama çok şaşırmıştı. *Doğayla iç içe olmaya bayılan insanlar herkesin kendileri gibi olduğunu varsayıyor? Ne garip.*

"Nehre düşersem ne olur?" diye sordum.

Jess gülümsedi. "Tahtana geri çıkarsın."

"O kadar mı?"

Attığı kahkaha çevremizdeki ormanda yankılandı. "Başka ne yapacaksın, Pip?"

"Bilmiyorum." Etrafımızı saran suya baktım. "Ufaktan panikliyorum."

"Planı sen yapmadın mı? Nasıl panikleyebilirsin?"

Ona ters ters baktığımı görünce kahkahaları şiddetlendi. "Hiç evlenmemiş olmama rağmen bir eski kocam olduğunu söylediğim zamanki gibi üzerine pek kafa yormamıştım, tamam mı? Bazen fevri davranıp boyumdan büyük işlere kalkışıyorum işte." Yeşil-mavi suya bir bakış daha attım. "Umarım *suya düşüp* boyumdan daha da büyük işlere kalkışmam."

"Senin için timsahlarla dövüşürüm. Canını hiç sıkma."

Hızlıca Jess'e dönmemle tahtam sallandı. Yüreğim ağzıma geldi ve dengemi sağlamaya çalışırken tiz bir çığlık attım.

"Yapma öyle," dedi elini uzatarak.

Parmak uçlarımı onunkilere sürttüm ama hemen geri çekildim. "Sorun değil. Her şey yolunda. Başımıza hiçbir şey gelmeyecek."

Nehirde süzülüyor, kayıkhaneyi hızla arkamızda bırakıyorduk. Her geçen dakika etraf daha da sessizleşiyor, doğa daha da güzelleşiyordu.

İki kıyı da gür, yemyeşil ağaçlarla doluydu. Turkuazın en gözalıcı tonunda olup bu dünyadan değilmiş gibi görünen su şaşırtıcı derecede temizdi. Önümüzde sıçrayan balıkları görebiliyor, tepemizde uçuşan kuşların seslerini duyabiliyorduk. Ne var ki yanımdaki adam hepsini gölgede bırakıyordu.

Jess üzerindeki mavi mayosu, bronz tenini ve kaslı kollarını öne çıkaran beyaz atleti ve güneş gözlüğüyle bir derginin kapağından fırlamış gibiydi. *Ya da bir porno filmin.*

Parmağıyla nehri işaret ederek, "Şuna bak," dedi. "Görüyor musun?"

İşaret ettiği şeyi daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. "Bir manati mi o?"

"Evet." Gülümsedi. "Çok etkileyici, değil mi?"

"Öyle."

"Bir tane daha var."

Küreklerimizi kullanarak tatlı canlıların etrafından dolandık. Kürek sörfü sandığım kadar yorucu değildi. Nehrin akıntısı bize fazla iş bırakmıyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Jess.

"Evet. Manatiler çok savunmasız görünüyor. Onlar bile burada gönül rahatlığıyla yaşıyorsa suyun üstünde birkaç saat kürek çekmeyi sağ atlatabilirim sanırım."

Sırıttı. "Yapmak isteyip de yapmadığın başka ne var?"

"Kuzeybatı Kıyısı'na hiç gitmedim."

"Kolay. Halledilir."

"Hiç krem brule yemedim," dedim. "İzlediğim bir yemek programında kaşıkla üstünü kırıyorlardı. Çıkan ses çok tatmin ediciydi."

Jess güldü. "Ufacık şeylerle bile mutlu oluyorsun."

"Şanslısın."

"O ne demek şimdi?" Bana doğru kürek çekerken sırıttı. "Sizi *mutlu etmek* için yeterince uğraşmadığımı mı söylemek istiyorsunuz, Bayan Plum?"

Delici bakışları ve çekici sırıtışı karşısında vücudum ürperdi. Kasıklarıma hücum eden sıcaklık bacaklarımın arasını sızlattı.

Tepemizdeki ağaçlar sayesinde sıcak hava bunaltıcı değildi. Yaprakların arasından sızan güneş ışınları, doğruca tenimi yakmak yerine nehrin yüzeyinden yansıyarak etrafa hoş bir parıltı saçıyordu.

Kürek sörfünü inziva paketlerimize mutlaka eklemeliydim.

"Çıtan ne?" diye sordu. "Mutlu olup olmadığına neye göre karar veriyorsun? Vibratör Jess'le rekabet ediyor muyum?"

"Kalbimle karar veriyorum."

"O da ne demek?"

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışsam da başaramadım. Kıkırdayarak tahtamı onunkinin yanma ilerlettim. "Öp beni." Dudaklarımı büzdüm ve kendimi ansızın manatilerle yüzerken bulmamaya özen göstererek onu öpebileceğim kadar yakınına eğildim.

"Canın her istediğinde seni öpeceğimi mi sanıyorsun?"

"Başka şeyler istediğimde kesinlikle geri çevirmemiştin."

Sırıtarak bana doğru eğilirken gözleri parıldadı. "Aynen öyle."

Dudakları benimkileri buldu. Öpücüğü hem kısa ve tatlı hem de... çok farklıydı.

Geri çekilmesiyle içim bir hoş olduğunda ona bakıp bu seferki öpüşmemizin neden böyle farklı geldiğini merak ettim.

Jess küreğini çekerek, "Yukarı bak," dedi.

"Nereye?" Bakışlarını takip ederek sağ tarafımdaki ağaçlara doğru döndüm. "Ne o?"

"Maymun."

"*Maymun* mu?" Tiz ve heyecanlı çıkan sesim maymunun dudaklarını şaklatmasına neden oldu. "Neden öyle yapıyor?"

"Maymunluk ediyor işte."

Gördüklerimi idrak etmeye çalışırken nabzım hızlandı. "*Floridada maymunlar mı varmış?* Neden kimse bana bir şey söylemedi?"

Jess omuzlarını silkti. Verdiğim tepki hoşuna gitmişti.

"Birkaç tane daha var." Üç maymunun daha suyun kenarına tünemiş duran arkadaşlarına katılmasını izledim. "Bize saldırmaya falan kalkışmazlar, değil mi?"

"Muhtemelen hayır."

"*Muhtemelen* mi?"

Çıkardıkları sesler biz nehirde süzüldükçe şiddetlenmeye başladı.

"Kavga arıyormuş gibi davranmaya devam edersen her şey olabilir," dedi.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Yüzebiliyorlar mı?"

"Hem de nasıl."

Siktir. "Yok artık."

"Tamam. Yüzemezler." Sırıttı. "*Ama kim bilir?* Ayrıca hepsi B Virüsü taşıyor, yani ellerine düşersen..." Yüzünü buruşturdu. "Timsah tamam ama onlarla dövüşür müyüm bilemiyorum."

Hayretle keskin bir nefes verdiğimde güldü.

"Baksana. Yanlarına geldik ama hiçbir şey yapmadılar," dedi.

Nehrin ortasına doğru kürek çektim. "Florida'da maymunların yaşadığını bilseydim başka bir aktivite seçerdim."

"Aslında yaşamamaları gerek ama bir tekne kaptanı birkaçını toplayıp turist çekmek için çevredeki adalardan birine bırakmış. Tabü onlar da boş durmayıp üremişler."

"Çok şaşırdım."

Sanki burada yaşadıklarını bir tek ben bilmiyormuşum gibi omuzlarını silkti.

Uzunca bir süre başımıza bir iş gelmeden nehirde sürüklendik. Yolda birkaç kaplumbağa ve balık gördük. Jess bir timsah fark etse de akıllılık edip onu arkamızda bırakana kadar bana bir şey söylemedi.

Suyun şırıltısı ve dört bir yanımızdaki doğanın dinlendirici renkleri rahatlatıcı bir masaj gibiydi. Bütün stresimi alıp götürerek zihnimi dinlendiriyordu. *Belki ben de doğayla iç içe olmayı seven bir kadın olabilirim.*

"Mükemmel günün nasıl olurdu?" diye sordu Jess durup dururken.

"O nereden çıktı?"

Omuzlarını silkti. "Sen de bana aynı şeyi sormuştun. Sıra bende."

Gayet makul.

Kayıkhanedeki adamın gösterdiği gibi dikkatlice tahtamın üzerine çömeldim ve ortasına oturdum. Küreği dizlerimin üzerine koydum.

Jess omuzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Gösteriş yapıyoruz, ha?"

"Hiç sorma."

O da tıpkı benim gibi çömelerek kendi tahtasına yerleşti. "Sorum yüzünden oturdun, değil mi?"

"Onunla ne ilgisi var?"

"Çünkü mükemmel günün yatıp yuvarlanmaktan ibaret."

Genzimden alaycı bir hırıltı döküldü.

Küreğini ustalıkla kullanarak yanıma yanaştı. "Soruma cevap ver hadi. Mükemmel günün nasıl olurdu?"

Yüzümü gökyüzüne çevirdim ve ciğerlerimi sızlatacak kadar derin bir nefes aldım. Ardından hepsini geri verdim.

"Mükemmel günüm en az ona kadar uyuyup geç uyanmakla başlardı," dedim.

"Gününün yarısı gitti bile."

"Benim mükemmel günüm böyle. Herkesin mükemmel günü kendine."

Savunmacı bir tavırla ellerini önünde kaldırdı.

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim. "Kahvem ve kahvaltım –muhtemelen çikolata dolgulu ya da üzerine Nutella sürülmüş bir kruvasan– çoktan hazır olurdu. Bir de meyveli ve yoğurtlu parfe. Tadına bayılıyorum."

Jess sırıttı.

"Sonra evdeki tüm pencereleri açardım. Hava çok sıcak olmazdı," diye devam ettim. "Ardından uzun bir duş alır ve bir türlü vakit bulamadığım her şeyi hallederdim."

"Ne gibi?"

"Vücut peelingi. Saçlarımı iki kez yıkamak. Saç kremiyle düzgünce nemlendirmek. Manikür ve pedikür. Dolabımdaki yirmi losyondan birini sürer ve..."

İçimi dolduran korkuyla duraksadım.

Mükemmel günümü onunla geçirirdim.

"Ve ne?" diye sordu Jess cevabı biliyormuş gibi. *Cevabı bildiğini umuyormuş gibi.*

Bakışlarımı yakışıklı yüzünde gezdirdim. *Onunla bir ilişkiyi yürütmenin bir yolu var mı? Herhangi bir yolu?*

Her günümü bir şekilde onunla geçirmek gözüme mantıklı görünen tek cevaptı. Bundan böyle hayatımı onsuz geçirdiğimi düşünemiyordum bile. Düşünmek istemiyordum.

Peki nasıl pat diye bu hâle geldim? Zamanla kaybolup gidecek bir arzu gözümü mü döndürdü?

Son zamanlarda en sevdiğim şey hâline gelmiş o mahcup tebessümlerinden biriyle bana baktığında bunun mümkün olduğunu anladım. *Çünkü o Jess.*

Tabii bu, endişelerimi gidermiyor, onu hayal kırıklığına uğratmaktan daha az korkmamı sağlamıyordu. Şu anki gibi yanıma oturup bana ya hayattan istediklerimi değiştirmem gerektiğini ya da onu kaybedeceğimi -olduğum hâlimle ona yetmediğimi- söyleyeceğini düşünmek bile göğsümü sızlatıyordu.

Jess'in benden vazgeçmesini kaldırabileceğimden emin değildim.

Fakat ona kalbimi kazanması için bir hafta vereceğimi söylemiştim. Buna ihtiyacı yoktu gerçi. Çoktan hapı yutmuş, cazibesine kapılmıştım.

"On yıl sonra yanımda sen olacaksan sahilde bir kutuda yaşasam, kum yengeçleri uykumda ayak parmaklarımı koparsa bile dünyanın en mutlu ve şanslı adamı olurdum."

Odadaki sözleri kalbimin en derinlerine işlemiş, beni birlikte olmamızın onu *gerçekten* mutlu edeceğini düşünmeye itmişti.

Yüzüne bakarken karşımda ne bir duvarın ne de bir maskenin ardına saklanan bir adam görüyordum. Yalnızca elindekini avucundakini ayaklarımın altına seren Jess vardı. Bir an belki de her şeyi akışına bırakmalı ve bana sunduğu her şeyi ona vermeliyim diye düşündüm.

Sonuçta gerçek buydu.

Küreğimi suya daldırıp ona gülümsedim. "Ve erkeğimi çağırıp losyonu vücuduma iyice yedirmeme yardım edip etmeyeceğini sorardım."

Jess âdemelmasını oynatarak yutkundu ve dudakları yavaşça -çok yavaşça- kıvrıldı. "Erkeğin demek?"

"Evet. *Erkeğim.*"

Kasıklarım sızladı. Kadınlığım sanki Jess'i her gördüğümde bunu yapmaya yemin etmişçesine nabız gibi atıyordu. Gözlerindeki bakışı kısa süre içinde aletine kavuşmakla ilişkilendiriyordu.

"Hoşuma gitti," dedi boğuk bir sesle.

Sırıttım. "Benim de."

Hafiflemiş hissediyordum. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi. Yıllardır temizlenip düzenlenmeyi bekleyen bir dolabı nihayet elden geçirdiğimde de aynı böyle hissederdim. Her şey temizlenip yerine yerleştirildiğinde.

Tüm parçalar olması gereken yerlere oturduğunda.

Jess sanki geri adım atmamı bekliyormuş gibi beni izliyordu. Ama yapmadım.

Birden üzerimizdeki gökyüzü kararda ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

"Ah!" dedim gülerek. Başımı kaldırıp damlacıkların yüzüme çarpmasına müsaade ettim.

"Bu bir tür işaret mi?" diye sordu Jess. O da gülüyordu.

"*Bilmem.*" Sesimi duyabilmesi için neredeyse bağırmam gerekmişti. "Yağmur neyin işareti olabilir ki?"

"En son sen yanımdayken yağmur yağdığında bana dans etmeyi öğretmiştin."

O günü *ve* Kerissa'nın bir yolculuktan birkaç ay sonra bana söylediği şeyi hatırlamamla kalbim tekledi. "Yağmur başka bir şeyin daha işaretidir."

"Neyin?"

Islak saçlarımı yüzümden çektim. "Düğün gününde yağmur yağarsa evliliğin uzun soluklu olur derler."

Jess'in yüzündeki gülümseme ancak bu kadar kocaman olabilirdi. "Şu işe bak."

"Ne oldu?"

"İnzivan evliliğimizi kurtardı."

Bir kahkaha patlattım. Çıkan ses suyun üzerinden seken yağmur damlalarına karıştı.

"Eve döndüğümüzde sana kesinlikle beş yıldız vereceğim," dedi.

"Umarım o kadar beklemezsin."

"Akşam yemeği rezervasyonunu boş verip odaya bir şeyler söylesek mi?" diye sordu.

"Tatlı ben olacaksam olur."

"Kürek çekmeye başla da bir an önce dönelim o zaman," dedi.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura ve titreyen bacaklarıma rağmen ayağa kalktım. "Hay hay."

Ben yanından uzaklaşırken Jess arkamdan güldü.

Yirmi Bir

JESS

"En sonunda kafayı yiyeceğim." Telefonumun ekranına baktım. "Neyin nesi bu mesajlar?"

"Ne oluyor?" diye sordu Pippa.

"Sürekli ahtapotlarla ilgili mesajlar alıyorum."

Güldü. "Ne? Neden?"

Omuzlarımı silktim. "Ne bileyim. Moss'la Maddox da aynı şeyden mustarip ama onlarınki başka hayvanlar hakkında."

Bilinmeyen Numara: Ahtapotlar labirentleri aşabilir, önlerine çıkan sorunları çözüp bunu nasıl yaptıklarını hatırlayabilirler. Eğlence için bir şeyleri parçalayabilirler.

Mesajı yüksek sesle okudum. "Bu bir şaka mı yoksa birileri bizi... öldürmek için gözüne mi kestirdi anlayamıyorum."

"Ya da Banks'in bu işte bir parmağı olup olmadığını."

Gözümün ucuyla ona bir bakış attım. "*Ya da Banks'in bu işte bir parmağı olup olmadığını.*"

En olası cevap buydu. Ockham'ın usturası[4] Banks'i işaret ediyordu. Moss aldığı penguen mesajlarından bahsettiğinde aklıma ilk *Banks* gelmişti.

---

4 Bir sorununla karşılaşıldığında açıklamanın gerekmedikçe karmaşıklaştırılmaması, işe en basitiyle başlanması gerektiğini savunan bir problem çözme ilkesi. – *çn*

Ne var ki ortada beni tereddüde düşüren bir sorun vardı.

"Ama," dedim yüzümü buruşturarak. "Mesajların hepsi genel geçer bilgiler. Hepsini internetten bulup kopyala yapıştır yapabileceğinin farkındayım, hiçbirini bilmesine gerek yok. Ama bir düşünsene. Banks sırf abilerine saçma sapan mesajlar göndermek için vaktini böyle bir şeyle harcar mı? Bu... akıllı olan birinin yapacağı türden bir şey."

Pippa alaycı bir kahkaha attı. "Kabalık etme."

Ben: Ben de kalkmış bunca zamandır onlara Ahbegöt diyorum.

Tam da beklediğim gibi hiçbir cevap gelmedi.

Asansörün kapısı bir *ding* sesiyle açıldı. İçeri girip odamızın bulunduğu katın düğmesine bastık.

"Banks demişken," dedi Pippa. "Şu horozu ne yapacaksın?"

"Kafamda birkaç plan var."

Kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Birinin sinirlerini zıplatmak Banks'i zevkten dört köşe ediyor. Tanıdığım bazı insanlar gibi hızlı zevklerden hoşlanıyor."

Pippa sırıttı.

"Dengesini bozmak için işini ağırdan alacaksın. Bir adım önünde olacaksın. En zayıf noktası, son derece tahmin edilebilir biri olması."

"Yani... yokluğunda evine çökeceğini biliyor muydun?"

"Evet. Gerçi aradan yirmi dört saat geçmesini, hiç değilse havanın kararmasını bekler sanmıştım ama beni yanılttı. Ev boşken kanepemde uyuyacağından adım gibi emindim."

Katımıza gelince asansörden inip koridora çıktık.

"Neden kendi evinde yatmıyor?" diye sordu Pippa.

"İşte onu hiç bilmiyorum."

Bordo ve altın sarısı halıların üzerinde ilerlemeye başladık.

"Bir adım önüne geçmek için ne yaptın peki?"

Göğsüm bir kıkırtıyla titredi. *Büyük final için sabırsızlanıyorum.*

"Söylemeyecek misin?" dedi.

Kıs kıs güldüm. "Planımı riske atamam. Gidip Banks'e yetiştireceğinden değil tabii," dedim. "Ama uğursuzluk getirmek istemiyorum. Her şeyin tıkır tıkır işlediğinden emin olana kadar ağzımı bile açmayacağım."

"Haklısın sanırım." Tişörtünü çekiştirdi. "Üzerimdekileri çıkarıp atmak için sabırsızlanıyorum. Kendimi çok kirli ve kapana kısılmış hissediyorum."

"Hiç merak etme. Ben de seni soymak için sabırsızlanıyorum."

Koluma girerek elini ön koluma koydu. Pippa hep şakacı ve eğlenceli biri olmuştu ama pek böyle sakin, huzurlu olmazdı. Hatta hiç olmazdı.

Nehirde ne olmuştu bilmiyordum ama onda bir şeyler değişmişti. O ânı –bana erkeği olduğumu söylemeden hemen önce– gözlerimle görmüştüm. Duruşu bile değişmişti. Sanki içindeki mücadeleyi bırakmış ve huzuru seçmiş gibiydi.

Beni seçmiş gibi.

Kartımızı tarayıcıya okutmamla kilit açıldı. İçeriyi doldurmuş serin hava bize tüyler ürpertici bir karşılama hazırlamıştı.

"Dikkatimiz dağılmadan yemeğimizi söyleyelim," dedim.

Kaşları çatıldı. "Ya da yemeği boş verelim."

"Olmaz." Yanından geçerken dudağına hafifçe dokundum. "Bir şeyler yemen gerek."

"Teşekkür ederim ama karnım aç değil."

"Çok tatlısın." Üzerimdeki atleti çıkarıp masaya bıraktım. Sıcak hava nehir suyunu kurutmuş olsa da kumaş tenimi kaşındırıyordu. "Ne istersin?"

İç geçirdi. "Fark etmez."

Menüyü telefonun altındaki çekmede buldum ve çıkarıp yiyeceklere bir göz attım. "Hamburgere ne dersin?"

"Olur."

"Peki ya patates kızarması? Ya da... *Ne oluyor?*" Gülerek üzerime attığı tişörtünü yüzümden çekip yere fırlattım. "Ne yapıyorsun?"

Pippa'ya döndüğümde onu bikini üstüyle öylece dikilirken buldum. Parmakları mayosunun ipiyle oynuyordu.

"Ne? Sen üstünü çıkardın," dedi kaygısızca. "Benim neyim eksik?"

Parlak yeşil iplerden birinin ucunu çektiğinde kumaş kollarından aşağı kaydı.

Arabadan inmeden önce sürdüğü güneş kremine rağmen bronzlaşmış teniyle harika görünüyordu. Meme uçları çoktan sertleşmişti. Dolgun, şekilli memeleri bütün görkemiyle karşımdaydı.

Tanrım.

"Ne diyordun?" Bana göz kırptı.

İnsanda akıl mı bıraktın? Bakışlarım elimdeki menüye kaydı. *Doğru. Yemek.*

Telefona uzanıp önce hoparlör düğmesine, ardından menüde belirtildiği gibi üzerinde *yemek* yazan düğmeye bastım.

"İyi akşamlar. Oda servisi. Ben Taylor. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba. Sipariş verecektim."

"707 numaralı oda mı?"

"Evet."

Başımı kaldırmak gibi bir gaflette bulundum.

Pippa şortunu çoktan çıkarmıştı ve bikini altı da yerdeki yığına katılmak üzereydi. Ona sert bir bakış atsam da bana mısın demedi. Memelerini kavrayıp hınzırca bir gülümsemeyle bana doğru yürümeye başladı.

Yanıma gelmesiyle vücudum alev aldı. Elini mayomun belinin altına kaydırdı ve gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan kumaşı bacaklarımdan aşağı sıyırdı.

Siktir.

"Ne istemiştiniz?" diye sordu Taylor.

Pippa aletimi kavradı ve ağır ağır sıvazladı.

"Orada mısınız?" dedi Taylor.

Bacaklarım masanın önündeki sandalyenin sırtına değene kadar beni geri geri yürüttü. Ardından parmağının ucuyla göğsümü ittirerek beni oturttu.

Ben bacaklarımı ayırırken o dizlerinin üzerine çöküp aletimi hafifçe yaladı.

Dilini sertliğimin başında gezdirdiğinde keskin bir nefes aldım.

"Orada mısınız, efendim?"

Bir nefes vererek, "Evet," dedim. "Affedersiniz. Siparişimiz..." Neye karar vermiştik? "İki hamburger lütfen. Bir de patates kızartması."

Eğilerek memelerini avuçladım. Ellerimin arasındaki ağırlıklarını hissetmek beni daha da sertleştirdi.

Pippa kirpiklerini kırpıştırarak bana bir bakış attı ve aletimi tamamen ağzına aldı.

Dudakları tekrar yukarı tırmanırken, "Kahretsin," diye fısıldadım.

Tenime kıkırdadığında bütün vücudum kavurucu bir arzu dalgasının esiri oldu.

"İçecek bir şey ister miydiniz?" dedi Taylor.

"Evet. İki tane... elinizde ne varsa ondan işte."

Pippa'ya uslu durmasını söyleyen bir bakış atsam da beni umursamadı elbette.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve bir eliyle hayalarımı kavrayıp diğeriyle aletimi sıvazlamaya başladı. Başını bir lolipop

gibi emdikten sonra geri çekilip tükürüklerinin aletimden aşağı akmasını izledi.

Ayağa kalkarak yüzünün iki yanından sarkan saçlarını topladım ve ağzını tam da olmasını istediğim yere yaklaştırdım.

Ben aletimi tatlı dudaklarının arasına kaydırırken fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı.

"Uslu bir kız ol," diye fısıldadım.

Dudakları etrafıma kapanırken kalçalarımı geri çektim.

"İçeceklerimize bir bakayım..." Taylor bana son derece geniş içecek menüsünü sayarken Pippa'nın ağzını becermeye koyuldum.

Başımı sabit tutarak yavaşça dudaklarının arasına girip çıktım. *Harika.* Nedeni ağzının sıcaklığı mı, ıslaklığı mı yoksa beni memnun etmek için yanıp tutuşuyormuş gibi bakan gözleri mi bilmiyordum ama hiç böylesi bir zevk tatmamıştım.

Bundan daha iyisi olamaz.

"Kola," dedim tempomu artırarak. "İki kola, Taylor."

Pippa tekrar hayalarımı kavrayıp hafifçe kaldırdı, ardından da nazikçe okşamaya başladı.

"İşte böyle," diye fısıldadım.

Aletimin etrafında gülümsedi.

"Tatlı menümüzü de saymamı ister miydiniz?" diye sordu Taylor. "Bu ay yeni lezzetler ekledik."

"Tabii."

Pippa'nın aletimi emerken çıkardığı şapırtılar beni neredeyse orgazmm eşiğine getirecekti. Çok geçmeden eli hayalarımın ardında küçük daireler çizmeye başladığında daha fazla dayanamayacağımdan emin oldum.

Aletim ağzında şişerken Pippa inledi. Tırnaklarımı kafa derisine geçirerek başını sabit tuttum.

"Ağzına boşalmamı mı istiyorsun?" diye fısıldadım.

Sıkı tutuşumun el verdiği ölçüde başını sallayarak onayladı.

Ona göz kırptım. "Aferin."

"Ne istersiniz, efendim?" dedi Taylor.

"Şaşırt beni. Teşekkürler, Taylor."

El yordamıyla telefonu kapatmakla boğuştum. Boşalmak üzereydim.

"Hepsini yutmaya hazır ol."

Aletimi defalarca kez şişmiş dudaklarının arasına itip dilinin üzerinde kaydırdım. Parmakları bacaklarımın arasında gezinmeye devam ediyordu. Aldığım zevk dayanılmazdı.

"*Siktir, Pippa,*" dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Orgazmımın şiddetiyle titrerken vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Dört bir yanımı ele geçiren zevk dalgaları o kadar güçlüydü ki dizlerimin bağı çözülecek sandım.

Pippa ağzına fışkıran zevk sularımın her bir damlasını yutarken darmaduman oluşumu izledi.

Dudaklarımdan dökülen nefes de vücudum kadar titrekti. En sonunda gözlerimi açtım ve ağzından çıktım.

Aletimi kavrayıp gövdesini yalarken Pippa'nın gözleri dolu doluydu. Dilini hassas başında gezdirdiğinde vücudum tepeden tırnağa bir kez daha titredi.

İç geçirerek sandalyeye yığıldım.

"Tanrım, Pip. *Neydi o?*"

Elinin tersiyle ağzını silip ayağa kalktı. "Şimdiye dek gördüğüm en seksi şeydi."

Elini tutup onu kucağıma çektim. Kadınlığını kasıklarıma sürtmeye koyulduğunda zevk suları aletimi sırılsıklam etti.

Bir parmağımı açıklığından içeri kaydırırken, "Sıra sende mi?" diye sordum.

Haykırdı. "*Evet.*"

Yüzünü kendiminkine çekip dudaklarına yapıştım. Dilimle ağzının dört bir yanını keşfe çıkarak ona beni böyle mutlu ettiği için teşekkür ettim. Kalçalarını kasıklarıma sürtmeye, umutsuzca rahatlamaya çalışmaya devam ediyordu.

Nihayet geri çekildim ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Bana bakan gözleri parıldıyordu. Masmavi derinliklerinde -şehvetin hemen ardında- kalbimi sızlatan bir savunmasızlık titreşiyordu. *Neden korkuyor?* Nedenini bilmesem de bundan nefret ediyordum.

"Senin için yapmayacağım tek bir şey yok," diye fısıldadım.

Titreşen savunmasızlık gittikçe sönükleşti.

"Seninle vakit geçirmeyi, seninle konuşmayı, seni seviyorum. Seninle araba yolculuklarına çıkmayı, mesajlaşmayı."

Yüzünde minik bir tebessüm belirdi. Başparmağımı dudaklarında gezdirdim.

"Bana tüm bunları bahşetmenin benim için ne kadar değerli olduğunu hayal bile edemezsin. Şanslı piçin tekiyim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bunu çok fazla düşündüğünü biliyorum ama yapma, Pip. *Lütfen.* Bırak da erkeğin olayım."

Sözlerim kulağa çaresizlikten ölüyormuşum gibi geliyordu ama umurumda değildi. Gerekirse her şeyimi ortaya koyardım. Kafamda tek bir şüphe bile olmadığını bilmesine ihtiyacım vardı. İstediğim buydu. *Tek isteğim o.*

Pippa öne eğildi ve kollarını boynuma dolayıp başını göğsüme yasladı. Oda servisi kapıyı tıklatana kadar ona sarıldım, sırtını okşadım ve başının yanına öpücükler kondurdum.

Yirmi İki

PIPPA

"İyi akşamlar," dedi Jess. Kapıyı kapatıp kilitledi. "Yemek geldi."

Yatak odasma doğru ittirdiği servis arabasının üzerindeki kaplar tangırdadı. Yatağın tam ortasmda, kapıyı açmaya gitmeden önce beni bıraktığı yerde öylece yatıyordum.

Kadınlığım zonkluyor, hey yanım sızlıyordu. *Boşalmam gerek.* Yine de kendime dokunmaya yeltenmedim. Zirveye ulaşmak için pek fazla bir şey yapmama gerek yoktu. *Boşaldım boşalacağım.*

Önünde diz çökmüş vaziyette Jess'in darmaduman oluşunu izlemek şimdiye dek gördüğüm en harika manzaraydı. Başım arkaya atıp inlemesi ve zevkin yoğunluğundan boğazında kabaran damarları neredeyse beni de peşinden sürükleyecekti.

Elimi bacaklarımın arasına kaydırıp duraksadım.

Çenem ağrıyor, kafa derim sızlıyordu ama Tanrım, *bu enfes bir şeydi.*

Birinin ağzımı becermesinden bu kadar zevk alacağım aklımın ucundan geçmezdi. Görünüşe göre buna *bayılıyormuşum.*

Belki oral seks de bir güven meselesiydi. *Daha önce birini bu kadar çok arzulamış mıydım?*

Cevap kocaman bir hayırdı.

"Sana iki seçenek sunuyorum," dedi Jess arabayı bırakarak. Tabakların üzerindeki kapakları kaldırdı ve yiyecekleri inceledi. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Elimin nerede durduğunu fark etmesiyle bir kaşı havalandı.

Sırıttım.

Kapakları gerisin geri kapadı. *Bingo!*

Yatağa yaklaşarak, "Şimdilik sadece birimiz bir şeyler yiyecek," dedi.

"İki tane hamburger istememiş miydin?"

Sırıttı. "Evet."

Ah.

"Karnın aç mı?" diye sordu.

"Evet."

"Ah, peki." Duraksayıp altdudağını ısırdı. "Sana bir hamburger getireyim o hâlde."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup onu kışkırtmak için memelerimi öne çıkardım. "Başka seçeneğim yok mu? Belki canım hamburger istemiyordur?"

Dudakları seğirdi. "Eh, hepsi bu. Sadece hamburger yiyebilirsin."

Küçük oyunumuzu sürdürdüm. "Peki. Diğer seçenek ne?"

"*Benim bir şeyler yemem.*"

Gözlerinde titreşen alev içimi ürpertti.

Tekrar üzerine geçirdiği mayosuyla dolaba doğru ilerledi. Eşyalarımızı karıştırdığını, çantalarımızın hareket ettiğini ve bir tanesinin fermuarını açtığını duydum. Nihayet yamuk bir gülümsemeyle içeri döndü.

Midem kasıldı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Neyin peşinde?*

"Kararını ver... hangimiz karnını doyuracak?" diye sordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Üç saniye içinde bir şey söylemezsen kararı ben vereceğim."

"Jess..."

"Üç. İki. Bi-"

"*Sen!*" dedim son rakamı bitirmeden önce. "Ama neyin peşindesin?"

Yatağa çıktığında kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Döşek ağırlığıyla çöktü. "Hangi Jess'in daha iyi olduğuna karar vereceğiz." Yanıma uzandı. "Gerçi cevabı ikimiz de biliyoruz."

"Aynen öyle."

"Ben."

"Diyorsun?"

İfadesi hem şaşkın hem de... bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibiydi. "Al bakalım." Vibratör Jess'i bana uzattı.

"Nereden buldun onu?" diye sordum gülerek.

"Bavulunun içinde, en üstte duruyordu. Pek uğraşmam gerekmedi."

Yanaklarım kızardı. "Peki. Beni Vibratör Jess'in boşaltmasına izin mi vereceksin?"

Omuzlarını silkti. "Maharetlerini bir görelim."

Sertçe yutkunarak nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. *Bu ilklerin gecesi.*

Jess bana doğru döndü ve dirseğinin üzerinde doğruldu. Meme uçlarımdan birini parmaklarının arasında yuvarladı. "Hadi. Başla bakalım."

Dudaklarımdan bir inilti döküldü. Boşalmaya çok yakındım.

Dizlerimi kırdım ve vibratörü bacaklarımın arasına yasladım. Uyluklarıma akan zevk sularım altımdaki çarşafı ıslatıyordu.

İstediğim hıza ulaşana kadar düğmeye bastım ve vibratörün ucunu içime kaydırdım.

Gözlerim titreşerek kapandı. "Dikkatli olmazsam ânında boşalacağım."

Keyiflenerek, "Önceden hoşuna gidiyordu, öyle değil mi?" diye sordu.

"İyi iş çıkarıyor. *Kahretsin.*"

Başını açıklığımın etrafında döndürmemle titreşimleri bütün vücudumda hissettim. Cihazı tekrar içime soktuğumda kalçalarım istemsizce havalandı.

"Senin yanından geçemez," dedim güçlükle. "Yine de fena değil."

Cihazı içime sokup çıkarmaya başladığımda ıslak kıvrımlarımdan çıkan sesler odamızı doldurdu.

Gözlerimi güç bela açıp ona bakarak, "Bu noktada genellikle seni düşünüyorum," dedim. Hafifçe kapanmış gözkapakları içimdeki arzuyu daha da körükledi. "Parmaklarının, aletinin içime girip çıktığını hayal ediyorum. Gözlerimi kapadığımda senin yüzünü görüyorum."

Yüzünü meme ucuma eğip diliyle hafifçe vurdu.

"Siktir," dedim memelerimi yüzüne doğru kaldırarak.

Vibratörü açıklığımın üzerine çıkardım. Titreşimler zaten şişmiş kadınlığımı daha da uyarıyordu. Klitorisime ulaştığımda bacaklarım biraz daha açıldı.

Gözlerimi açık tutamıyordum. "Böyle seviyorum," dedim.

Jess'in eli bir mememi kavramış, daha önce hayalarına yaptığım gibi masaj yapıyordu. Ağzıysa diğerinin üzerine kapanmış, meme ucumu yalayıp emerek hafif hafif ısırıyordu.

Aynı anda o kadar fazla şey oluyordu ki hangisine odaklanacağımı şaşırdım.

Boynumun yan tarafını yalayarak, "Vibratör Jess'in elinden gelen bu mu?" diye sordu.

"Hı-hı."

"Sana bir sorum var." Ağzını kulağıma yaklaştırıp kulak mememi dişledi. "Onun üzerine mi boşalmak istersin yoksa yüzüme mi?"

"Yüzüne," diye fısıldadım.

Zaten arzuya teslim olmamak için kendimi zor tutuyordum ama Jess doğrulup bacaklarımın arasına girerek bir parmağını

içime kaydırdığında o kadar yüksek sesle inledim ki kıkırdayarak beni susturdu.

"Elimde değil," diye sızlandım.

Vibratör Jess'i elimden aldı ve ben ne olduğunu bile anlayamadan beni yüzüstü çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum omzumun üzerinden ona bakarak.

Bir kolunu altıma geçirip karnımı yataktan kaldırdı. "Kıçını kaldır."

Dizlerimin üzerinde doğruldum.

"Başını yatağa eğ. İstiyorsan bir yastık al."

Memelerimi yatağa bastırıp gözlerimi yumdum. Nefes nefeseydim, onu sırılsıklam olmuş kadınlığımda hissetmeyi bekliyordum.

"Ağzına boşalmama izin verdin," dedi. "Sıra bende."

Siktir.

Kıçıma bir şaplak attığında tiz bir çığlık attım. *Buna bayılıyorum.*

Yüzünü kadınlığıma gömdüğü anda yatak örtülerini yumruğumun içinde sımsıkı kavradım.

"Jess!" diye bağırdığımda bir şaplak daha yedim.

Teması tenimde enfes bir sızı bıraktı. Avucunu vurduğu noktaya koyup ovaladığında zevkten bayılacağımı sandım.

Vibratör Jess'i açıp içime kaydırırken klitorisimi ağzına aldı.

Daha fazla dayanamayacağım.

"*Siktir!*" diye haykırdım, kalçamı yüzüne iterek.

Hassas çıkıntıyı yalayıp emerken çıkardığı sesler içimdeki yangını daha da körüklüyordu.

Kendimi yüzüne olabildiğince sert bastırarak daha fazla sürtünme için kalçamı oynattım. Orgazmım o kadar şiddetliydi ki boğazımdan yükselen haykırışı bastıramadım.

Yoğunluğa dayanamayıp geri çekilmeye kalktım ama Jess bacaklarımı sıkıca kavrayarak beni hareketsiz bıraktı.

"Sakın durma," dedi. Nefesi şişmiş tenimi okşuyordu. "Hepsini istiyorum."

Klitorisime bir öpücük kondurdu ve dilini boylu boyunca açıklığımda gezdirdi.

Vibratörün önce hızı azaldı, sonra tamamen durdu. Tenimden uzaklaştı. Jess'in dili vücudumu sarsan son zevk dalgaları da geçene kadar klitorisimde gezindi.

Tamamen tükenmiş vaziyette yatağa uzanmama yardım etti.

Ardından yanıma kıvrılıp beni kendine çekti. "Rüya gibisin."

"Bana ne yapıyorsun böyle?" diye fısıldadım. Her yanıma beni hareketsiz bırakan bir ağırlık çökmüştü.

Başımın üzerinde kıkırdadı. "Hoşuna gitti mi? Gitmediyse söyle."

"Şöyle söyleyeyim, biraz kestirdikten sonra aynısından tekrar istiyorum."

Usulca gülerken göğsü gümbürdedi. Beni daha da yakınına çekti. "Seni temizlememiz gerek."

"Hiç gerek yok."

"Var dedim."

Esnedim. "Boş ver."

Etrafıma doladığı kollarını çözüp yataktan kalktı. Ayak seslerinin ve banyodaki musluğun açıldığının belli belirsiz farkındaydım. Tam uykuya dalmak üzereydim ki tekrar yanıma döndü.

"Bacaklarını aç," dedi.

Ona kulak asmadığımı görünce kendi işini kendi halletmeye karar verdi.

Ilık bir bezle beni nazikçe temizlemeye koyuldu.

"Kalkıp banyoya gitmen gerek," dedi. "Kadınlar ne yapıyor bilmiyorum ama erkeklerinkinden pek farkı olmadığından eminim."

"Gideceğim." *Daha sonra.*

Zihnim öyle bulanık, öyle büyük bir mutluluğun etkisindeydi ki bu anı mahvetmek istemiyordum. Bizi beklediğini belli belirsiz anımsadığım akşam yemeği bile beni yerimden kaldırmaya yeterli değildi.

Yorganı çıplak vücudumun üzerine çekip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar, Pip."

"Sana da."

Jess'in pencereleri ardına kadar açık mutfağında Fransız tostu yaptığımı hayal ederek uykuya daldım.

Yirmi Üç

JESS

"Adım Bobby ve Waterfront Hotel'in bünyesindeki Chutney'de şef olarak çalışıyorum. Bu öğleden sonrayı sizinle geçireceğim için çok heyecanlayım."

Bobby'nin arkasındaki pencerenin ardında fırtınalar kopuyordu. Camı döven yağmur damlaları, rengârenk mutfağı huzur verici bir sesle dolduruyordu. Pippa sanki temasa ihtiyacı olan sadece ben değilmişim gibi yanıma yaslandı.

Bütün sabahımızı yatakta uzanıp yağmurun sesini dinleyerek geçirmiştik. Gidecek bir yerimizin, yapacak bir şeyimizin olmaması çok güzeldi. İnziva raporumuzda çiftlere ne isterlerse yapabilecekleri birkaç boş gün seçeneği sunulması gerektiğini belirteceğimiz konusunda hemfikir olmuştuk. Kürek sörfü her ne kadar eğlenceli olsa ve bize yeni bir şey deneyimleme fırsatı sağlasa da birlikte tembel tembel yatmak ilişkimizi harikadan inanılmaza dönüştürmüştü.

Pippa pazumu tutup hafifçe sıktı.

"Ben Jess, bu da Pippa. Bize zaman ayırdığın ve becerilerini bizimle paylaşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederiz," dedim.

"Rica ederim. Yemek yapmaya ve arka planındaki birleştirici güce bayılıyorum. Yemekler hakkında konuşma fırsatını asla geri çevirmem." Güldü. "Kulağıma otelde çiftler için bir inziva paketi oluşturmak istediğinize dair bir şeyler çalındı."

Pippa adamın sözleri üzerine doğruldu. "Evet, öyle. Şirketim önümüzdeki aylarda müşterilerimize teklif sunmaya

başlayacak. Silver Springs merkezi bir yer ve insanlara pek çok eğlenceli deneyim sunuyor. Aşçılık kursunun da bunlardan biri olabileceğini düşündüm."

"Harika bir fikir. İnsanları bir araya getirme konusunda hiçbir şey yemeğin yerini tutamaz." Bakışları Pippa'yla aramda gidip geldi. "Peki siz sadece bir ön araştırma için mi yoksa şu inziva fikrini bizzat tecrübe etmek için mi buradasınız?"

Pippa sırıttı. "Jess benim eski kocam ol–"

"Pardon," diye araya girdim. "*Eski kocası falan değilim.*"

Bobby'nin kaşları çatıldı.

"Ben Pippa'nın erkek arkadaşıyım. Hatta artık lisede olmadığımıza göre erkeğiyim diyelim." Sırıtarak Pippa'ya meydan okudum. "Bazen bana karşı koymaya çalışsa da bu, kalbimin sahibi olduğu gerçeğini değiştirmez."

Pippa gülerek alnını koluma yasladı. Kolumu beline koyarak onu kendime çektim.

"Evde yemekleri daha çok kimin yaptığını sorabilir miyim?" dedi Bobby. "İşin büyük kısmını biriniz mi üstleniyor yoksa eğlencenin tadını ikiniz de mi çıkarıyorsunuz?"

"Büyük kısmını ben hallediyorum," dedi Pippa.

"Harika. En çok hangi yemeği yapmayı seviyorsun peki?" diye sordu Bobby.

"Şu sıra soğuk çorbalara taktım," dedi Pippa gülerek. "Kısa zaman önce tarhun kremalı domates çorbası yaptım. Enfes oldu."

Bobby etkilenmiş gibiydi. Bense *düpedüz* etkilenmiştim.

Yemek de mi yapabiliyor? Her geçen saniye daha harika biri olmayı nasıl başarıyor?

Bobby devasa mutfak adasının arkasına geçerken, "Tarhun hoş bir dokunuş olmuş," dedi. "Çoğu insan taze otlar kullanmaktan çekinse de ben yeşillikler olmadan yemek yapamam."

"Al benden de o kadar. Ferahlatıcı aromalar yemeğin lezzetine lezzet katıyor."

"Hiç çemen otu denedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"O hâlde bugün bir tavuklu tikka masala yapıp tam da bahsettiğin o ferahlatıcı aroma için çemen otu kullanacağız. Yemeğe tatlımsı bir lezzet verecek ve yediğinde kendi kendine, *Hımm, bu tat nereden geliyor?* diye soracaksın."

Bobby'nin uzattığı önlüğü alırken Pippa'nın yüzünde güller açıyordu. "Sabırsızlanıyorum."

Ben de diğer önlüğü alırken, "Teşekkürler," dedim.

Önlüklerimizin iplerini bağladıktan sonra ellerimizi güzelce yıkadık. Pippa'yla işe koyulmaya hazırlanırken Bobby bize Chutney'in tarihçesini anlattı. Elli yıl önce mutfağı küle çeviren yangını dinlemek ne kadar etkileyici olsa da yanı başımdaki kadın daha çok ilgimi çekiyordu.

Bu yanını daha önce hiç görmemiştim.

Bobby'nin anlattığı her şeyi can kulağıyla dinliyor, ona sorular soruyordu. Kaşları dikkatle çatılmıştı ve hevesle başını sallayarak aşçımızın sözlerini onaylıyordu. Bense *masala*'nın[5] ne olduğunu bile bilmiyordum. Bobby'yle anlamadığım bir dilde konuşuyordu ve... bu hâli beni gülümsetiyordu.

Bir adım geri çekilip gözlemlemeye başladım.

Pippa baharatlar ve kesme teknikleri hakkındaki sorularıyla hem Bobby'yi hem de beni beklenmedik bilgi birikimiyle şaşırtıyordu. Aşçımız ona yemekle profesyonel anlamda ilgilenmeyi düşünüp düşünmediğini sorduğunda göğsü gururla kabardı.

Bilmediğim daha ne yanları var?

"Jess, bize katılır mısın?" dedi Bobby eliyle yanlarına gelmemi işaret ederek. "Tavuğu hazırlamaya başlayacağız. Bu yemek için daha sulu ve hata kabul eder olduğundan göğüs eti yerine

5 Başta Hindistan olmak üzere Pakistan, Nepal ve Bangladeş gibi Güney Asya ülkelerinin mutfaklarında kullanılan bir baharat karışımı. -*çn*

tavuk budu kullanmayı tercih ediyorum. Ama isterseniz başka bir şey de kullanabilirsiniz."

"Göğsü tercih ederim," dediğimde Pippa dirseğini göğsüme geçirdi.

Bobby güldü. "Ben de, dostum. Ben de."

Pippa, "Ben daha çok omuz kadınıyım," dediğinde hep bir ağızdan kahkaha attık.

"Marinasyonu güzelce emebilmesi için butlara çatalla delikler açacağız. Bu görevi üstlenmek ister misin, Pippa?"

"Seve seve."

Tezgâhtan bir çatal aldı ve folyo kaplı bir tepsinin içinde duran butlara delikler açmaya koyuldu.

"Sen onu hallederken ben de çemen otunu getireyim," dedi Bobby. "Normalde derslerimde böyle şeyler kullanmıyorum ama hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Evet, denemek için sabırsızlanıyorum," dedi Pippa.

"Hemen dönerim." Bobby mutfaktan çıkarak bizi yalnız bıraktı.

Nihayet.

"Sana bir sır verebilir miyim?" dedim. "Ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yok ve aranızda geçen konuşmaların tek kelimesini bile anlamıyorum."

Sırıttı. "Bir sürü yemek programı izliyorum. Ailemin yanından ayrıldıktan sonra ramen ve mikrodalgada pişen peynirli makarnaları yemekten gına geldi. Yemek yapmayı da böyle öğrendim."

"En sevdiğim yanlarından biri de bu."

"Neymiş o?"

Sırıttım. "Çok çabuk öğreniyorsun."

Bana döndüğünde gözlerinin tam da umduğum gibi alev alev yandığını gördüm.

"Bugün kendimi çok becerikli hissediyorum," dedi gülerek. "İşimiz bittiğinde bana öğretebileceğin yeni bir şey var mı?"

Siktir.

Ona cevap veremeden telefonumdan bir bildirim sesi yükseldi. *Aile sohbetinden mesaj var.*

Bir bildirim sesi daha geldi.

Ardından bir tane daha.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Pippa. "Ellerini çoktan yıkadın. Telefonuna dokunmaman gerek."

"İnan bana. *Ellerimi kirlettiğime değecek.*"

Dilimle yanağımı şişirdim ve telefonumun kilidini açtım.

Bingo.

Paige: AMAN TANRIM JESS.

Moss: Bu. Şimdiye. Dek. Gördüğüm. En. Harika. Şey.

Maddox: *kahkaha atan emoji* *ağlayan emoji* *yumruk tokuşturma emojisi*

Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim.

Ben: Bir şey mi oldu? *sırıtan emoji*

Paige: Gülmekten gözümden yaş geldiği için kendimi Nate'in ofisine atmam gerekti. Kardeşin seni *bıçak emojisi*

Ben: Yok ya. Banks SENİN kardeşin. Benim olduğunu hiç söylemedim.

Maddox: Gülmekten nefes alamıyorum.

Moss: Bunu akıl edemediğim için kendime kızıyorum. Bu dâhiyane bir plan.

"Tamam, pes ediyorum." Pippa çatalını bıraktı ve adanın etrafından dolanarak yanıma geldi. "Ne oluyor? Bana da anlat."

"Banks çok *ilginç* bir gün geçiriyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın?"

Ding!

Foxx: Bu yaygara ne? Umarım biri ölmüştür.

Maddox: Yakında ölecek.

Moss: Jess ölüm fermanını imzaladı. *kurukafa emojisi*

Paige: Foxx, Banks'i hayatta bir daha karakoldan toplamaz. Kefaletini kim ödeyecek?

Foxx: YİNE mi karakola düştü?

Moss: Yakında düşecek. *kahkaha atan emoji*

Attıkları ekran görüntüsü yüklendiğinde bir kahkaha patlattım. *Hayal ettiğimden çok daha iyi olmuş.*

Pippa bir şaşkınlık nidasıyla yazıları okuyabilmek için telefonumu çekiştirdi. Eliyle ağzını kapadı.

İkinci Bahar Çöpçatanlık Uygulaması: Aşk ve arkadaşlık arayan 65-80 yaş aralığındaki kadınlar için.

İsim: Disko Topu

Yaş: 25

Fiziksel Özellikler: 170 cm, 83 kg, kahverengi saç, ela göz.

Hakkımda: Kendime birbirimizi her anlamda tatmin edebileceğimiz bir büyükanne arıyorum. Bolca enerjim ve emrinize amade kocaman bir aletim var.

Birbirimiz için yaratıldığımıza dair bir işaret: Yalnız kalmaya dayanamıyor ve insanların kişisel alanlarına saygı göstermiyorsanız ideal bir aday olabilirsiniz.

İnsanları şaşırtan bir özelliğim: İyi bir şoförüm. Getir götürünüzü yapacak biri mi lazım? Aradığınız adam benim.

Birlikte olursak: Arzulanmanın nasıl bir his olduğunu tadabiliriz.

Diğer: Ev arkadaşlığına hayır demem.

İletişim tercihleri: 555-555-5555 numarasını aramaktan ya da mesaj atmaktan çekinmeyin.

"Bu senin başının altından mı çıktı?" diye sordu. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Seçtiğim profil fotoğrafını – Banks'in evimin dört bir yanına yapıştırdığı çıkartmalara bastırdığı suratını– işaret etti.

"İlgisizlikten ne yapacağını o kadar şaşırmış ki ben yokken evime girdi. Sayesinde bahçemde devasa bir horoz heykeli duruyor ve geçen gün bana polisi aramış gibi oyun oynadı. Ondan da maskaralıklarından da bıktım."

Foxx: Hak etmişti.

FOXX KİŞİSİ BİLDİRİMLERİ SESSİZE ALDI.

"Ne ara yaptın?" diye sordu Pippa kıkırdayarak.

"Yola çıkmamızdan önceki gece. *Birileri beni bir başıma bıraktığından* gözüme uyku girmemişti," dedim. "Yatakta öylece yatarken Banks'in ben yokken evime çökeceğini, canının istediği her şeyi yapacağını düşündüm. Baktım uyuyamıyorum, Banks'e ergenlerden anlayan ve *evi olan* birini bulayım dedim." Omuzlarımı silktim. "İşe yaradı."

Ben: Sizin nereden haberiniz oldu?

Maddox: Bana telefon açıp kulağımın zarını patlattı.

Moss: Mad bana ekran görüntüsünü attı.

Paige: Ashley beni aradı.

Maddox: Telefonu saat beşten beri susmamış. Aldığı mesajların ardı arkası kesilmiyormuş.

Ben: Olayı nasıl çözmüş?

Moss: GLORIA *kahkaha atan emoji*

Paige: Gloria diye bir kadından.

Maddox: Gloria'dan. Görünüşe göre Honey'nin arkadaşıymış. Onu tanımış. Konuştuklarına göre onunla eşleşmiş olmalı, değil mi?

Ben: Pippa dün gece erkenden uyuyunca Banks'e bir güzellik yapıp onun adına birkaç tatlı kadını sağa kaydırdım. Onların da aynı şeyi yapacağını umdum *sırıtan emoji*

Maddox: Eh, Gloria yapmış demek ki. Numarayı aramış. Sonra da çanak çömlek patlamış işte.

Moss: Kim bilir? Belki de patlayan sadece çanak çömlek olmaz.

Banks: BOYUM BİR YETMİŞ DEĞİL

Bir kahkaha patlattım.

Pippa bir yandan ellerini yıkıyor bir yandan da gülmekten yaşaran gözlerini tişörtünün kollarına silmeye çalışıyordu.

Moss: Tek derdin bu mu?

Ben: *kahkaha atan emoji*

Banks: Doğru düzgün mesaj bile yazamıyorum çünkü TELEFONUM SUSMAK BİLMİYOR.

Ben: Çok üzüldüm, Disko Topu. İstemediğin kadar ilgi görüyorsun. Tatlı mı tatlı bir sürü kadın seni istiyor. Hayallerin gerçek oldu.

Banks: Senden nefret ediyorum. AYRICA BOYUM BİR SEKSEN.

Paige: İşe dönmem gerek. Birileri kan çıkmadığından emin olabilir mi lütfen?

Moss: Olamaz.

Ben: Hesabını askıya almamı ister misin?

Banks: Hayır demem.

Ben: Eve döndüğümde horoz gitmiş olacak mı?

Moss: ŞAHANE PAZARLIK *alkış emojisi*

Maddox: Etkilenmedim desem yalan olur.

Banks: Bahçende horoz falan olmayacak.

Ben: Yarın döndüğümün farkındasın değil mi?

Banks: Olmayacak dedim ya.

Ben: Anlaştık. Dediğim gibi, hesabını askıya alacağım. Silmeyeceğim. Ayağını denk al.

Banks: *burnundan dumanlar çıkan emoji*

Uygulamayı açtım ve söz verdiğim gibi Disko Topu'nun hesabını askıya aldım.

Pippa iç geçirdi. "Keşke benim de seninkiler gibi kardeşlerim olsa."

"Banks'i ister misin? Vermekten hiç gocunmam."

Güldü. "Böyle bir bağın nasıl bir şey olduğunu bile hayal edemiyorum. Greg'le ben hiç abi kardeş olmadık. O annemle babamın gözdesiydi, bense yeterince iyi bulmadıkları küçük kızları. Bir türlü yontup istedikleri şekle sokamadıkları cevherleri, yollarına çıkmaktan başka bir şey yapmayan asi evlatları."

Sen öyle san. Onu kollarımın arasına alıp yüzünü izledim.

"Ama önemi yok," dedi tatlı tatlı gülümseyerek. "Beni doğurmuş olsalar da ailem değiller."

"Yani büyürken koca bir ailen olsun istedin ama şimdi bundan vaz mı geçtin. Doğru mu anlıyorum?"

Tam kaşlarını çatacaktı ki vazgeçti. "Aynen öyle."

Onu inceledim. Gerçeğe ulaşmak için ne kadar çabalamam gerektiğini merak ediyordum. *Yontup istedikleri şekle sokamadıkları cevherleri.* Belki de haklıydı. Belki ışıl ışıl parlamaması, onu bekleyen onca iyiliğe ulaşamaması için o kadar uzun zamandır bastırılmış, hatta saklanmıştı ki.

Sana yardım edeceğim, Pippa. Sadece güven bana.

"Yemek dersini boş verip odamıza dönmek ister misin?" diye sordum kaşlarımı hızlıca indirip kaldırarak.

Güldü. "İstemem. Tüm masrafları Bloom Match karşıladı. Bridgit'e detaylı bir rapor sunabilmek için her şeyi deneyimlemeliyim."

İnleyerek gözlerimi devirdim.

Tişörtümün yakasıyla oynayarak, "Ama başka bir teklifim var," dedi. "Bir anlaşma yapalım."

"Ne anlaşmasıymış bu?"

"Uslu durup yemek dersini atlatırsan günün geri kalanında ne yapacağımızı senin seçmene izin veririm."

Kalkan kaşlarım neredeyse tavana vuracaktı. "Ciddi misin sen?"

"Ciddiyim."

"Ne istersem yapacaksın?"

Yutkundu.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden, "Anlaştık," dedim.

O önümüzdeki bir saat boyunca kıvranıp duracak, bense tavuk tikka masalayla uğraşırken sıkıntıdan ölmemeye çalışacaktım. Fakat odamıza döndüğümüzde ne isteyeceğimi çok iyi biliyordum.

Üstelik bunun kafasından geçen şeyle hiçbir ilgisi yoktu.

Sırıttım. "Bobby geliyor. Şu zımbırtıyı bir an önce yapalım da gidelim buradan."

Ardından tekrar ellerimi yıkamak için lavabonun başına geçtim ve Banks'in randevu uygulaması dünyasına yaptığı başarılı giriş karşısındaki tepkisine gülmemeye çalıştım. *Aptal herif.*

Yirmi Dört

Ayışığı Kitaplığı

PIPPA

"İsteğin bu mu gerçekten?" diye sordum gülerek.

"Gülme. Utanıyorum."

"*Tabii.*"

Odamızın balkonundaki bistro masasında oturuyordum. Uzaklarda çakan şimşeklerin ışıltısı seslerinden önce geliyordu.

Jess bana bir kadeh şarap uzatıp karşıma yerleşti.

Akşam yemeğimizi nehir kenarında, Bobby'nin önerdiği küçük bir restoranda yemiştik. Ortamın sessiz ve sakin, yemeklerinse enfes olduğu konusunda haklı çıkmıştı. Restoranın sahibi Ted, yemeklerimizden memnun kalıp kalmadığımızı sormak için yanımıza geldiğinde Jess'le hoş bir sohbete dalıvermişlerdi. Bense arkama yaslanarak kereste fiyatları, arabalar ve eyalette balık tutulacak en iyi yerler gibi konularda döndürdükleri erkek muhabbetini dinlemiştim.

Şarabımı yudumlayarak ânın tadını çıkarmıştım. Sohbetlerine beni de dahil etmiş, fikirlerimi sanki çok önemliymiş gibi can kulağıyla dinlemişlerdi. Fakat beni asıl etkileyen Jess'in Ted'le hemencecik kaynaşması olmuştu.

Yeni arkadaşlar edinmek benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı. Çocukluğumda ailemin hafta sonları görüştüğü dostları yoktu. Greg ise daima ya güreşmekle ya da ona biçilmiş geleceğe hazırlanmakla meşgul olduğundan diğer çocukların isimlerini bile bilmezdi. Başımdan geçen iki yarı ciddi ilişkide de erkek arkadaşlarım diğer erkeklere böyle sıcakkanlı davranmazdı.

Durup bu döngüden neden bir türlü çıkamadığıma hiç kafa yormamıştım. Ne var ki Jess'in Ted'le sohbetine şahit olduktan -ve Jess'in diğer insanlara karşı olan tavırlarını düşündükten- sonra önceki seçimlerimin ebeveynlerimle ilgili olduğunu idrak ettim.

Kendimi hiç değerli hissetmedim. Fark edilmeye değer biri olduğumu düşünmedim.

Dünyalarının çevresinde dönsem de hiçbir zaman içinde kendime bir yer edinememiştim. *Hep... çok... yalnızdım.*

Şimdi dönüp baktığımda dünyaları en az onlar kadar küçük, başkalarıyla neredeyse hiç ilgilenmeyen benmerkezci erkeklerle sevgili olmam gözüme çok mantıklı görünüyordu.

Jess Carmichael'ın onlarla alakası yok. Bana dünyası benim etrafımda dönüyormuş gibi davranıyor.

"Ted'in bize bir şişe şarap hediye etmesi çok inceydi," deyip kadehimden bir yudum daha aldım.

"Şaraba pek düşkün değilimdir ama bu çok güzelmiş. Georgia'daki bir şaraphanede üretilmiş. Landry Ailesi Şaraphanesi mi ne, öyle bir şeymiş."

"Eve döndüğümüzde yakında bir yerde satılıp satılmadıklarına bir göz atmalıyız."

Sözlerim karşısında Jess'in gözleri parladı ve kadehini masaya bıraktı.

"Sabah Kismet Beach'e dönüyoruz."

Rüzgâr yüzünden sesini zar zor duyuyordum.

"Evet," dedim.

"Sonra ne olacak?"

Boğazım düğümlendi. Duymaktan korktuğum soru gelmiş, sabahtan beri içimi kemiren konu nihayet açılmıştı.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırsa da... bir yanım bu ânı bekliyordu. Kendimle çeliştiğimin farkındaydım. Bu konuşmanın ödümü koparmamasını istiyorsam konunun ne

zaman açılacağına kısmen benim karar vermem gerekliydi. Jess'in akşamımızı nasıl geçireceğimize karar vermesine müsaade edersem bunu yapacağını biliyordum. Bütün günümü ona vereceğim cevabı hazırlayarak -ve başarısız olarak- geçirmiştim.

"Ne olmasını istiyorsun?" dedim sorusunu ona çevirerek.

Gözleri parıldadı. "Cevabı gayet iyi biliyorsun."

"Hımm."

Uzanıp ellerimi tuttu.

Ona kendimi kimseye olmadığı gibi açmaya hazırlanırken titrek bir nefes aldım.

Bunu neden yapıyorum?

Çünkü Jess buna değerdi.

Çünkü sanırım onu seviyorum.

"Seninleyken her şey gözüme daha doğru görünüyor," diye başladım. "Sabahları uyandığımda kendimi... önemsiz hissetmiyorum."

Ağzı bir şey söylemek üzere aralandı ama yanağının içini ısırarak kendine hâkim oldu. Artık bu hareketi kendini tutmaya çalıştığında yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Kısa bir süre öncesine kadar hayatım bana dünyanın bir köşesindeki ıssız bir ada gibi geliyordu. Diğer insanlar koca koca kıtalarda, takımadalarda yaşarken ben bir kara parçasının üzerinde bir başımaydım. Bunu sorun ettiğim de yoktu," diye ekledim kaşlarının çatıldığını görünce. "Etmemem gerekiyordu. Ama sonra sen çıkageldin ve o adaya zorla girdin. Hayatımda ilk kez bana yalnız olmadığımı hissettirdin."

Kendime ağlamayacağıma dair söz vermiştim. Konuşmamız ne kadar utanç verici ya da üzücü olursa olsun, ne kadar kötü giderse gitsin ağlamayacaktım.

Bu yüzden de gözlerimi kırpıştırarak kenarlarında birikmeye başlayan yaşları bastırdım.

Jess başparmağıyla parmak eklemlerimi okşayarak sessizce devam etmemi bekliyordu.

"Sen kalbimi buraya gelmemizden çok önce kazanmıştın zaten, Jess," dedim boğuk bir sesle. "Sana bunu söylemek ödümü koparsa da her şeyi konuşmamız gerektiğini biliyorum ve elimden geldiğince dürüst olmaya, ne var ne yok ortaya dökmeye çalışıyorum."

"Neden korkuyorsun? Anlayamıyorum."

"Çünkü..." Bir nefes verdim. "Geleceğe dair hayallerin neler? Nasıl bir hayat sürmeyi umuyorsun?"

"Mutlu olmayı umuyorum."

"Daha detaylı bir cevap ver."

Ne söyleyeceğini biliyordum. Bir ailesi olsun istiyordu. Elbette isterdi. Fakat bunu onun ağzından duymam gerekliydi. Böylece eve döndüğümüzde ne istediğimden emin olamama nedenlerimi ona anlatabilirdim.

Daha doğrusu, ne istediğimi ve neye sahip olamayacağımı.

Ellerimi bırakıp iç geçirdi. Arkasına yaslanıp beni inceledi. "Bence bu gayet yeterli bir cevap."

"Sorumu böyle üstünkörü geçiştiremezsin."

"Ne dememi istiyorsun? Çocuk olayına mı döneceğiz? Neden birlikte olamayacağımıza dair ağzından çıkan tek mantıklı neden buydu."

Öylece kalakaldım.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, kanım kulaklarımda uğulduyordu. Panikten midem ağzıma geldi.

Sadece arkama bakmadan kaçmak istiyordum.

Ama yapmadım.

"Evet," dedi. "Kendimi bildim bileli günün birinde çocuk sahibi olacağımı düşündüm. Babamla yaptığım her şeyi kendi evladımla yaptığımı hayal ettim. Bunu mu duymak istiyordun?"

Hayır.

Öne doğru eğilerek kadehinin sapını kavradı. "Sen neden çocuk istemiyorsun?"

"Çocukları sevmem." Ona basmakalıp bir cevap verdiğimin farkında olsam da gerçek buydu. Kendimi bildim bileli öyleydi. "Bütün hayatımı anne olmamak üzerine kurdum ve bir çocuğun çığlıklarıyla uyanmadığım her güne şükrediyorum. Seçimimden memnunum. Çoğu kadının aksini düşündüğünü biliyorum ama ben böyle hissediyorum."

"Peki." Gözlerini benimkilere kenetledi. "Şimdi de gerçek cevabı duyalım."

Kadehimi masanın ortasına ittim. "Söyledim ya."

"Derdim fikrini değiştirmeye çalışmak değil, Pip. Sadece seni anlamak istiyorum."

Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın?

Neden ödümü koparıyorsun?

Ayağa kalktım. Düzgün düşünebilmek için biraz hareket etmeye ihtiyacım vardı. Öylece oturup suratına bakmak yılların travmasını hatırlamama yardımcı olmayacaktı.

Kalbim öncekinden bile hızlı atıyordu. Öyle olmadığını bile bile terleyen avuç içlerimi havadaki neme bağlayarak kendimi avuttum.

Derin bir nefes aldım ve rüzgârla birlikte üfledim.

Bu canımı yakacaktı. Yarama bile isteye tuz basacaktım ve Jess'in yüzünde, başından beri görmekten korktuğum o hayal kırıklığı belirecekti. Sonsuza dek istediği insan olmadığımı anlayacaktı.

"Ailemle aramdaki duygusal bağları koparmak çok vaktimi aldı," dedim donuk bir sesle. "Yalnızlığımın altında ezildiğim çok... karanlık bir dönem geçirdim. Ama ya bunu yapacaktım ya da her fırsatta yaptığım hiçbir şeyin yeterli olmadığını bana hatırlatmalarına müsaade edecektim." Gözlerime dolan yaşları bastırdım. "Ya da bazen de nasıl bir yüzkarası olduğumu

başıma kakıp durmalarına. Ne yaptığımın hiçbir önemi yoktu, hiçbir şekilde onları tatmin edemeyecektim."

Balkonun öteki tarafına yürüyüp yüzümü ona döndüm.

"Kendimi sevdiğim bir hayat kurmayı başardım," dedim çenemi kaldırarak. "Bunun için de dişimi tırnağıma taktım. Biriyle çocuk sahibi olup sonra..."

Yaşlar gözlerimi yaktı.

"Sonra ne?" diye sordu usulca.

"Sonra fikrini değiştirmesine dayanamam." Elimin tersiyle burnumu sildim. "Ya çocuğum beni sevmezse? Ya korkunç bir anne olursam ve büyüdüğünde benden nefret ederse? Ya tıpkı annem gibiysem ve..."

"Kes şunu."

"Ama ya öyle olursa?"

Gökyüzünü yarıp geçen şimşek bile Jess'in bakışlarındaki yoğunluğa işlemezdi.

Titrek bir nefes aldım. "Ben sevilmeyi hak etmiyorum."

"Kes şunu dedim, Pippa."

"Gerçek bu. Ne yaparsam yapayım düzeltemediğim bir kusurum var. Denedim ama olmadı."

Şimdiye dek söylemeye cesaret etmediğim gerçekler bir bir dudaklarımdan dökülürken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Sanki bunları sesli söylememle bir baraj yıkılmıştı ve ket vurduğum ne kadar duygu varsa kontrolsüzce dışarı akıyordu.

"Nasıl? Nasıl mutlu olabilirsin ki? Yaşadığın hayata, yaşayabileceğin hayata dön bir bak ve bana nasıl mutlu olabildiğini açıkla. Aklının başına geleceğini, sırf bize kafa tutacaksın diye hayatını bile isteye mahvetmeye bir son vereceğini umdum ."

"Sen hayatımın en büyük hayal kırıklığısın."

"Öz annemle babam bile beni sevmemişken elin adamının hayatının geri kalanında bunu yapmayı seçmesi mümkün mü?"

Gözyaşlarım akmaya devam ederken elimin tersiyle burnumu sildim. Şimdi duramazdım, eteğimdeki tüm taşları dökmem gerekiyordu. Ona en büyük korkularımı anlatmalıydım ki beni anlasın.

"*Hiç kimse beni sevmedi, Jess.*"

Hızla geri ittirdiği sandalye sürgülü kapıya çarparak devrildi. Elimi tutup beni kendine çekti. Kollarını etrafıma öyle sıkı sardı, beni göğsüne öyle bir bastırdı ki nefes alamayacağımı sandım.

Gecenin başından beri dalga geçtiğim polo yaka pembe tişörtüne hıçkırırken vücudum sarsıldı. Jess çenesini başımın üzerine dayadı ve sırtımı sıvazlayarak benimle birlikte ileri geri sallandı.

Gök gürültüsü gitgide daha yakından gelmeye başlıyordu. Uzaklardaki binaların üzerine ve caddelere düşen yağmurun sesini duyabiliyorduk. Giderek şiddetlenen rüzgâra rağmen Jess hiçbiri umurunda değilmiş gibi bana sarılmaya devam etti.

Sonunda geri çekildi ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben seni on beş yıldır seviyorum. Bunun bir önemi yok mu?"

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen bir istisnasın."

"Doğru düzgün düşünemeyecek kadar sana âşık bir istisnayım."

Burnumu çektim.

Jess sırıttı. "Ağzından çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinledim. *Her birini.* Ve ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?"

Yüzümü avuçlarının arasma aldı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Ailen çok zekiymiş gibi görünse de belli ki alakaları bile yok. Gördüğüm en harika kadını tanıma ve sevme fırsatına burun kıvırıyorlar. Bu onların kaybı, Pip. Ben seni her bir

zerremle seviyorum ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bunca zamandır hiçbir şey değiştiremedi."

Kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taştı.

"Hayalimin mutluluk olduğunu söylerken ikimizi kastetmiştim. Benim için mutluluğa çıkan tek yol senden geçiyor," dedi. "Bir hayatı paylaşalım istiyorum. Hayatımı daha iyi hâle getirmeme yardım etmeni, benim de aynısını senin için yapmama izin vermeni istiyorum. Fransız tostu yediğimiz kahvaltılar, ardına kadar açık pencereler, balkonda saatlerce sohbet ederken bize eşlik edecek şarap şişeleri istiyorum."

Gülümsedim.

"Sevdiğim kadın tam karşımda duruyor. Seni olduğun gibi istiyorum."

"Peki ya çocuk mevzusu? Fikrimi değiştirmeye niyetim yok, Jess. Benim için hayallerinden vaz mı geçeceksin?"

Lütfen bana dürüst ol. Beni kaybetmemek için duymak isteyeceğimi düşündüğün şeyleri söyleme. Bu beni mahveder, Jess.

İç geçirdi. "Çocuk sahibi olmak resmin bir parçasıydı sadece. Resmin *kendisi* değildi. Kocaman bir ailem var zaten, Pip. Aynısından bir tane daha yaratmama gerek yok. Buna ihtiyacım yok." Alnıma, gözlerime, yanaklarıma nazik öpücükler bıraktı. "Beni iyi dinlemeni ve sözlerime inanmanı istiyorum çünkü doğruyu söylüyorum. Hayatımın son yarısında tek hayalim hayatımda olmandı. Benim olmandı. Resimde sen ve ben vardık." Dudakları utangaç bir sırıtışla kıvrıldı. "Sadece sen ve ben."

Yüzümü göğsüne gömdüm.

"Kardeşlerim kaç çocuk yapacak kim bilir? Bir de Paige var. *Tanrım.* Yeğenlerimiz kardeşlerinden kaçıp bizim eve sığınacak."

Tişörtüne doğru gülümsedim. "Bunu sorun etmem."

İnledi. "Bir dakika."

"Ne oldu?"

"Bir şartım daha var."

Nabzım hızlandı. *Yine ne var?*

"Banks'i büyütmeyi de kabul etmen gerek. Onu başımdan bir türlü atamıyorum. Yapmadığım şey kalmadı," dedi.

Bütün vücudumu sarsan bir kahkaha attım. Jess'in yüzü aydınlandı.

Yağmur nihayet balkonumuza ulaştı ve eğimli düşen damlalar bizi tepeden tırnağa sırılsıklam etti. Yine de öylece durmaya devam ettik. Tenimize çarpan su bizi irkiltmedi bile. Sadece birbirimize bakıp gülümsedik.

"Ya ailen?" diye sordum.

"Seni seviyorlar zaten. Babam yıllardır kayıp olan kızını bulduğunu düşünüyor."

Güldüm.

Gök gürültüsü ortalığı inletirken kollarımı boynuna doladım ve birlikte ileri geri sallanmaya başladık.

"Seni seviyorum, Jess."

Yüzünü benimkine eğip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bunu duymayı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki."

"Ben de söylemeyi."

"Belki de hiç duymayacağımı düşünmeye başlamıştım." Sırıttı. "Sana kol kanat germek istiyorum, Pip. Birlikte geçirdiğimiz onca yılda o kadar çok şey kaçırdık ki artık tek saniyeyi bile heba etmek istemiyorum."

Derin bir nefes aldım. Nereye varmak istediğini kestiremiyordum. Nereye varmasını istediğimi de bilmiyordum. Ama hayatımda ilk kez, ne söylerse söylesin, birbirimizin olacağımızı hissediyordum.

Sevilmek böyle bir şey olmalıydı. Öyleyse bunu ilk kez tadıyordum.

Sadece fiziksel değil, duygusal olarak da güvende hissetmeyi.

Karşımdakinin bana dürüst davranmaktan kaçınmayacak kadar saygı duymasını.

Kafasından geçen her şeyi söyleyeceği kadar değer görmeyi.

Sadece görülmekle kalmayıp duyulmayı ve ne yaparsak yapalım, ne söylersek söyleyelim birbirimizin yanında olmaktan vazgeçmeyeceğimizi bilmeyi. Her şeyi elimize yüzümüze bulaştırsak bile yaslanacak bir omzumuzun olmasını.

Hatta belki bazen elimize yüzümüze bulaştırdığımız için bu şansa erişeceğimizi. En azından bununla tek başımıza yüzleşmek zorunda olmayacağımızı bilmeyi.

Bu hissi asla unutmayacağım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Yanlış anlaşılmaya mahal vermek istemiyorum."

Sırıttım, kalbim o duyduğum sevgiden patlayıverecek gibiydi. "Açık konuş o hâlde."

Kıkırdadı. "Sen ve ben. Hayatı artık birlikte göğüslüyoruz. Sahte sevgili oyunları, eski koca rolleri yok. Bana seni kendime âşık etmem için verdiğin yedi günlük süreyi ilelebet uzatıyorum. Ömrümün sonuna dek seni her gün kendime âşık edeceğim."

Tanrım, bu adam...

Parmak uçlarıma yükselip onu öptüm.

Jess alnını benimkine dayadı. "Ee..."

"Ee..."

Kıkırdadı. "Lütfen hislerimizin karşılıklı olduğunu söyle."

Ellerimi boynuna dolayıp bir kahkaha attım.

"Ciddiyim. Bunu söylediğini duymam gerek."

"Jess Carmichael..." Ona göz kırptım. "Her. Şeyimle. Varım."

Yağmurun altında dans ederken beni her bir zerresiyle, bütün şefkatiyle ağır ağır öptü.

Yirmi Beş

PIPPA

Yatağa uzanmış dışarıdaki yağmurun sesini dinlerken Jess kolumu okşuyordu.

Sanırım ikimiz de bizi bekleyen yepyeni geleceğin yanı sıra sabah eve dönmek üzere yola çıkmamız gerektiğini düşünüyorduk. Burada, gerçek hayatlarımızdan uzakta, sevgili olmak daha kolaydı. Birkaç gündür iş ve hayat stresinden, yoğun programlardan uzaktaydık. Tam da inzivaya çekilmiş bir çiftin ihtiyaç duyduğu huzurlu hayatı yaşıyorduk.

Sırıtıp ona daha sıkı sarıldım.

Birkaç hafta önce inziva fikrimi hazırlarken bunun böyle sonuçlanacağını hayal bile edemezdim. Ağzımdan sahte bir eski kocam olduğunu kaçırdığımda bu rolü Jess müthiş-ötesi Carmichael'ın üstleneceğini bilmiyordum.

Ya da bu küçük inzivanın tam da ihtiyaç duyduğum şeye dönüşeceğini.

Jess başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

İkimizin de ihtiyaç duyduğu şeye dönüşeceğini.

Belki farkında bile olmadan doğru şeyi yapıyordum. Körü körüne bir işe kalkıştığımın, elle tutulur hiçbir ilişki deneyimim olmadığının farkındaydım. *Alçak Chuck'ın azıcık da olsa haklı çıkmasından nefret ediyorum.*

Al işte. Chuck ve haklı sözcüğünü yine aynı cümlede kullandım. Bu bir insanlık suçu.

Yine de hayatın rutin akışını değiştirip evrene Jess'le aramdaki ilişkiyi yeni bir boyuta taşıma fırsatı vermemle ortaya gerçekten harika bir şey çıkmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jess.

"Ne kadar zeki bir kadın olduğumu."

Kıkırdadı.

"Sence Yavşak Chuck o koca ağzını açıp öfkeden gözümü döndürmeseydi yine burada olur muyduk?" dedim.

Tenimde gezinen parmak uçları tüylerimi diken diken ediyordu. "Olacağımızı düşünmek istiyorum."

"Ben de. Ama..." Duraksadım. "Belki beş para etmez herifler bile bir amaç uğruna hayatımıza giriyordur. O gün sinirimi bozup bana evlenip boşandığımı söyletmeseydi işten sonra ona içimi dökmek için Kerissa'yla Shade House'ta buluşmazdım."

"Doğru."

"Hatta daha da öncesine bakalım. Ailem beni bir başıma bırakmasaydı muhtemelen maddi açıdan daha rahat olur ve Lakely'den bir daire kiralayabilirdim. Yani Kismet Beach'e taşınmamı dolaylı yoldan onların kötü ebeveynliğine borçluyum."

"Hayır. Annenle baban en ufak bir övgüyü bile hak etmiyor."

Güldüm. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kolunu üzerimden çekti ve yan yatarak yüzünü bana döndü. Bu mayışık, gevşemiş hâline bayılıyordum.

Saçları dağılmış, gözkapakları düşmüştü. Düşünceli, dalgın, nazik ve dünyalar tatlısıydı.

Dudaklarına minik bir öpücük kondurdum.

"Kafamdan geçenleri mi bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Yarını düşünüyordum."

Midem kasıldı. "Neden ki?"

"Bunu –seninle baş başa olmayı, sana canım ne zaman isterse sarılmayı– bırakıp yüzünü görebilmek için boş zaman kovalamaya nasıl döneceğim?"

"Boş zaman mı? O kadar da meşgul bir insan değilim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Biliyordum. Aynı şey benim de kafamı kurcalıyordu.

"Sanki cennetin tadını aldık ama şimdi gerçek dünyaya dönmek zorundayız, değil mi?" dedim usulca.

Jess sırıttı.

"Bir yolunu buluruz," dedim. "Aynı yerde yaşıyoruz. İkimiz de bütün gün çalışıyoruz. İşten eve dönerken birbirimize mesaj atar müsait olup olmadığımızı sorarız. Ya da haftada en az dört kez akşam yemeğine çıkacağız gibi bir kural koyarız."

Kaşları çatıldı. "Kahvaltılarımız ne olacak?"

"Çoğu hafta sonunu birlikte geçireceğimizden eminim.

"Ya dişlerimizi birlikte fırçalamalarımız?"

Güldüm.

"Gecenin bir yarısı saçma sapan şeyler konuşmamıza ne dersin? Bir odanın önünden geçerken içeride oturduğunu gördüğümde sırf seni düşündüğümü anla diye sana gülümsemelerime?"

Avucumu yüzüne koydum. "Neden bu kadar düşüncelisin?"

"Çünkü eski hâlimize dönelim istemiyorum."

"Ben... Ne demek istediğini anlayamıyorum."

Ama galiba anlıyordum.

"Hayatımın otuz yılını sensiz geçirdim zaten. Fena sayılmazdı, güzel şeyler yaşadım. Ama artık nasıl bir hayatım olabileceğini, nasıl olması gerektiğini biliyorum. Bundan böyle sensiz hiçbir şeyin anlamı kalmayacak."

Gözlerimin yandığını hissedebiliyordum. *Bu adam benim sonum olacak.*

"Farkındayım," dedi gözlerini benimkilere dikerek. "Sadece bir haftadır birlikteyiz. Kâğıt üstünde. Ama gerçek bu mu, Pippa? Sana da sanki hep böyleymişiz de biz bunun farkında değilmişiz gibi gelmiyor mu? Bu noktaya ulaşmak için dünyanın en dolambaçlı yolunu aşmışız gibi?"

Konuşmaya korktuğumdan başımla onaylamakla yetindim. Ağzımı açarsam hüngür hüngür ağlayacaktım.

"Benimle yaşamak ister misin?" diye sordu.

"Jess..."

"Sensiz bir saniye daha geçirmek istemiyorum. Düşünmediğimiz bir sürü şey olduğundan, ara sıra tartışacağımızdan eminim. Sonuçta bunlar ilişkinin parçası. Ama ne yaparsan yap seni sevmekten vazgeçmeyeceğimi kafana sokmanı istiyorum. Sevgi öylece başlayıp biten bir şey değildir. Seni sevmek için doğduğumu ve seni severek öleceğimi düşünüyorum. Hayatım boyunca kalbimde olacağını."

Onu sırtüstü çevirip üzerine çıktım. Kollarını etrafıma dolarken başımı göğsüne yasladım.

Tenine dökülen gözyaşlarım omzundan çarşafa damlıyordu. Jess avucunu başımın arkasına koyup saçlarımı okşadı.

"Seni hiçbir şeye zorlamıyorum," diye fısıldadı. "Ailemin aksine ben insanların sınırlarına saygı gösteririm. Ama sınırlarımızı birlikte belirlemeyi tercih ederim. Sana hak ettiğin sevgiyi ve özeni göstereceğim konusunda bana güvenmeni istiyorum."

Jess Carmichael'ı hak etmiyordum. Kimsenin onu hak ettiğini sanmıyordum. Bunun büyük bir felakete yol açabileceğinin, onu kaybedersem mahvolacağımın farkındaydım. Fakat artık bunları düşünmek için çok geçti.

Yapmak üzere olduğum şeyi fark ettiğimde başım döndü. Ama başka seçeneğim yoktu. İnsan neyin doğru neyin yanlış olduğunu bir şekilde hissediyordu.

"Pek çok insanın aşk ya da sevgi sözcüklerini bunlarla alakası olmayan şeylere atfettiğini düşünüyorum."

Sandığımdan daha haklı çıkmıştım.

"Evet," diye fısıldadım kulağına. "Seninle yaşamayı çok isterim."

İçim bir enerjiyle –heyecan, beklenti ve mutlulukla– doldu. Ona bakıp gülümsedim. Yüzüne yansıyan hislerin benimkilerle aynı olduğunu fark etmemle gülümsemem daha da büyüdü.

"Ciddiyim, Pip. Bana bir daha böyle ecel terleri döktürürsen bundan sağ çıkamayabilirim."

Bir kahkaha atarak doğruldum ve kucağına yerleştim. "Mutluyum."

"Ne güzel."

"Ama kira kontratımı halletmem lazım. Depozitom da var. Bir de..."

"Artık bir ekip olduğumuzu unutuyorsun. Hepsini *birlikte* halledeceğiz. Yalnız değilsin. Hiçbir zaman da *olmayacaksın*."

Öne doğru eğilerek onu öptüm. Buluşan dudaklarımız anlaşmamızı mühürlemiş gibiydi.

Jess temasımızı bir an bile kesmeden yerlerimizi değiştirdi.

Beni büyük bir özenle, dikkatle öpüyor, bana sanki yalnızca kalbimin anlayabileceği sözler veriyordu.

Bacaklarımı açtığımda aralarına yerleşti. Kalçamı onunkine bastırmamla öpücüğümüzü bozmadan içime girdi.

Dudaklarını çenemde gezdirerek ardında yumuşak öpücükler bıraktı. Bizi bekleyen gece çok uzunmuş gibi yavaş bir tempoyla içime girip çıkıyordu. *Sanki hiç acelesi yokmuş gibi.*

Başımı yana çevirdiğimde dudakları boynuma ilerledi. Sıcacık ağzı ve kalçalarının yavaş, enfes temposuyla bana varlığından bihaber olduğum yepyeni bir yakınlığı öğretiyordu.

Öncekilerin aksine bu sadece seksten ibaret değildi. Birbirimizi aklımızdan atmak için yapmıyorduk bunu. Bir sona hazırlanmıyorduk.

Olay birbirimizin dokunuşunu hissetmek de değildi. Hepsinin birleşimiydi.

Kulağıma, "Seni seviyorum," diye fısıldayıp yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Ben de seni seviyorum."

Yirmi Altı

PIPPA

Kerissa: SANA HAVADİSLERİM VAR.
Ben: Dinliyorum.
Kerissa: Döndün mü?

Yatağımın ucuna oturup ayakkabılarımı çıkardım. *Yatak odamın ne kadar cıvıl cıvıl olduğunu hiç fark etmemişim.*

Gerçi bugün her şey gözüme daha bir cıvıl cıvıl görünüyordu.

Kismet Beach'e dönüş yolunda kahvaltı molası vermiştik. Restoran –ön verandasına sallanan sandalyeler atılmış beyaz ahşap süslemeli mavi bina– Silver Springs'e giderken gözümüze ilişmişti. Jess'in arabanın deposunu doldurmasını beklerken tavandan sarkan çiçek saksıları gözüme takılmıştı. Servis ettikleri Fransız tostunun, çöreklerin ve gravy sosunun da en az restoranın dış görünüşü kadar güzel olduğunu öğrenmek bizi çok mutlu etmişti.

Evimin önüne yanaştığımızda Jess, dişlerimizi fırçalarken başlayan doğruca onun evine gelmem gerektiğine dair tartışmamızı sürdürerek çantalarımı yukarı çıkarmıştı. Bense ısrarla eve uğrayıp temiz kıyafetler almam gerektiğini vurgulamıştım. Bilgisayarım olmadan çalışamazdım. Onun da halletmesi gereken birkaç mesele vardı. Yarım kalan bir projeyi tamamlamaktan bahsedip durmuştu. Bir gün ayrı kalmak ikimizi de öldürmezdi.

Sanırım.

"Hafta sonu Banks ve Maddox'un kamyonetleriyle gelip eşyalarını alırız," demişti. "Neyin var neyin yoksa hazırla, Hayallerimin Kadını."

Sırıtarak arkadaşıma cevap yazdım.

Ben: Kapıdan şimdi girdim.

Kerissa: Nasıl geçti?

Ben: Anlatacak bir dünya şeyim var. AMA ŞU HAVADİSİ DUYMAM LAZIM. Anlat hadi.

Kerissa: Bu seferki bir buluşma ve bir kadeh alkol gerektiriyor. Akşam uğrayayım mı?

Ben: Uğra tabii. Kaçta gelirsin?

Kerissa: Sekiz uyar mı? Saat dörtte kuaför randevum var ve kadının eli çok ağır.

Ben: Anlaştık, Ham[6].

Kerissa: Anlaştık, Squints.

Ben: Ne güzel filmdi.

Jess de Sokak Arkadaşları'*nı izlemiştir herhalde. Bir ara sorayım.* Gülümsedim. *Ona dair öğrenmem gereken çok şey var.*

Neyse ki acelem yoktu. Önümde uzun bir zaman –belki de koca bir ömür– vardı.

Kerissa'ya haberi vermek için sabırsızlansam da kendimi tuttum. Bombayı bu akşam patlatacaktım.

Kerissa: Akşam görüşürüz o zaman. *kalp emojisi*

Ben: Görüşürüz. *öpücük atan emoji*

---

6 1993 yapımı Sokak Arkadaşları (The Sandlot) filmine gönderme yapılmıştır. *–çn*

Rehberimi açıp Bridgit'in numarasını buldum. Açmazsa da sesli mesaj bırakabilirdim. İnzivanın ne kadar harika geçtiğini bilmesini istiyordum.

"Bridgit Cooperton'la görüşüyorsunuz," dedi.

"Selam Bridgit. Ben Pippa."

"Selam Pippa. Nasılsın? Silver Springs'ten döndün mü?"

Ayağa kalktım ve dairemin içinde boş boş gezinerek hafta sonuna kadar toplamam gereken onca ıvır zıvırımı inceledim.

"Evet. Birkaç dakika önce eve vardım. Gün bitmek üzere olduğundan ofise yarın gelirim diye düşündüm."

"Yarın da dinlen. Personel toplantımız var ama pozisyonun değişeceği için artık seni ilgilendiren bir şey olmayacak. Uzun bir hafta sonu tatilinin tadını çıkar."

Toplanmaya hemen başlayabilirim. Jess'in onu beklemeden işe koyulduğumu görünce vereceği tepkiyi düşünerek sırıttım. *Buna bayılacak.*

"Teşekkür ederim, Bridgit. Anlayışına minnettarım."

"Tatil nasıl geçti peki? Ne gibi geri dönüşler edindik?"

"Keşke yüzümdeki tebessümü görebilsen. O kadar diyeyim."

"*Ah. Eski kocanla* işler yolunda mı gitti?" Kıkırdadı. "Bu arada Chuck dün kovuldu. Gerçi detayları önümüzdeki hafta konuşuruz."

Chuck kovuldu mu? Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. "Kafamda tonlarca soru var."

"Şirket e-postasını işle alakasız konuşmalar için kullanıyormuş," dedi. "Yaptığı ortaya çıkınca işler karıştı ve bunun yasalara mı yoksa sadece şirket politikasına mı aykırı olduğuna karar vermeye çalışıyoruz. Birkaç kişi konuyla ilgileniyor. Her neyse, esas meseleye dönelim. Son birkaç gün sana ne öğretti?"

Ezeli düşmanımın kovulmasını hiç beklemiyordum...

Başımı iki yana sallayarak Chuck'ı bir kenara bıraktım. *Odaklan, Pippa.*

"Fikrime öncekinden bile çok güveniyorum," dedim. "Dikkat dağıtıcı etmenlerin ortadan kalkması harika sonuçlar doğurabiliyor. Kısa bir mola verip düşünecek, hissedecek zaman bulduğunda insan yepyeni şeyler fark ediyor."

Jess'in kürek sörfü tahtasının üzerinden kaplumbağaları, balıkları ve maymunları işaret edişi, tikka masala için tavuğu marine edişi, Ted'in akşam yemeğinde bize ikram ettiği şaraptan al al olmuş yanaklarıyla kolunu ahşap sandalyenin arkasma atarak huzurlu oturuşu gözlerimin önüne geldi.

"Birbirimizi sil baştan tanımak için baş başa birkaç gün geçirmek, normalde yapmayacağımız şeyleri yapmak hayatımı değiştirdi," dedim. "İnsanın işi başından aşkınken biriyle elle tutulur bir sohbet etmesi, bazı şeylere öncelik vermesi zor oluyor. Ama etrafta partnerinden başka kimsenin olmadığı bir nehirde süzülürken ya da hiç gitmediğin bir restoranda oturup yepyeni lezzetleri tadarken, yepyeni insanlarla tanışırken... Onunla biri sürü anı yaratıyorsun."

"Seyahatinizde gönlünü ona kaptırdm yani?"

Güldüm. "Öyle oldu. Jess ve ben... Bunu yapmamış olsaydık muhtemelen birbirimizden uzaklaşacaktık. *Yine.* Ya da kim bilir? Belki de evren eline geçen fırsatı değerlendirip bizi bir araya getirdi. Öyle ya da böyle bu inziva planının çok iyi sonuçlar doğuracağına inanıyorum, Bridgit. Aklıma bir sürü fikir geldi. Hepsini derleyip pazartesi sabahına kadar sana ileteceğim."

"Harika olur."

"Güzel."

"Pazartesi görüşürüz o hâlde. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Telefonumu cebime koyup valizimi boşaltmaya koyuldum. Fakat işimi yarılayamadan cihazdan bir mesaj bildirimi yükseldi.

Bilinmeyen Numara: Selam Pippa! Ben Moss'un kız arkadaşı Brooke. Honey'nin torunu. Geçen gün karşılaşmıştık hani.

Numarasını rehberime kaydettim.

Ben: Selam!
Brooke: Numaranı Honey'den aldım. Sorun değildir umarım.
Bilinmeyen Numara: Selam!
Brooke: Ah, Ashley de geldi. Maddox'un eşi.

Onu da rehberime kaydettim.
Pişmiş kelle gibi sırıtıyordum.

Ben: Merhaba Ashley! Elbette sorun değil, Brooke.
Ashley: Bu ailede her gün yeni bir şey oluyor. Kız kıza konuşabileceğimiz bir yere ihtiyacımız vardı. *gülen emoji* *göz deviren emoji* *kalp emojisi*
Brooke: Disko Topu'nun şu çöpçatanlık uygulamasındaki profili gibi mi? TANRIM. Jess hanesine kocaman bir sayı yazdırdı.

Bu grup sohbetinde ne işim olduğunu ya da beni aralarına neden aldıklarını bilmiyordum ama hoşuma gitmişti.

Ben: Lütfen horoz gitti deyin. *dua eden el emojisi*
Ashley: Gitti gitti. Maddox konuyla bizzat ilgilendi. Bana kalırsa Banks sözünü dinlemezse Jess'in yapacaklarından ödü kopuyordu.
Ben: Benim bile ödüm kopuyordu haha.
Brooke: Yarın Moss'la yeni fırınımızda pizza yapacağız. Jess'in seni çağıracağından eminim ama Moss'a biraz benziyorsa kesin son dakika haber verecektir.

Ashley: Maddox da aynı. *göz deviren emoji*

Brooke: Umarım işin yoktur. Gelmeni çok isterim! Hiçbir şey getirmene gerek yok. Biz bize olacağız. Öyle şaşaalı insanlar değiliz.

Ashley: Ah! Aklımda bulunsun, birileri soracak olursa Damaris yeni bir kanepe ALMADI.

Kendi kendime güldüm. Bana böyle sıcakkanlı davranmaları kalbimi ısıtıyordu.

Beni evlerine nasıl öylece davet ediyorlardı? Damaris'in kanepesinden haberdar olduğumu nasıl varsayıyorlardı?

Bu ailede her gün yeni bir şey oluyor. Kız kıza konuşabileceğimiz bir yere ihtiyacımız vardı.

Ağlamamak için elimi burnuma bastırdım. İlkokulda babam bana "çok duygusal" olduğum için kızdığında öğrendiğim bir taktikti bu.

Brooke: Hemen bir özet geçeyim. Kanepe benim aileye katılmamın çok öncesinden beri süregelen bir sorun. Damaris yenisini almak istiyor ama Kix bir türlü kabul etmiyor. Sonunda çocuklar olaya el attı ve Moss'la Foxx yeni mobilyalarını hafta sonu gidip teslim alacak. Annelerine sürpriz yapacaklar.

Ben: Dudaklarım mühürlü.

Ashley: Bir uyarı da benden gelsin o zaman. KAPINI. KİLİTLİ. TUT. Bağırır gibi sürekli büyük harfler kullandığımın farkındayım ama Jess'in yokluğunda Banks kürkçü dükkânına dönüp evimizi işgal ettiği için bir ton kafein aldım. Bağırır gibi büyük harflerle yazıp duruyorum. ÇÜNKÜ BANKS YİNE EVİMİZİ İŞGAL EDİYOR.

Brooke: *kahkaha atan emoji* Elimde değil. Ne zaman Banks'i düşünsem gözümün önüne uygulamadaki profili geliyor.

Ashley: Maddox dün gece saat on gibi onu kovana kadar telefonu susmak bilmedi. Mesaj üstüne mesaj geldi. Yetmiş sekiz yaşında bir kadın ona benim bile aklımın ucundan geçmeyecek edepsiz şeyler yapmak istediğini yazmış. *dehşete düşmüş emoji*

Bir kahkaha patlattım.

Ben: Banks'i görmek istiyor muyum emin değilim. Kızgınlığı takriben ne zaman geçer?

Brooke: Sonsuza kadar geçmeyecek.

Ashley: SONSUZA KADAR GEÇMEYECEK.

Brooke: Jess onu çok fena tokatladı. Ama savaş yeni başlıyor.

Ashley: *iç geçiren emoji* Savaş hiç bitmiyor.

Ben: Uyarılar için teşekkür ederim. Davetiniz için de. Benim için ne kadar değerli olduğunu tahmin edemezsiniz.

Brooke: Aileye hoş geldin. *kalp emojisi*

Ben: Evlenmeye niyetimiz olmadığını biliyorsunuz, değil mi?

Ashley: Çok tatlısın. *göz kırpan emoji*

Brooke: İyi şanslar. *kahkaha atan emoji*

Öylece ekrana bakıp cevap yazmalarını bekledim. Ama kimseden ses seda çıkmadı.

Şaşkın ve neşeli bir kahkaha attım. *Gerçekten evleneceğimizi düşünüyor olamazlar herhalde. Değil mi?*

Hafiften terlemeye başlamıştım.

Fakat her zamanki gibi konuşmamızı kafamda tekrar oynattığımda sakinleştim. Bu o kadar da uçarı bir ihtimal değildi. Bir noktada muhtemelen evlenecektik sonuçta. Sadece tahmin yürütüyorlardı.

Hem kim Jess Carmichael tarafından böyle sevilirken onunla evlenmek istemez ki?

Sırıttım. *Kim böyle sevgi dolu bir ailenin parçası olmak istemez ki?*

Telefonum çaldığında daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Arayan numarayı tanımıyordum.

Uzun, derin bir nefes aldım. "Alo?"

"Merhaba canım. Ben Damaris. Jess eve döndüğünüzü söyledi, numaranı da ondan aldım. Sorun değildir umarım."

Güldüm. Görünüşe göre bugün telefon numaram elden ele dolaşıyordu. "Değil tabii. Bir şey mi oldu?"

"Seyahatiniz iyi geçti mi?"

Sesinden cevabı iyi bildiğini anlayabiliyordum. Jess'le çoktan her şeyi konuşmuşlardı.

"Evet," dedim mahcup bir tavırla. "Çok iyi geçti."

"Çok sevindim. Küçük bir kaçamak insana iyi geliyor. Ah, bu arada Ashley ve Brooke'la ayda bir kızlar günü yapıyoruz. Hayatımızdaki tüm erkeklerden kaçıp rahat bir nefes alıyoruz. Aslında bu ayki buluşmamızı bu hafta sonu yapacaktık ama ofiste işim çıktı. Önümüzdeki cumartesiye ertelemeye karar verdik. Müsait misin? Değilsen başka bir çözüm buluruz."

Hayatıma ne oldu böyle?

Yatak odamın ortasında durup şaşkınlıkla duvara baktım.

Bu insanlar nasıl birbirinden harika olabiliyordu? Nasıl sanki içlerinden biriymişim gibi hem kalplerini hem de kapılarını bana ardına kadar açıyorlardı?

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzüldü.

Eh, görünüşe göre bir daha asla yalnız olmayacağım.

"Müsaitim," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Davetin için teşekkür ederim."

"Rica ederim, canım. Ama şimdiden uyarayım. Foxx baskıcı olduğumu, Kix ise torunlar gelmeden bu huyumu kontrol etmeyi öğrenmem gerektiğini söyler."

Titrek bir nefes verdim. *Sakin ol. Jess'e güven.*

"Annelik işte. Çocuklardan önceki zamanlarımı hatırlayamıyorum bile. Hayatım onlardan ibaret hâle geldi. Haddimi aşar ya da işinize burnumu sokarsam söylemekten hiç çekinme. Sadece evlatlarımın mutlu olmasını istiyorum. Onlarla birlikte olmak da beni mutlu ediyor. Anlaştık mı?"

Artık hüngür hüngür ağlamaya başlamıştım.

Elimle yanağımı sildim ve burnumu çektim.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, alerjim tuttu da."

"Emin misin?"

"Evet."

Hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bir telefon uzağındayım, canım. Tamam mı?"

"Teşekkür ederim, Damaris."

"Görüşürüz, tatlım."

"Görüşürüz."

Duygularım karmakarışıktı. Gözyaşlarımın ardında bıraktığı yapışkan kalıntıdan kurtulmak için yüzüme soğuk su çarparken kendimi teskin ettim.

Bu benim için alışılmadık bir şey olabilir ama onlar için değil. Hayatlarının bir parçası olacağım için çok heyecanlılar.

Peki ben bunu nasıl idare edeceğim?

Yüzümü kurularken evimdeki havluların Jess'inkiler kadar yumuşak olmadığını fark ettim. Bu düşünce beni gülümsetti.

Odama döndüğümde yine telefonum çaldı.

Telefonumu alırken, "Herkes yatağından bugün Pippa'yla konuşalım diye mi kalktı?" dedim kendi kendime. Ekranda Jess'in adını görmemle bütün sinirim uçup gitti. "Selam bebeğim."

"İyi misin?"

Şaşkınlıkla güldüm. "Ne?"

"Annem az önce arayıp iyi olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini söyledi."

Bir kahkaha patlattım.

"Pip, ciddiyim. İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Çok iyiyim. Alerjilerim yüzünden olduğunu söylemiştim."

Rahat bir nefes verdi.

"Ailen biraz boğucu. Biliyorsun, değil mi?"

"Bilmez miyim."

Gülümsedim.

"Hiç zaman kaybetmediler, değil mi?" diye sordu.

"Ashley'yle Brooke mesaj attı. Ardından da annen aradı. Eve girmemin üzerinden daha bir saat bile geçmeden."

İnledi. "Sana biraz zaman tanımalarını söylemiştim."

Küçük bir kahkaha koyuverdim. "Ne kadar zaman tanımaları gerektiğini de söylemeliymişsin."

"Özür dilerim. Sadece... Çok heyecanlılar. Banks'in kime çektiğini artık daha net görebilirsin."

"Horoz gitmiş mi?" diye sordum. Konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"Çok şaşırtıcı ama evet."

Kaşlarım çatıldı. "Sözünü dinlemeyeceğini mi düşünüyordun?"

"Çok kolay oldu. Banksy asla bu kadar kolay söz dinlemez."

"Sayende büyükannelerden gelen edepsiz mesajlar yüzünden telefonu susmuyor."

Kıs kıs güldü. "Biliyorum. Ama karşılığını elbet verecektir. Gözümüzü dört açmamız gerek."

Gözümüzü.

"Şantiyeye geldim. İşler ne âlemde bir bakmam gerekiyordu," dedi. "Kaçta geliyorsun?"

Ah, doğru ya. "Şey, Kerissa'ya söz verdim. Akşam bana uğrayacak. Yarın görüşürüz artık."

"Birlikte yaşayacağız sanıyordum."

"Hafta sonu daha gelmedi."

Numaradan ağlamaya başladı.

"Altı üstü bir gece, Jess. Zaten halletmem gereken bir yığın işim var. Patronuma e-posta göndereceğim. Kira sözleşmemi ne yapacağımı düşüneceğim. Bana yardım edeceğini biliyorum ama ben de bir şeyleri halledebilirim."

İnledi. "Yarın erkenden sendeyim."

"İşe gitmeyecek misin?"

"Siktir. Doğru. Tamam, o zaman işten çıkar çıkmaz geliyorum. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Sırıttım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Dünyam birden kocaman oluvermişti.

Gülümseyerek nakliye için koli bulabileceğim bir yer araştırmaya koyuldum.

Yirmi Yedi

JESS

Annemin mutfağına girdim ve sırıtarak, "Selam Disko Topu," dedim. "Yeni gelişmeler var mı?"

"Siktir git."

Gülerek annemin yanağma bir öpücük kondurdum. "Selam anne."

"Kardeşine yaptığın şey çok korkunç ve kabul edilemez..." Banks'e bir bakış attı. "Ama bir o kadar da komik."

"*Anne.*" Banks kulaklarına inanamıyormuş gibi ona baktı. "Numaramı değiştirmem gerekecek."

"Önce senin aklma gelmiş olsa sen de aynısını ona yapardın," dedi annem. "Bahçesine koyduğun o devasa horozu unutma."

Beni gözleriyle öldürmeye çalışan Banks'e manidar bir bakış attım.

"Babam geldi mi?" diye sordum.

"Hayır. Moss'la hırdavatçıda."

"Foxx daha dönmedi mi?"

"Hayır. Daha bu sabah konuştuk. Atlanta'daymış ve sabaha burada olacakmış."

Banks sandalyesinin arka ayakları üzerinde ileri geri sallandı. "Atlanta'da ne işi varmış?"

"Yapma şunu, Banks. Düzgün otur." Sandalyesinin dört ayağı da yere basana kadar bir kaşını kaldırmış vaziyette ona baktı. "Çalışıyor."

"Ne üzerine?"

Annem omuzlarını silkti.

"Hiçbirimizin Foxx'un ne işle uğraştığını bilmemesi size de tuhaf gelmiyor mu?" diye sordu Banks. "İstihbarat ajanı mı? Casus mu? Aslında abimiz falan değil de düşmanlarımızdan birinin köstebeği mi?"

"Bu pek çok şeyi açıklar." Maddox içeri girdi ve sırtıma hafifçe vurdu. "N'aber?"

"Foxx özel hayatından bahsetmeyi sevmiyor," dedi annem. "Buna saygı duymalıyız."

"Bunu *sen* mi söylüyorsun?" dediğimde kardeşlerim hep bir ağızdan güldü.

Maddox tezgâha bir kutu bıraktı. "Verandaya bırakmışlar."

"Teşekkürler, Mad."

Banks ayaklanıp kutuyu kendi önüne çekti. "Bana gelmiş olmalı."

Annem elindeki kaşığı bankoya bıraktı. "Banks Owen Carmichael, yine Amazon hesabımı patlattıysan..." Kutuyu ondan uzaklaştırarak bir bıçak aldı. "İçinden kahve kapsülü çıkmazsa kaçacak delik ara, evlat."

Banks kaşlarını çatarak geriledi.

Annem bıçağın ucunu kutuyu kapalı tutan banda sapladı. Maddox'la birbirimize muzip bir bakış attık.

Kutunun içinden cips paketleri çıktığında, "*Banks,*" dedi annem. "Şifremi sana kim verdi?"

"Kimse," diye çıkıştı Banks. "Ama asla tahmin edemeyeceğim bir şey seçmen çok hoşuma gitti."

"Belli ki etmişsin."

"Yine de çok duygulandım."

Annem gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Neymiş ki?" diye sordum.

Banks bize döndü. "Doğum günümmüş. İlk kez benim doğum günümü kullanmış. Bir tek Maddox'la ben kalmıştık."

"Doğru," dedi Maddox. "Hakkını yiyemem. Bir süre sonra insan sevilmediğini düşünmeye başlıyor."

Annem başını iki yana salladı ama çok geçmeden kızmış gibi yapmayı bırakıp kıkırdadı.

Banks ona çoğu insan üzerinde işe yarayan en kocaman gülümsemelerinden biriyle baktı. "Cipsleri alabilir miyim peki? İş işten geçti zaten."

"Noel hediyelerinin arasına eklerim."

Banks kapıya doğru geri geri yürürken, "Genelde en küçük evlatların yaşlı anne babalarına baktığını hatırlatmak isterim," dedi. "Söz konusu en küçük evlat da ben oluyorum."

Arkasını döndü.

"Ne güzel," diye bağırdım arkasından. "Duyduğuma göre son zamanlarda yaşlılarla aran çok iyiymiş."

"Siktir git, Jess."

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı. Ardından Maddox ayaklandı.

"Benim de gitmem gerek," dedi. "Ashley birazdan gelir. Bu akşam onu yemeğe çıkaracağıma söz verdim."

"Aferin oğluma," dedi annem.

"Görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz."

Kapı bu kez sessizce kapandı.

Eve çöken sakinlik epey alışılmadıktı. Genelde yolgeçen hanı gibi içeri sürekli birileri girip çıkardı. Böyle büyüdüğümden bunu normal karşılıyordum. Artık alışmıştım. Ama şimdi... Pippa'nın bunu bunaltıcı bulup bulmayacağını merak ediyordum.

Annem yanıma oturdu. "Pippa nasıl? Arayıp sordun mu?"

"İyi," dedim. "Biraz bunalmış sanırım."

"Muhtemelen bunda benim de payım var. Affedersin. Hiç fark etmedim."

Ona sırıttım. "Senin bir suçun yok. Pippa pek..." Nasıl ifade edebileceğimi düşündüm ama aklıma pek bir şey gelmedi. "Pippa aile ilişkilerine pek alışkın değil."

Annem arkasına yaslanıp meraklı bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Şimdiye kadar kimsenin onu sevmediğini düşünüyor," dedim.

"Böyle hissetmesine çok üzüldüm. Ne korkunç."

"Öyle. Bunu her düşündüğümde ailesini bulup onları bir güzel benzetmek istiyorum."

"Bu süreci kolaylaştırmak için ne yapabiliriz? Elimden bir şey gelir mi?"

"Bunu muhtemelen ona sormalıyız. Sadece sürekli onu düşündüğümü bilmesini istiyorum. Sanırım kendini... görünmezmiş gibi hissediyor. Belki de değersiz? Doğru sözcüğü bulamıyorum. Benimle yaşamayı kabul etse de tereddütleri olduğunu görebiliyorum. Hiçbir yere gitmeyeceğimi anlamasını istiyorum. Kendimden çok onu düşünüyorum. Belki bunu kabullenirse biraz gevşer."

Annem başıyla onayladı. "Ona sevildiğini hatırlatmana ihtiyacı var."

Ben de başımı sallayarak onu onayladım. Ellerimi masanın üzerinde kavuşturup derin bir nefes aldım. "Bil diye söylüyorum, anne olmak istemiyor."

Sözlerimi idrak ettiğinde kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Bunun pek çok nedeni var," dedim. "Ama bence en büyüğü sevginin öylece biten bir şey olduğunu sanması. Anlatabiliyor muyum bilmiyorum. Günün birinde benim ya da çocuklarının onu sevmeyi bırakacağını sanıyor. Gerçek sevgiyi hiç tatmamış."

"Fikri zamanla değişir mi sence?"

Omuzlarımı silktim.

"Peki değiştirmezse bunu sorun edecek misin?" Yerinde kıpırdandı. "Pippa hiç çocuk istemezse benim yaşlarıma geldiğinde bunun eksikliğini hissedecek misin? Cevaplaman gereken asıl soru bu, Jess."

Bunu çok düşünmüştüm. Kafamda defalarca kez canlandırmıştım.

Pippa'dan başka birinden çocuğum olmasını istemiyordum. Kararını değiştirmezse bile... başka bir kadınla olmam mümkün değildi.

"Pippa'yı Pippa olduğu için seviyorum, anne. Önemli olan tek şey de bu. Verdiği bu karar da onun bir parçası. Baba olmak ister miyim? Evet, isterim. Peki bu bir *hayat memat meselesi* mi? Hayır, değil. Senin yaşma geldiğimde etrafımın evlatlarımla sarılı olmayacak olmasına üzülüyor muyum? Biraz. Ama durup Pippa'nın hayatımda olmadığını düşündüğümde... buna katlanamıyorum."

Görüşüm bulanıklaşırken başımı salladım.

Annem yerinden kalktı ve masanın etrafından dolaşıp beni kollarının arasına aldı. "Seni seviyorum, Jess. Harika bir adam olup çıktın."

"Teşekkür ederim."

Geri çekildi. "İkinizin de daima yanındayım. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bu arada bir fikrim var. Birazdan sana mesaj atarım çünkü önce adını bulmam gerekiyor ama sanırım baban Sunnydale'deki Brinkmann'dan almıştı." Güldü. "Başımın etini yediği için kullanmayı bırakmak zorunda kalmıştım. Gözümü açar açmaz söylenmeye başlardı. Onu her ne kadar sevsem de sabrım tükenmişti. Seni anlıyorum."

"Neden bahsettiğini bilmek istiyor muyum? Birbirinizi hâlâ bu kadar çok sevmenize bayılıyorum ama her şeyi en ince detayına kadar öğrenmeme gerek yok bence."

Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki mutfaktan bir ses geldi. Başımızı çevirdiğimizde Banks'in tezgâhtaki cips dolu kutuyu aldığını gördük.

Koridorda gözden kaybolmadan hemen önce, "Seni seviyorum, anneciğim," dedi. Ardından da kapının kapandığını duyduk.

Annem başını iki yana sallarken kıkırdadım.

"Bir düşündüm de," dedi yarım kalan işinin başına dönerken. "Çocuk sahibi olmamak belki o kadar da kötü bir şey değildir."

Güldüm ve ona el sallayarak kapıya yöneldim.

***

PIPPA

"Koy, koy, koy... dur." Kerissa kadehine doğru eğildi ve dökülmemesi için şaraptan büyük bir yudum aldı. "Yorucu bir gün oldu. Ya da hafta mı demeliyim?"

"Anlatacak mısın artık?"

Kerissa'ya Jess'le aramızdaki yeni gelişmelere dair tek kelime etmemiştim. Haftalardır işteki sıkıntılarımı dinleyerek bana harika bir arkadaş olmuştu. Son zamanlarda sürekli benden konuşuyorduk.

Şimdi karşılığını görme vaktiydi.

"Salı günü, iki gün önce yani, John benimle ciddi bir ilişki yaşamak istediğini söyledi," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "John da kim?"

İçkisinden uzun bir yudum alarak şarabım neredeyse yarıladı. "Belediye başkanı."

"Ah. Adını ilk kez söylediğine yemin edebilirim. Her neyse, devam et."

Ayaklarını altına topladı. "Karşıma geçip, *Birlikte olmamızın önünde hiçbir engel kalmasın diye seni başka bir bölüme transfer ediyorum. Seninle bir gelecek istiyorum. İyi anlaşıyoruz*, dedi." Başını eğdi. "Erkeklerin ağzından çıkan tek kelimeye inanmamam gerektiğini biliyorum ve zamanında benim de onlarla az oynamadığımın farkındayım. Ama bu kez inanasım tuttu işte."

Olamaz. Şarap kadehine uzanıp kadehini doldurdum.

"Teşekkür ederim." İçkisinden bir yudum daha aldı. "Çarşamba günü, dün yani, beni Lakely'ye akşam yemeğine götürdü. Şarap içtik, bir şeyler yedik, sonra da altmış dokuz yaptık."

Şarabım boğazıma kaçtı.

Ben öksürürken sırtımı sıvazladı. "Başka ne deseydim?"

"Haklısın." Elimi göğsüme koydum ve ciğerlerim yanmayı bırakana kadar derin nefesler aldım. "Devam et."

"Dün gece onda kaldım. Hatta diş fırçamı bile o sikik herifin evinde bıraktım çünkü gecemizin son meşgalesini bu akşam tekrarlama niyetindeydik."

Kafamda beliren görüntüleri kovmaya çalışarak onu başımla onayladım.

"Bu sabah ofise gittim ve telefonuma bir mesaj geldi. 'Selam, çok keyifli zaman geçirdim ama eski karımla barıştık. Buna bir son vermemiz gerekiyor,' gibi bir şeyler yazmış."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ne? Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiyim." Gözleri kısıldı. "Daha *üç, bilemedin dört saat* önce yatağındaydım, Pip. Daha dün gece yüzüme boşalırken

birden eski karısıyla barışmaya karar vermiş. Nasıl bir saçmalık bu?"

Arkama yaslanıp ona düşünme fırsatı verdim. Olanları henüz sindiremediği ortadaydı.

Dünyasının sırf bu yüzden başına yıkılacağını sanmıyordum. Erkekler kapısının önünde kuyruk olurdu. Yine de olanları kabullenmesi ve herifin götün teki olduğu sonucuna varması gerekiyordu.

"Bir de neden güven sorunları yaşadığımı merak ediyorum," dedi. "Aslında, hayır. Güven sorunu falan yaşamıyorum. İşte bu yüzden ruh eşlerine inanmıyorum. İnsanlar maymun iştahlı."

Bu konuya dair konuşmamızı anımsadım. Kerissa onlara inanmadığını, bense inandığımı söylemiştim. Artık haklı olduğuna öncekinden daha da çok inanıyordu.

Ben de kendi haklılığıma olan inancımı perçinlemiştim.

İnançlarımızın başımıza gelenleri nasıl etkilediğini merak ettim. *Dünyaya aşk diye bir şeyin varlığına inanarak gelirsek onu bulma ihtimalimiz artıyor mu? Ya da hayatımızı zaten öyle bir şey olmadığını düşünerek sürdürürsek aşkı bulma şansını yitiriyor muyuz?*

Sırıttım. "Eh, o kadarını bilemem. Ama belli ki senin için doğru kişi değilmiş."

"Belli ki. Ama dersimi aldım. Bir dahaki sefere işleri yavaştan alacağım. Sekse ve tatlı sözlere kanmayacağım. Her şey boka sardığında yok yere üzülüyorum." Bir elini kaldırdı. "Her şey yoluna girecek. Bu sadece ufak bir tökezlemeden ibaret. Yine de bir hafta boyunca aklıma her geldiğinde ona bir küfür savurmam ve kendime yeni bir diş fırçası almam gerek."

Güldüm. "Umarım eski karısı banyoda diş fırçanı görmez."

"Dürüst olayım mı? Bence de umarım görmez. Ben o herifin hayatında bir andan ibaretmişim demek. O kadınsa bütün

hayatıdır belki. Ama sırf bir anlık boşluğuma geldi diye o kadının mutlu olma şansını mahvetmek beni çok sinirlendirir."

"Ne olgun bir bakış açısı."

Şarabından bir yudum daha aldı. "Dediğim gibi, dersimi aldım. Bundan böyle bir ilişki gelecek vadediyorsa hiç acele etmeyeceğim. Zamandan bol bir şeyim yok. Gerçek aşk sonsuza dek sürmüyor muydu?"

Midem kasıldı. "Tabii."

Kafamda belirmeye başlayan olumsuz düşünceleri bastırmaya çalıştım.

Hayır, bunu yapmayacağım. Kes şunu, Pippa.

"Sonuna kadar gitseydim olacakları hayal bile edemiyorum. Üzerine atlasaydım işler ne kadar karışırdı bir düşünsene." Ürperdi. "Tam bir kâbus olurdu. Hem de ne uğruna? Her şey başıma yıkılsın diye mi? Yavaş yavaş, Pip. Bundan böyle her şey yavaş yavaş."

"Sadece bir haftadır birlikteyiz. Kâğıt üstünde. Ama gerçek bu mu, Pippa? Sana da sanki hep böyleymişiz de biz bunun farkında değilmişiz gibi gelmiyor mu? Bu noktaya ulaşmak için dünyanın en dolambaçlı yolunu aşmışız gibi?"

Midem tekrar kasıldığında kadehimi bıraktım. Yüzüm şarap yüzünden alev alev yanıyor gibiydi.

"Pekâlâ, sen bana ne anlatacaktın?" diye sordu. "Tatiliniz nasıl geçti? Jess nasıldı?"

Kaşlarını oyunbaz bir edayla oynattı.

Birden nereden başlasam bilemedim. Ona her şeyi anlatmak *isteyip istemediğimden* emin olamadım.

Tam olarak aynı durumda olmadığımızı bilsem de Kerissa'nın sözleri kafamı karıştırmıştı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama haberi ona verirken sakin ve heyecanlı olmam gerekliydi. Yoksa cevabını bilmediğim soruların ardı arkası kesilmeyecekti.

"Tatil de Jess de harikaydı." *Hâlâ harika.* "Aynı şeyi anlatmaktan sıkıldım ama. Sabahtan beri herkes aynı şeyi sordu ve şimdi en yakın arkadaşımla saçma sapan programlar izleyip rahatlamak istiyorum."

Kerissa gülümsedi. "Ne duruyorsun o zaman?"

Televizyonu açtım ve bir program seçip izlemeye koyulduk. Kerissa, şefin yaptığı yemeğe kendini kaptırmıştı. Peki ya ben?

Benim düşünmem gereken bir yığın şey vardı.

Ayışığı Kitaplığı

Yirmi Sekiz

JESS

Öğle aramda Brinkmann'dan aldığım küçük kutuyu cebime atıp yola koştum. Gelmeden önce küçük bir mola verip kamyonetimi boşalttığımdan emin olmuştum. Olabildiğince çok eşyasını arabaya sığdırmak istiyordum.

Kapıyı tıklattım.

Pippa sanki beni bekliyormuş gibi kapıyı hemen açtı. *Canım benim.*

Ona sıkıca sarıldım ve kapıyı arkamdan kapattım. Pippa göğsüme sokuldu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

Sırıtarak geri çekildi. "Neden soruyorsun ki? Bütün gün mesajlaştık zaten."

"Kibarlık ediyorum."

Gözlerini devirse de yüzü hâlâ gülüyordu. Beni içeri sürükledi. Boş koliler televizyonun yanına yığılmıştı. Küçük kitaplığındaki kitapların yarısı hemen altında duran koliye yerleştirilmişti. Etrafa bakındığımda mutfakta, etrafı ıvır zıvırlarla dolu bir tanesini daha gördüm.

"Manzara çok hoşuma gitti," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Mutfağa doğru yürümeye başladı. "Eşyaları taşımaya bu geceden başlamak ister misin?"

"Neden olmasın? Hiç değilse bir kısmını halleder, yarın Maddox'un kamyonetiyle de kalanları alırız."

Pippa derin bir nefes alarak gözlerini yere dikti.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Bir şey mi oldu?*

"Evsahibimle konuşmaya fırsatım olmadı," dedi. "Sözleşme ne olacak hâlâ bilmiyorum. Eşyaların bir kısmını burada bırakmamız daha iyi olur. Ne olur ne olmaz diye."

"Ne önemi var?"

Nane yeşili bir süzgeç aldı. "Kira ödemeye devam edecek-sem hiç değilse bir işe yarasın."

Kaşlarım çatıldı. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum.

Bana dönerek, "Sözleşme bitene kadar arada bir gelip burada kalırım belki," dedi. "Sen de gelebilirsin."

"Pip..."

Süzgeci kutuya değil, tezgâha koymaya karar verdi.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neyi kaçırıyorum?"

"Hiçbir şey olmadı. Her şey harika." Bana gülümsese de bir sorun olduğunun farkındaydım. "Seni hâlâ seviyorum ve birlikte yaşamak istiyorum. Ama belki işleri biraz yavaştan almaktan zarar gelmez. Seninle yaşamaya ha şimdi ha altı ay sonra başlamışım. Ne fark eder ki?"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, "*Altı ay* mı?" diye sordum. "Akşamdan sabaha ne değişti böyle? Dün seni bıraktığımda her şey yolundaydı. Sabah da öyle gibiydi. Ama şimdi sanki... *Altı ay* mı?"

"Sözleşmem o zaman bitiyor. O kadar da uzun bir süre sayılmaz."

Kafam patlayacak gibiydi. "On beş yılın ardından nihayet sana kavuşmuşken altı ay daha beklemek cehennem azabından farksız."

"Jess, *yapma*. Öyle demek istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun peki?"

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Söylediklerini aklım almıyordu.

"Aramızda hiçbir şey değişmedi," dedi. "Sana hâlâ deli gibi âşığım. Hâlâ aynı şeyi istiyorum. Sadece madem dairenin parasını ödeyeceğim..."

"Hayır, kaçış yolun hazır olsun istiyorsun."

Sözlerime karşı çıkmasını bekledim. Ama sessiz kaldı.

"Geçtiğimiz hafta söylediğim her şeyi unuttun mu?" diye sordum. "Olur da *benden* kaçman gerekirse diye elinin altında bir yer dursun mu istiyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla açılırken, "Öyle demek istemedim," dedi.

"Ne demek istediğin umurumda değil. Yaptığın bu. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Param boşa gitmesin istiyorum."

"Bana güvenmiyorsun."

İç geçirdi. "Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ve bunun için çok üzgünüm..."

"Kes şunu." Ailesinin sorumlu olduğu travmalar su yüzüne çıktıkça hayal kırıklığımın yerini öfke alıyordu. "Hayal kırıklığına uğradım, evet. *Ama bunun nedeni sen değilsin.*"

Göğsünün ne kadar hızlı inip kalktığını mutfağın öbür ucunda olmama rağmen görebiliyordum.

"Bunun için, hiçbir şey için benden özür dileme," dedim. İçimde bir duygu fırtınası kopuyordu. "Hislerini değiştiremeyiz, neyse o. Ama hayal kırıklığımı korkunu haklı çıkarmak için kullanma. Kendini böyle avutma."

Sandalyenin sırtını kavradı.

"Beni hayal kırıklığına uğratan annenle baban. Abin. Şimdiye dek karşına çıkmış, sana elinin altında bir kaçış yolu bulundurman gerektiğini düşündürtmüş her erkek, her insan."

Gözleri doldu. "Kendime hâkim olamıyorum."

Kalbim tuzla buz oldu. Etrafa saçılan parçalar yerdeki karıştırma ve ölçü kaplarına katıldı.

"Bana biraz müsaade eder misin?" Masadan bir peçete alıp burnunu sildi. "Özür dilerim, Jess. *Çok özür dilerim.* Zihnim karman çorman ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sana güveniyorum. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Sesi çatallandı. "Ama kafamın içindeki bir ses bana sürekli çok hızlı gittiğimi, sonuçlarını düşünmediğimi söyleyip duruyor."

Güvenini kazanmam gerek. Ona bunun farklı olduğunu, bizim farklı olduğumuzu göstermenin tek yolu bu. "Benden ne istiyorsun?"

"Zaman. Biraz zaman," dedi. "Kısa bir süreliğine."

Sertçe yutkundum ve derin bir nefes aldım. "İstediğin zamansa, öyle olsun. İstediğin her şeyi yapacağımı söylemiştim."

Gözyaşları yanaklarına süzülüyordu.

Ona doğru yürüdüm ve cebimdeki kutuyu çıkardım. İçindeki iki siyah bilekliği söküp tezgâhın üzerine bıraktım.

"Annem bundan bahsettiğinde kafamda çok farklı şeyler canlanmıştı." Hüzünlü bir gülümsemeyle Pippa'nın elini tuttum. Parmaklarımı onunkilere kenetleyip ellerimize baktım. "Ama sandığımdan daha iyi bir şey çıktı."

Bilekliği koluna geçirip sıktım.

Cihazı inceleyerek, "Ne bu?" diye sordu.

Diğerini de kendi koluma geçirip üzerine dokundum. Bileğindeki küçük daire aydınlanıp titreşti.

"Seni her düşündüğümde buna dokunacağım."

Altdudağı titredi.

Yüzünü avuçlarımın arasma alıp alnına bir öpücük kondurdum. Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes verdim.

Her şey yoluna girecek. Girmek zorunda.

Onu bir kez daha öptükten sonra geri çekildim. "Pekâlâ. Madem gitmemi istiyorsun, gidiyorum."

Bu kelimeleri söylemek ölmekten beterdi. Pippa sözlerimi idrak ettiğinde irkildi.

Kalmamı söyle, beni gitmek zorunda bırakma.

Bir süre oyalanarak ona konuşma –bana gitmememi söyleme– fırsatı verdim ama sessiz kaldı.

"Sonra görüşürüz," diyerek kapıya yöneldim.

Arkamdan bana seslenmesini bekledim. Ama yapmadı.

Kendimi kamyonetime atar atmaz gözlerim doldu. Dairesine uzun uzun baktıktan sonra bilekliğe dokundum. Ardından motoru çalıştırdım.

Yirmi Dokuz

JESS

"Bir insanın kaç tane tişörtü olabilir?"

Dolabımdan bir çanta çıkardım. Giyinme odamın zeminine oturarak hâlâ burada olduklarını bile bilmediğim bir yığın kıyafeti karıştırmaya koyuldum. *Banks hepsini yürüttü sanıyordum.*

Bir yetmiş Banks.

Kasvetli ruh hâlime rağmen kıkırdadım.

Cuma akşamı saat onda dolabımı temizlemeye kalkışacağımı hiç düşünmezdim. Gerçi evimde yalnız olacağımı da düşünmemiştim. Olan biteni düşündükçe sinirlerim bozuluyordu.

Anne babasının da abisinin de cehennemin dibine kadar yolu vardı.

Bir insan nasıl karşısındakini âşık olmaktan korkar hâle getirecek kadar bencil ve benmerkezci olabilir? Bu nasıl mümkün olabilir? Peki Pippa böylesine korkunç bir ailede büyümesine rağmen nasıl bu kadar iyi kalpli bir kadın olup çıktı?

Elimdeki mavi tişörtle duraksadım. *Çünkü o böyle harika biri işte.*

Koluma uzanıp bilekliğe dokundum. Ardından elimdeki tişörtü bir yere bağışlayacaklarım yığınına attım.

İç geçirerek, "Hayatımı sikeyim," dedim.

Kazayla yığının arasına karışmış bir eşofman üstünün altında eskiden giymeye bayıldığım mor, Tennessee'nin oklu sembolü baskılı tişörtümü gördüm. Çantaya uzandığımda kapının önünden geçen bir gölge dikkatimi çekti.

Gözlerimi kapıya dikerek yavaşça doğruldum.

Banks başını içeri uzatarak, "Selam," dedi.

Bir ayakkabının tekini kapıp ona doğru fırlattım. Banks gülerek kaçtığında hızımı alamayıp bir tane daha fırlattım.

"Günün birinde insanların evine habersiz girdiğin için vurulacaksın," dedim.

Bana göz kırptı. "Başıma bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Sen yokken tüm eşyalarını karıştırdım."

Piç kurusu. Tekrar kıçımın üstüne oturarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Böyle nankörlük edeceğini bilseydim sana pizza getirmezdim." Üzeri folyoyla kapatılmış tabağı kaldırdı. "Sen Mosslara gelmeyince kalanları getireyim dedim."

Lanet olsun sana, Banks.

Ellerimin üzerine dayanıp uzun, bıkkın bir nefes verdim.

"Brooke, Pippa'ya mesaj attığını ve onun kendini pek iyi hissetmediğini söylediğinden bahsetti." Kaşları çatıldı. "Matematiğim pek iyi değildir ama iki kere ikinin dört ettiğini biliyorum. Çok üzüldüm, dostum."

Yine şeytan tüyünü konuşturuyordu. Hepimizin saçmalıklarına katlanmasının, onu hâlâ sevmesini nedeni buydu işte. *Altın gibi bir kalbi var.*

"Teşekkür ederim, Banks."

Yüzünü buruşturdu. "Disko Topu demeyecek misin? *Vay anasını.* Durum sandığımdan da fena olmalı."

Bir ayakkabı daha kapıp yine ona fırlattım. Banks bu sefer kaçmaya bile zahmet etmeden güldü ve ayakkabım birkaç santim önüne düştü.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu. "İstemezsen pizzayı buzdolabına koyarım ve... başka bir yere giderim."

Gülmek istemesem de kendime hâkim olamadım.

Tabağı şifoniyerin üzerine bırakıp kapı pervazına yaslandı. "Yanlış anlama ama aranızda ne gibi bir sorun çıktığını anlayamıyorum. Brooke'la Moss'u çözmek kolaydı. Moss'un geçmişten yaraları vardı." Sırıttı. "Ashley'yle Maddox da pek zor değildi. İşler sarpa sardığında Maddox kaçıyordu. Ama sen, *beni kurt sürümüzde bir başıma bırakmış abim*, senin her şeyi nasıl eline yüzüne bulaştırdığına akıl sır erdiremiyorum."

Ona ters ters bakmaya çalıştım. *Gerçekten denedim.* Ama o sırıtışı bunu imkânsız kılıyordu.

"Belki hiçbir şeyi elime yüzüme bulaştırmamışımdır. Hiç böyle düşündün mü?" dedim.

"Düşündüm tabii. Seni tanıyorum. Herkese yüzüne bile bakılmayacak bir göt olduğunu düşündürmek hoşuna gidiyor."

Kaşımı kaldırdım. "Yüzüne bile bakılmayacak bir göt mü? Gerçekten mi?"

"Evet. Foxx düpedüz göt. Sen hiç değilse sıkıntıdan patladığımda benimle konuşuyorsun, ilgileniyorsun. Ama kimse bunun senin de hoşuna gittiğini bilsin istemiyorsun. Yoksa, Tanrı korusun, karizman falan çizilir."

"İnan bana eve geldiğimde bahçemde kocaman bir horoz bulmak hoşuma gitmiyor. Ya da her yere yapıştırdığın çıkartmalar. Kilerimden bir şeyler araklamandan da nefret ediyorum. Alet edevatımı yürütmenden de."

Ellerini önünde kaldırdı. "Konudan sapıyoruz. Mevzu ben değilim."

Gözlerimi devirdim.

"Sen hiçbir şeyi eline yüzüne bulaştırmazsın, Jess. İçimizde en sorumluluk sahibi olan sensin. Bu yüzden babamın gözdesisin."

"Öyleyim gerçekten, değil mi?"

Kıkırdadı. "Demek istediğim... Pippa nerede?"

İnleyerek ayağa kalktım. Hem yanımda hem de kapının önünde birer tişört yığını duruyordu.

"Bunları ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bağışlayacağım."

"Bana mı?"

Başımı iki yana sallayarak yanından geçip gittim. Şifoniyerin üzerindeki tabağa uzanıp içinden bir dilim pizza aldım.

"Sana yardım edeceğim," dedi Banks. "Dertlerini anlat, ben de sana ne yapman gerektiğini söyleyeyim."

"Sen ilişkiler hakkında ne bilirsin ki?"

Dudakları muzip bir sırıtışla kıvrıldı. "Son zamanlarda görmüş geçirmiş hanımefendilerle sohbet etme fırsatım oldu."

Pizzam boğazıma kaçtı.

Bunu her ne kadar itiraf etmek istemesem de –Tanrı biliyor ki bu akşam bunu içimden defalarca kez yapmıştım– Banks çaba gösteriyordu. Hiç değilse kendimi tek başıma yiyip bitirmeyecektim.

Bilekliğe dokundum.

"Kısaca anlatmam gerekirse, sevilmekten korkuyor. Hepsi bu açıkçası."

Yüzünü buruşturdu. "Nasıl yani? Sevilmek istemiyor mu?"

"Hayır, istiyor. Sadece... kendini savunmasız hissediyor. Sevgiyle ne yapacağını bilmiyor. Bunu bir şekilde acı çekmekle ilişkilendiriyor. Ona yanıldığını, hiçbir yere gitmeyeceğimi, ne kadar bağırıp çağırsa da tepinse de hiçbir şeyin değişmeyeceğini göstermem gerek."

Banks sırıttı. "Çok haklısın. Hakkında söylediğim hemen hemen her şeyi geri alıyorum."

Benim dudaklarım da bir sırıtışla kıvrıldı. "Peki. Ama ben hâlâ hakkında söylediklerimin arkasındayım."

Aynı anda bir kahkaha patlattık.

"Şehre gidip bira almak, sonra da iskelede oturup konuşmak ister misin?" diye sordu.

Bunu yapmayı gerçekten istemediğini biliyordum. Yıllardır iskelede oturup bir şeyler içmemiştik. Fakat sırf kafamı dağıtayım diye bunu yapmaya razı olması çok değerliydi.

Kafasını kolumun arasma aldım. "Kıçını burada da tekmeleyebilirim."

Çırpınarak elimden kurtulmayı başardı. *Kahretsin, bu ne güç.* Ben ne olduğunu bile anlayamadan yatak odamın zemininde güreşmeye başladık.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Otuz

PIPPA

"Battaniyelerimi sevmiyorsan kalk evine git," dedi Kerissa.

Ona ters ters bakarak arkasını görebildiğim kumaş parçasını bacaklarımın üzerine çektim. "Buna battaniye bile denemez. Düpedüz çarşaf bu."

"İşimi görüyor. Yatılı gelen misafirleri genelde kendi yatağımda ağırlıyorum." Omuzlarını silkti. "Benimle uyumak ister misin? Hem sana güzelce sarılırım."

"Hayır."

Şu an Jess'le olabileceğim aklıma gelince kaşlarımı çattım. Dün gecemi de bugünümü de onunla geçirebilirdim. İlk cumartesi sabahımızda yatak keyfi yapardık. Kesin bana kahvaltı için Fransız tostu yapardı.

Bilekliğim aynı gün içinde milyonuncu kez yanıp söndü.

Ne zaman titreşse ben de üzerine dokunuyordum. Hatta birkaç kez kendi başıma bile dokunmuştum. Ne var ki bilekliğin yanıp sönüşleri ve sabah attığı günaydın mesajı dışında ondan haber almamıştım. Mesajına cevap verdiğimde bile bir şey yazmamıştı.

Bunu ben istemiştim.

Kendi ağzımla ona gitmesini söylemiştim, Jess de isteğimi yerine getirmişti.

Tıpkı söylediği gibi ben ne istiyorsam onu yapmıştı.

Kerissa esnedi. "Uykum geldi."

"Benim de ama gözüme uyku girecek mi bilmiyorum."

"Evine dönüp birlikte kalalım ister misin? Yerimi hayatta yadırgamam."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır. Tek bir boş koli görmeye daha tahammülüm yok." Ağlıyormuş gibi yaptım. "Her şeyi mahvettim, Kerissa."

"Hiç sanmıyorum."

"Çok utanıyorum."

"Hepsi benim yüzümden," dedi. "Ama sana birlikte yaşamayı teklif ettiğini nereden bilebilirdim ki? Bilsem kelime seçimlerimde daha dikkatli olurdum."

"Senin bir suçun yok. Hiç yok. Hayatımı bizzat kendi ellerimle mahvettim."

Kerissa tekrar esnedi. "Kendine bu kadar yüklenme. Jess Carmichael aşkımdan ölüp bitse muhtemelen ben de paniklerdim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ama hakkını vermem gerek. Bunu yapmak büyük bir irade ve sağlam taşak gerektirir."

"Kerissa. *Sussan mı artık?*"

"Sadece gerçekleri söylüyorum. Arkadaşlar böyle yapar. Pohpohlanmak istiyorsan başkasının kapısını çal." Bir tepki vermemi beklese de ona ters ters bakmakla yetindim. "Yağlamaya başlıyorum o zaman. Sen çok akıllı bir kadınsın. Zekisin. Gözalıcısın. Seni..."

"Kes şunu."

"Sen istedin."

İç çekerek kafamı geriye attım. Arkamda yastık bulmayı beklerken başım kanepeye çarptı. *Doğum gününde ona yastık ve battaniye alıyorum.*

"Kendimden nefret ediyorum. Bunun başka açıklaması olamaz," dedim.

"Hayır. Bence tam aksi," dedi. "Bence kendini olması gerektiği kadar seviyorsun ve kendini seni incitecek şeylerden

korumayı öğrenmişsin. Mesela çarkıfelek meyvesi ve bebekler benim ödümü koparır. Çünkü ikisi de zamanında bünyemde travma yarattı. Ama senin canını sevgisini silah olarak kullanan insanlar yaktı. Sen de doğal olarak kalbinin etrafına duvarlar ördün."

Suratına öylece bakakaldım. *Neden kulağa bu kadar mantıklı geliyor?*

"Terapist falan değilim," diye ekledi. "Ama koca bir ömür ardına saklandığın duvarları öylece yıkamayacağını söyleyebilirim. Bu zaman alacak bir şey. Yine de bunu etraflıca düşünüp bütün yükü tek başına omuzlamaman gerektiğine karar verebilirsin. Jess'in de tek isteği bu değil mi, Pip? Ona üzerindeki yükü taşımana yardım etmesine izin verecek kadar güvenmeni istiyor sadece."

Bunları ruh eşlerine inanmayan kadın mı söylüyor?

"Yatmaya gidiyorum," dedi. "Dediğim gibi, istersen benimle uyuyabilirsin. İstemiyorsan sabah görüşürüz. İyi geceler."

"Sana da, Kerissa."

Odasına girip kapıyı kapattı.

Kerissa haklı mıydı? Kendimi sevgiden bile korumayı mı öğrenmiştim? Jess'e bütün kalbimle güvenmem mümkün müydü?

Bunu istediğimi biliyordum ama nasıl yapacaktım?

Beni sevgiden -ya da sevgisizlikten- koruması için ördüğüm duvarları nasıl yıkacaktım? Jess'in bu boktan travmayı omuzlamasına izin verecek miydim? Neden vereyim ki? Ayrıca o neden bununla uğraşmak istesin?

İç geçirerek yan döndüm. Jess'in kollarında olmayı özlüyordum.

Ne bok yedim ben?

Otuz Bir

PIPPA

"Bugün her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulacağım," dedim aynadaki yansımama. "İnternette küçük çocuklara ne tekrarlatıp duruyorlardı? Ben cesurum. Dürüstüm. Güzelim. Kibarım." Duraksadım. "Aptal değilim. Korkak değilim."

İnledim. *Amacımdan saptım.*

Gözlerim altı torba torba olmuştu. Dün gece geç saatlere kadar kendimi tutup ağlamamayı başarmıştım. Sanırım üzerimde bir uyuşukluk vardı. Ancak uyuyamadığım için sabahın köründe çıkıp kendi evimin kapısından içeri adım attığımda dört bir yana dağılmış koliler bana şu an nerede, kiminle, neyle meşgul olabileceğimi hatırlatarak canımı yakmıştı.

Bütün sabah bilekliğime dokunup durmuş olsam da nafileydi. Jess karşılık vermemişti. Günaydın mesajı bile göndermemişti ve ben ilk adımı atma sorumluluğunu üstlenemeyecek kadar korkaktım.

Böyle olmaktan nefret ediyordum. Gururlu, korkak ve tereddüt dolu.

Mutlu, memnun ve emin olduğumu hissettiğim tek şeyin Jess'e duyduğum sevgi olması ne ironikti ama.

Telefonum titrediğinde yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle üzerine atladım. "Lütfen Jess yazmış olsun. Lütfen."

Ekrana bir bakış attım.

Bilinmeyen Numara: Selam. Ben Banks.

Numarasını rehberime kaydedip yatağımın ucuna iliştim.

Banks neden bana mesaj atmıştı? Bir şey mi olmuştu? *Kahretsin.*

Ben: Selam.

Banks: Şu bilekliğe dokunmayı kesersen sana elli dolar veririm.

Ben: Neden?

Banks: Çünkü her dokunuşunda Jess her şeyi bırakıp bön bön bilekliğine bakıyor. Sonra da lafımı en baştan anlatmak zorunda kalıyorum ve sinirlerim bozuluyor.

Ben: Peki...

Ekrana bakıp bana bir cevap vermesini bekledim ama hiçbir şey yazmadı.

"Neydi bu şimdi?" Olur da bir mesaj gelir diye telefonumu mutfağa götürdüm. "Neden öylece bilekliğine baksın ki? Dokunmamı istemiyor mu? Pişman mı oldu?"

Midem kasıldı. *Siktir.*

Her bir hücremi ele geçiren panik boğazıma yükselen safraya karıştı.

Böyle düşünmek istemesem de tek açıklaması bu olmalıydı. Bütün gün bilekliğim bir kez bile titrememişti.

Dizlerimin bağı çözüldü. Mutfak masasına oturup başımı ellerimin arasına aldım ve mantıklı düşünebilmek için duygularımı sakinleştirmeye çalıştım.

Telefonum bir kez daha titreyince hemen atıldım.

Banks: Hayatını riske atana kadar yaşamış sayılmazsın, derler. Hiç duydun mu?

Bir kahkaha attım.

Ben: Ne?

Banks: En kötü ne olabilir ki? Altı üstü ölürsün. Ama bu öyle bir risk değil. Jess seni canından çok seviyor diye ölmezsin herhalde. Ne yazık.

Ben: Bana böyle şeyler söyleyebileceğin kadar yakın olduğumuzu sanmıyorum, Banks.

Banks: Seviye atladın, dostum. Tebrikler.

Ben: Bana duyduğu öfkenin muhtemelen abinin gözünü döndürdüğünün farkındasın, değil mi?

Banks: Sızlayan kaburgalarım da bunun kanıtı.

Ne?

Banks: Hoşuna gitsin ya da gitmesin artık bir Carmichael'sın. Seni benimsedik. Jess'le aranızdaki sıkıntıyı ister çözün ister çözmeyin yengem sayılırsın. Noel'de bana da hediye almayı unutma.

Gülsem de altdudağımın titremesine mâni olamıyordum.

Ben: Çok komiksin.

Banks: Öyle derler. Kendine iyi bak.

Ben: Sen de.

Banks: Gelirken içecek bir şeyler alır mısın? Normalde ben hallederdim ama unuttum.

"Ne saçmalıyor bu?"

Ben: ?

Banks'in mesajını mantık çerçevesine koymaya o kadar odaklanmıştım ki kapımın çalındığını belli belirsiz fark ettim.

"Gel," diye seslendim. "Sen misin, Honey?"

Kapı kapandı. Başımı kaldırdığımda midem kasıldı.

Jess koyu renk kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle girişte duruyordu. Saçları duştan az önce çıkmış gibi ıslaktı. Bayıldığım parfümünün kokusu beni ona çekiyordu.

"Selam," dedim. Yüreğim ağzımda atıyordu.

"Selam." Beni tepeden tırnağa süzdü. "Neden üzerinde hâlâ pijamaların var?"

"Konuşmuştuk ya. Hafta sonları geç kalkmayı seviyorum."

"Bunu da konuşmuştuk. Pazar günkü akşam yemeklerimiz tartışmaya kapalıdır."

Ne?

Karşımda duran gözalıcı adama bakakaldım. İfadesi ciddiydi; benimle oyun oynamıyordu. *Bu ne anlama geliyor o hâlde?*

"Hadi, Pip. Bir saat içinde annemlerde olmamız gerek. Gitmeden önce dolabımla ilgili fikrini almak istiyorum.

"Ben..." Kaşlarım çatıldı. "Dolabın mı?"

Bana doğru yürüdü ve yanıma oturdu. Masasının üzerinde kavuşturduğu elleri benimkilerin çok yakınında olsa da tenime değmiyordu.

"Jess, kafam allak bullak oldu."

"Neden?"

Dalga mı geçiyor benimle? Derdimi nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

Bana kızgın değil mi? Şımarıklık ettiğimi düşünmüyor mu? Hayal kırıklığına uğradı ama ortada hiçbir şey yokmuş gibi mi yapıyor?

"Sana zaman vermemi istedin," dedi. "Ben de söylediğini yaptım. Hâlâ da yapıyorum. Cuma akşamı ve dün seni yalnız bıraktım. Ölümden beterdi ama kendimi tuttum."

"Ama sen..."

Sırıttı. "Ben ne?"

"Bana kızgın değil misin?"

Sırıtışı yerini küçük bir kahkahaya bıraktı.

"Gülme," dedim.

"Sana gülmüyorum. Çok tatlısın."

İçimi bir rahatlık kaplarken yanaklarım kızardı.

Jess öne doğru eğildi. "İstediğin, ihtiyaç duyduğun her şeyi yapacağımı söylemiştim. Zaman dedin, ben de öyle olsun dedim. Aslında böyle olmamasını tercih ederdim, bundan nefret ediyorum ama insanın her istediği olmuyor işte."

Sözlerini dinlerken ağzımı açmaya korkuyordum.

"Sen ne sandın?" dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Aramızdaki her şeyin bittiğini mi?"

Başımı ağır ağır sallayarak onayladım.

Gülümsemesi genişledi.

"Ondan korktum," dedim. İçimdeki duygu fırtınası sesime yansıyordu.

"Bu benim için *asla* bitmeyecek."

Gözlerim doldu.

"Yanında olduğuma, istemediğin müddetçe seni bırakmayacağıma inanman ne kadar sürecek bilmiyorum." Elimi tuttu. "Ama hiçbir yere gitmiyorum. Seninle birlikte bir yere gitmiyorsak yani."

Öteki elimi de ona uzattım. Parmaklarımı sıkıp başparmaklarıyla eklemlerimi okşadı.

"Benim için de bitmeyecek," dedim.

"Güzel. Seni zorla yemeğe götürmek hiç hoşuma gitmezdi. Pazar yemeklerine artık sensiz katılamam. Kapıdan içeri girmeme bile izin vermeyebilirler."

Kahkaha atmak iyi geldi.

Omuzlarım gevşemeye başladı. Bastırdığım yorgunluk yavaş yavaş su yüzüne çıkarken göz kapaklarım ağırlaştı.

"Bu ne anlama geliyor peki?"

"Ne anlama gelmesini istiyorsun?"

"Soruma soruyla karşılık verme."

"Birlikte olduğumuzu düşündüğün, *bizden* şüphe etmediğin sürece seni ne panikletmeyecekse o anlama geliyor." İç geçirdi. "Eninde sonunda sevgiyi mutlulukla özdeşleştirmeye başlayacaksın. Seni o noktaya getirmem ne kadar sürecek bilmiyorum ama bunu yapacağım."

Kalbim ona duyduğum sevgiyle dolup taştı.

Eninde sonunda sevgiyi mutlulukla özdeşleştirmeye başlayacaksın.

Sayende başladım bile, Jess.

Yerimden kalkıp masanın etrafından dolandım. Jess ne yapacağımı biliyormuş gibi sandalyesinde yan döndü. Kucağına oturup yakışıklı yüzünü incelemeye koyuldum.

Şimdiye dek beni sevmekten hiç vazgeçmemişti.

En kötü ne olabilir ki? Altı üstü ölürsün. Ama bu öyle bir risk değil. Jess seni canından çok seviyor diye ölmezsin herhalde. Ne yazık.

Kıkırdadım. *Banks'ten alıntı mı yaptım ben? Dünyanın sonu geliyor olmalı.*

Jess kollarını belime sararak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey olmadı. Banks'in attığı mesajı düşünüyordum sadece."

Ağzı şaşkınlıkla beş karış açıldı. "Banks sana mesaj mı attı?"

Onu başımla onayladım. "Ne demek istediğini hâlâ anladığımı sanmıyorum ama giderken içecek bir şeyler almamız gerek."

"Aptal herif." Gülerek başını iki yana salladı. "Benimle gelecek misin yani? Yoksa burada saklanıp iflah olmaz ailemden gelen telefon ve mesaj yağmuruyla mı uğraşacağız?"

Ellerimi saçlarının arasından geçirdim.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama düşündükçe kararımdan daha da emin oluyordum.

"Kaçta çıkmamız gerek?" diye sordum.

Ekranın aydınlanması için telefonunun yanındaki düğmeye basıp saate baktı. "Yaklaşık kırk beş dakika içinde. Neden sordun?"

"Halletmem gereken üç şey var."

"Neymiş?"

Ona gülümsedim. "Giyinmem gerek."

"Peki."

"Bir de koli bandı bulmam gerek."

"Ne için?"

"Kolilerdeki eşyalarım kamyonetinin bagajında dağılmasın diye."

Gözleri aydınlandı. "Sen ciddi misin?"

"Çok ciddiyim."

Elini yüzüme koyup dudaklarımızı buluşturdu. Öpücüğü çaresiz ama kontrollü, talepkâr ama nazikti. Tıpkı onun gibi mükemmeldi.

Dilimi dudaklarında gezdirdiğimde ağzımın içine hırladı. Kıçımı kavrayıp ayağa kalktı ve bacaklarımı beline doladı.

Yatak odama doğru ilerledikçe öpücüklerimiz daha da tutkulu bir hâle geliyordu. Beni yatağıma bıraktı.

"Üçüncüsü neydi?" diye sordu tişörtünü çıkarırken.

Pijama üstümü çıkarıp ona fırlattım. Kumaşı havada yakalayıp sırıttı.

"Üçüncüsü mü?" Altımı da çıkarıp bir kenara attım. "Buydu."

Jess üzerindekilerin geri kalanından da kurtulduktan sonra yatakta bana katıldı. Üzerime çıkıp gülümsedi. *Tanrım, bu gülümsemeyi öyle özledim ki.*

Aradan sadece bir gün geçmiş olsa da insan şansını kaybettiğini düşündüğünde yirmi dört saat bile sonsuzluk gibi geliyordu.

"Sizi seviyorum, Bay Carmichael. Bana seninle birlikte yaşamak ister miyim diye tekrar sorarsan evet diyeceğim."

"Benimle yaşa."

"Evet."

"Evlen benimle."

"Eve– Yavaş gel." Sırıtışı genişlediğinde kıkırdadım. "Bunun için daha çok erken."

Dudaklarıma usulca bir öpücük kondurdu. "Haklısın. Elimdekiyle yetinebilirim."

İstediği her şeye kavuşacağını zaten bildiğine emindim. Hepsine razıydım.

Otuz İki

PIPPA

Hiç bu kadar cıvıl cıvıl bir ev görmemiştim.

İçeri girdiğimizde Jess, "Bunalacak olursan söylemen yeterli," dedi. "Erken kaçmak için bir bahanemiz olması beni mahveder."

Ona bir bakış atıp sırıttım. Bana göz kırpınca kendimi tutamayıp güldüm.

Tanrım, bu adamı çok seviyorum.

"İçecek aldınız mı?" diye bağırdı Banks mutfak masasından.

Jess elindeki iki yirmi dörtlü paketi havaya kaldırdı. "Hiç yoktan elli dolar kaçtı."

"O kadar tutuyor muymuş?" dedi Banks. Fiyatını bal gibi bildiği her hâlinden belliydi. "Selam Pip."

"Selam Banks."

Damaris mutfak adasının etrafından dolanarak, "Geldin demek?" dedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, canım." Bana hızlıca sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. "Spagetti sever misin?"

"Spagetti sever miyim? Kim sevmez ki?"

"Haklısın." Sırıtarak ocağın başına geri döndü. "Ashley ve Brooke'la tanıştın mı?"

Kızlara el salladım. "Brooke'la Honey'nin evinde karşılaşmıştık. Ama Ashley'yle sadece mesajlaştık."

Ashley sebzeleri doğrayıp koca bir salata kâsesine koyduğu yerden, "Tanıştığımıza çok sevindim," dedi. "Geçen gece gözlerimiz seni aradı."

Jess'in gözlerini devirmesine aldırmadım. "Bir parçamın öldüğünü sanmıştım ama artık bomba gibiyim."

Jess'in alaycı hırıltısı beni güldürdü.

"Moss bu akşam balık tutmaya gidecek. Bütün gece aşk filmleri izleyeceğim. Katılmak ister misin?" diye sordu Brooke.

"Olur, kulağa eğlenceli geliyor," dedim. "Davetin için teşekkür ederim."

Jess kollarını arkamdan belime dolayarak, "Pippa bu gece biraz meşgul," dedi.

"Size de şu seks yastığından bir tane almak farz oldu," dedi Maddox.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"*Seks yastığı* değil," diye ekledi. "Üzerinde seksle ilgili bir şey yazıyor. Oturma odasında duruyor. Jess, annemizle babamıza Noel için ala ala onu almıştı."

Jess kulağıma eğildi. "İstersen sana bir seks yastığı da alabilirim. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Kimleri görüyorum?" dedi Honey yanında yaşlı bir kadınla içeri girerken. "Dünya ne küçük, değil mi?"

"Öyle gerçekten," dedim. Onu gördüğüme sevinmiştim.

"Duyduğuma göre taşınıyormuşsun. Artık komşu olmayacakmışız," dedi.

"Öyle ama ziyaretine geleceğim."

"Geleceksin tabii." Yanımdan geçerken omzuma hafifçe vurdu. "Şeref konuğumuz da buradaymış."

Hepimiz bakışlarımızı Honey'nin geldiğini görmesiyle doğrulan Banks'e çevirdik.

"En büyük hayranın Gloria'yı zaten tanıyorsun, değil mi Banks?" diye sordu Honey.

Maddox kıs kıs güldü.

Banks ayağa kalkarak, "Gloria," dedi. "Seni görmek ne hoş, güzelim."

"Bütün huzurevi seni konuşuyor," dedi Gloria.

İçerideki herkes kahkahalara boğuldu. Banks utandığını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Kadınlar cazibeme karşı koyamıyor," dedi Banks.

"Gözlüksüz önlerini bile göremeyen kadınlar," diye ekledi Moss.

"Siktir oradan," diye çıkıştı Banks.

Jess, "Öpüşürken takma dişleri çıkacak kadınlar," dediğinde yaşlı kadın mıknatısı, kaşlarını çatıp ona ortaparmağını gösterdi.

Gloria, Banks'in yanına oturdu. "Bir bağış kampanyası düzenliyorum ve yardımına ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

"Seni açık artırmaya çıkaracağım."

Kardeşlerinin attığı kahkahalar içeriyi inletiyordu. Damaris'e bir bakış attığımda onun da kıkırdadığını gördüm. Ona baktığımı fark etmesiyle omuzlarını silkti.

"Bekâr erkeklerle bir randevu için teklif toplayacağız," dedi Gloria. "Gerçi daha vakit var. Bir, belki iki ay sonrası için konuşuyorum. Ama bekârlarımız arasında Disko Topu'nun da olacağını duyurursam büyük ilgi toplayacağımızdan eminim."

Kadıncağızın sesi kahkahalar arasında zar zor duyuluyordu.

Banks'in yanakları kıpkırmızı kesilse de karizmasını çizdirmeyecekti. "Olur tabii. Kalabalığı iyice coşturmak için yeni fotoğraflar çekilmemi ister misin?"

"Harika olur," dedi Gloria.

"Dayanamıyorum," dedi Moss karnını tutarak. "Düşüp bayılacağım."

Birisi omuzuma dokundu. Jess'in kollarından çıkıp arkamı döndüğümde karşımda Ashley'yi buldum.

"Kanepe Operasyonu iptal olmuş," dedi usulca. "Yeni gelişmeler ilerleyen saatlerde mesaj yoluyla iletilecek."

Genzimden alaycı bir kahkaha döküldü. "Bu o kadar önemli bir mesele mi gerçekten?"

Gözleri fal taşı gibi açılırken başını iki yana salladı. "Tahmin bile edemezsin."

"Şükran duamızı edelim de yemeğe başlayalım artık," dedi Kix odanın öteki ucundan. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bana baktı.

İçeriye bir sessizlik çöktü ve şapkalar çıkarıldı.

Kix boğazını temizledi. "Yüce Tanrımız, birazdan yiyeceğimiz bu yemek için sana teşekkür ederiz. Bunun tadını hep birlikte çıkarabilmemiz için toplanan ailemize ve yemekte tuzu olan herkese teşekkür ederiz. Bu yemeği bizimle paylaşmak üzere gelen yeni dostlarımız Gloria ve Pippa'mız için teşekkür ederiz. Ailemize katıldıkları için sana minnettarız. Âmin."

Odanın dört bir yanından *âmin* sesleri yükseldi. Ardından az önceki şamata sanki birisi bir düğmeye basmış gibi geri döndü.

Etrafımı sarmış bu ele avuca sığmaz, sevecen, harika insanlara bakarken kalbim göğsüme sığmayacakmış gibi geldi.

"İyi misin?" diye sordu Jess usulca.

Bakışlarımı yakışıklı yüzüne çevirdim. "Harikayım."

"Tüh."

"Ne oldu?"

"Eve kaçacağımızı umuyordum."

Parmak uçlarıma yükselip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdum. "Bundan böyle her gece evimizde olacağız, erkeğim."

Güçlü kollarını etrafıma dolayıp bana sıkıca sarıldı.

Binbir parçaya ayrılmış kalbimi onaran ne bana sarılması, ne beni sevdiğini gün içinde yüzlerce kez söylemesi ne de ayrı kaldığımız geceyi dolabında bana yer açmakla geçirmesiydi.

Jess Carmichael, başkalarının darmadağın ettiği ruhumun ardındaki beni bulmaya çalışan ilk kişi olmuştu. Aramaktan hiç

vazgeçmemiş, yerine koyacak başka bir parça bulmak için her yarığı özenle incelemekten hiç bıkmamıştı.

Çünkü aşk buydu.

Aşk sabır, nezaket ve bağışlayıcılıktı.

Şefkatli ve sertti. Hem tatlı hem acıydı.

Vermek ve almaktı. Karşılık beklemeden çaba göstermekti.

Aşk, Jess bana her dokunduğunda vücudumu dolduran heyecan ve mutluluktu. Göz göze geldiğimizde damarlarıma karışan hayranlık ve sıcaklıktı. Sadece olduğu gibi davranarak, beni ben olduğum için kabullenerek bana verdiği güven hissi ve güçtü.

Kapanış

JESS

Pippa'yı göğsüme çekerek, "Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Gülerek elbisesini çıkardı. "Sen söyle."

"Ağzımdaki tada bakılırsa gitti."

Geçtiğimiz hafta harika, hatta mükemmel geçmişti. Eşyalarının çoğunu taşımıştık. Kendisiyle baş başa kalmak isterse gidebileceği bir yeri olması için dairesinin kirasını ödemeyi teklif etmiştim ancak Pippa bunu reddedip sözleşmesini feshederek yirmi dört saat içinde neyi var neyi yoksa kolilemişti.

Artık eve adımımı atar atmaz akşam yemeği, seks, ardından da etrafta veya sahilde yürüyüş için üzerime atlayan oydu. Tabii her zaman bu sırayı takip etmiyorduk. Genelde araya bir köpük banyosu da ekleniyordu. Her şeye rağmen günümün en harika kısmı bu kadınla yatağa girmekti. Ona sarılmak, uyurken nefes alıp verişlerini dinlemek, kendini güvende hissettiğini, sevildiğini hissettiğini bilmekti.

Ona kendini güvende ve sevilmiş hissettirdiğimi bilmekti.

Bu sabah uyandığımda sehpanın üzerinde bir düğün dergisi bulmuştum. Kapağı gözüme iliştiğinde Pippa gülümseyerek muhtemelen Brooke'un burada unuttuğunu söylemişti. Belki gerçekten öyleydi. Yine de bana bunu istediğini açık açık söyleyene kadar ona ciddi ciddi evlenme teklifi etmeyecektim.

Pippa, Carmichaellların deli dolu hayatlarına uyum sağlayıp sağlamadığını sormak için sık sık ona mesaj atan, çat kapı uğrayan kocaman bir aileyle yaşamayı öğreniyordu. Ben de boş

durmuyordum elbette. Pippa'yı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki bu işi doğru yapmayı kafama koymuştum. İşleri ağırdan almaya, sakin kalmaya çalışıyordum ve... annemle Banks'e sandığımdan daha çok benzediğimi görüyordum.

Bunu asla itiraf etmeyeceğim.

Göğsüme daireler çizerken, "Mutlu musun?" diye sordu.

"Hem de nasıl. Sen peki?"

"Ben de." Gülümsedi. "Kendimi harika hissediyorum ve bunun tek nedeni az önce yaptıkların değil."

Kıkırdadım.

"Hayatın böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Sırf yanımda biri olsun diye huzurumdan ödün vermek zorunda değilim. İkisinin bir arada olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Gerçi şu bilekliklerden bir an önce kurtulmamız gerek. Annenin serzenişini şimdi anlıyorum. Güzel ama... sinir bozucu."

Dudaklarına ıslak, yüksek sesli bir öpücük kondurduğumda kıkırdadı.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordum.

"Hımm... Belki..."

"Evde misiniz millet?" diye bağırdı Banks.

Pippa'yla aynı anda inledik.

Kapının ağzında duraksayıp, "Ah, buradasmız demek," dedi. "Neden yerde yatıyorsunuz?"

"Burada olmanı gerektirecek elle tutulur bir nedenin var mı?" dedim.

Bir süre bizi inceleyip başım salladı. "Kalem ve kâğıt arıyordum."

Pippa yüzünü koluma gömerek güldü.

"Bu yüzden mi dan diye girdin?"

"Affedersin. Kapıyı çalmayı unuttum. Çıkıp tekrar gireyim mi?"

Konuyu uzatmak, hiç değilse ne kadar saçmaladığını ona anlatmak istiyordum. Fakat bu zaman alacaktı ve bir an önce ondan kurtulmam gerekiyordu.

"Söyleyeceğim iki şey var," dedim. "Bir, Maddox'un evi daha yakın. Bir dahaki sefere ona git."

"Kapılarını kilitliyorlar."

Neden acaba? "İki, kâğıtlar ve kalemler mutfak çekmecesinde. Pipetlerin ve poşetlerin yanında. Yine neyin peşindesin?"

Gözleri muziplikle ışıldayınca boku yediğimi anladım.

"Aklıma bir fikir geldi ve bana yardım etmek isteyebileceğini düşündüm," dedi.

"İstemem."

"Daha söyleyeceklerimi dinlemedim bile."

"Gerek yok."

"Fikrin neymiş, Banks?" dedi Pippa. "Çıkar ağzındaki baklayı da bir an önce git."

Banks'in ağzı ona laf çarpacakmış gibi açılsa da son anda fikrini değiştirdi. *Akıllı çocuk.*

"Nasıl ilan yazılacağını biliyorsun," dedi. "O sitede bana bir profil oluşturduğundan beri sayısız telefon aldım. Bunun için senden hâlâ nefret ediyorum bu arada."

"Ee..." dedim elini çabuk tutacağını umarak.

"Tek yoldaşım sendin. Maddox gitti, Moss gitti, artık sen de beni terk ettin. Kimsem kalmadı. Artık kimse beni evine bile almıyor."

"Abartıyorsun," dedim.

"Ne varmış yani?"

Ona sert bir bakış attım. "Sadede gel."

"Kendime yeni bir kanka ve ev arkadaşı bulmak için bir ilan yazmama yardım etmeni istiyorum."

Pippa kahkaha attı.

"Çok ciddiyim," dedi Banks ifadesizce.

İç çekip Pippa'ya döndüm. Kıkırdayarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Bir ilan yazıver de bitsin. Yoksa başımızın etini yemeye devam edecek," dedi.

"Çok haklı. Hiç çekinmem," dedi Banks.

İnledim.

Pippa kulağıma eğilip usulca, "Hadi," dedi, "sonra dün aldığın şu seks yastığını deneriz."

Başını göğsümden çekip ayağa kalktım. "On dakikan var, Disko Topu."

"Kolay gelsin."

Peşimden mutfağa gelirken, "Kafamda birkaç soru işareti var," dedi Banks. "Kendime *yeni bir kanka ve ev arkadaşı* mı aramalıyım? Yoksa *en iyi arkadaş seçmesi* gibi bir şey mi düzenlemeliyim? Ya da arkadaş kısmını hiç karıştırmayıp sadece *ev arkadaşı* ilanı mı vermeliyim? Aklıma *kiralık kanepe* ya da *en yakın arkadaşım olmak ister misiniz?* gibi şeyler de geldi ama ikisi de kulağa çok çaresizmişim gibi geliyor."

Masanın başında duraksayıp ona döndüm.

Nereden başlasam ki...

Aklıma gelen ilk başlığı yazıverdim. Bir an önce üst kata çıkıp sevdiğim kadına dönmek istiyordum.

Beni seven kadına.

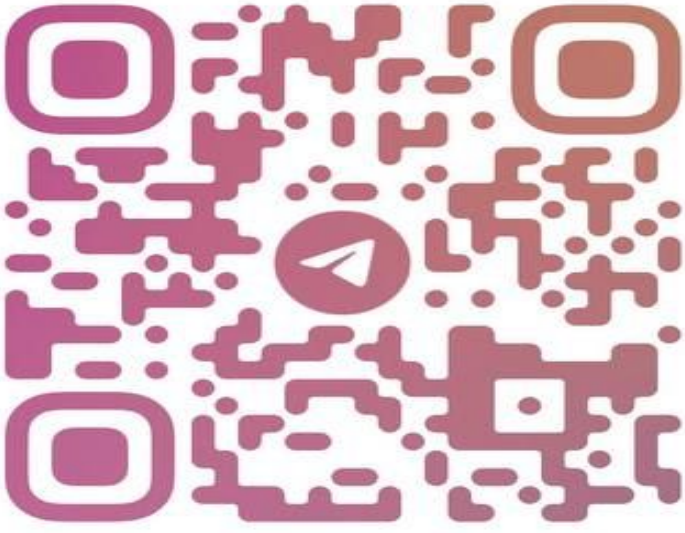
Nihayet benim olmuş kadına.

Onu sevdiğim için bir istisna olduğumu söylese de yanılıyordu. Bu hayatımda verdiğim en kolay karardı.

Pippa Plum sevilmek için yaratılmıştı ve ben, kendimi bu göreve adamıştım.

Sonsuza dek.

Ayışığı Kitaplığı



@AYISIGIKITAP